

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ДРУГО ВАНРЕДНО ЗАСЕДАЊЕ
26. јун 2017. године
(Други дан рада)

(Седница је почела у 10.05 часова. Председава Маја Гојковић, председник Народне скупштине.)

*
* *

ПРЕДСЕДНИК: Поштоване даме и господа народни посланици, настављамо рад седнице Другог ванредног заседања Народне скупштине Републике Србије у Једанаестом сазиву.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствује 113 народних посланика.

Ради утврђивања броја посланика присутних у сали, молим да убаците своје идентификационе картице.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 118 народних посланика и да имамо услове за рад.

Настављамо рад.

Прелазимо на 1. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О МИНИСТАРСТВИМА (појединости).

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. став 3. Пословника Народне скупштине, отварам претрес Предлога закона у појединостима.

На члан 1. амандман, у истоветном тексту, поднели су народни посланици Бојан Торбица, Ђорђе Вукадиновић и заједно Вјерица Радета и Милорад Мирчић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Посланици Српске радикалне странке поднели су амандмане на све чланове закона, и на тај начин смо изнели свој став уопште о овом закону, односно Предлогу закона о изменама и допунама Закона о министарствима.

Члан 1. треба да се брише зато што је непотребан, зато што сте предвидели министарство за европске интеграције које је апсолутно

непримерено и немогуће је да функционише на начин како је предвиђено у овом предлогу закона.

Сам начин предлагања закона, па и члана 1... Ми данас говоримо о амандманима а немамо мишљење предлагача овог предлога закона, што је заиста неуобичајено у парламентарној пракси, чак и овде. Требало је то да се уради, као што је требало да имамо и мишљење Владе. Без обзира на то ко је предлагач овог закона, односно овог предлога, морали смо имати и мишљење Владе о томе. Поготово, говорили смо и у начелној расправи, да ли Ана Брнабић, која је одређена за мандатара, жели баш овакав састав Владе, да ли жели баш оваква министарства, да ли жели надлежности министарства које су предвиђене у овом закону.

Ово је постављено наглавачке и само говори у прилог ономе што ми тврдимо од самог почетка – да је заправо Александар Вучић, који је предложио Ану Брнабић, преузео на себе одговорност да преко својих посланика он уређује Владу, што апсолутно није могуће. Могуће је, очигледно јесте, али није у складу са Уставом и није у складу са законима. Као што није у складу са Уставом и законом да се не послуша воља скупштинске већине, а сећамо се да, када је скупштинска већина, односно највећа странка у Скупштини разговарала са Вучићем као председником, они су тражили да из напредњачке странке буде неки кандидат за мандатара а не неко кога Вучић наметне.

Дакле, све сте обрнули и постављате ствари наглавачке и ми зато мислимо да овај члан, као и остали чланови, не треба да постоје, него треба све ово да се врати у уставне оквире. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Бојан Торбица.

БОЈАН ТОРБИЦА: Предлагач је ипак у праву и одустајем од амандмана.

ПРЕДСЕДНИК: Још неко од предлагача?

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Захваљујем.

Да бисмо уштедели време, слажем се са већим делом онога што је рекла колегиница Радета, то је више-мање неспорно, само бих апострофирао оно што смо и у начелној расправи већ рекли. С једне стране имамо конкретне изјаве да Влада треба да буде мања и најаве и обећања да ће Влада да буде мања. Влада није мања, него је свака нова СНС Влада увек бар за један или два ресора већа, или бар за једног или два министра већа.

То, наравно, није пресудно, а и сам сам рекао да немам ништа против увођења министарства за екологију. Можда се то могло урадити раније, али подржавамо и ову накнадну памет да се то ипак реализује.

Што се тиче министарства за европске интеграције, против смо, и то не само због нашег евроскептицизма, већ просто због тога што сматрамо да, с обзиром на садашњи ступањ преговора о приступу Србије ЕУ, и с обзиром на стање у самој ЕУ и с обзиром на овде више пута испољени скептицизам, или бар врло скроман ентузијазам говорника, колега из редова СНС-а, у погледу европских интеграција.

Конечно, и најважније, с обзиром на подељеност српске јавности, српског јавног мњења по том питању, мислим да је бесмислено уводити

министарство за европске интеграције и подизати Канцеларију на ранг министарства. То је посебно незгодно у овом тренутку. Иначе, неке земље које су постале чланице ЕУ су то имале, неке нису имале па су ушле у ЕУ и без тог посебног министарства. Генерално, озбиљност једне државе се види по томе што не мења сваки час списак министара и ресора, и то стабилне земље и стабилне демократије више-мање раде тако.

Посебно се асиметричан статус у којем се сада води Косово и Метохија тешко може бранити, поготово од власти, владајуће већине, која бар декларативно каже да се не одустаје од КиМ.

У том смислу сматрамо да прво треба усвојити овај наш амандман, не треба да се уводи то ново министарство за евроинтеграције, а посебно, што ћемо образложити у наредним амандманима, када је реч о прављењу ове диспропорције између статуса Канцеларије за КиМ и новоуспостављеног министарства за европске интеграције. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Љубиша Стојмировић.

ЉУБИША СТОЈМИРОВИЋ: Поштоване колегинице и колеге, не могу да се сложим са представницима Српске радикалне странке и колегом Ђорђејем, иако бих хтео, од срца, да будем у ситуацији да подржим неки њихов предлог.

Колега Мартиновић је у суботу одржао један краћи час Војиславу Шешељу, где му је објаснио због чега треба ...

(Зоран Красић: Шта је ово? О чему он то прича?)

О вашим амандманима.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, још једном ли будете викнули, вас ћу казнити; нисам досад ниједном. Оставите посланика да говори.

(Зоран Красић: Прича о човеку који није ту.)

Па и ви причате о Вучићу а није ту.

Молим мир. Сви људи који се баве политиком не могу да уђу баш у ову салу.

Изволите.

ЉУБИША СТОЈМИРОВИЋ: Колега Мартиновић је у суботу одржао овде један час колеги, који је после тога демонстративно напустио ову седницу, ваљда није могао да схвати оно што је тренутно реалност.

Што се тиче примедбе да је број министарстава велики у предлогу овог закона, ја имам сасвим супротно мишљење, чак мислим да је мали и да је требало имати много више министарстава.

(Посланици СРС-а додају.)

Колега...

(Председник: Посланиче Стојмировићу, молим вас да образложите. Пустите посланике СРС-а да вичу и додају.)

Нека додају, нема никаквих проблема, то је њихово право.

(Председник: Али дијалог да имате можете изван сале.)

Мислим да нема потребе да се узбуђујете због тога колики је број предложених министарстава, јер ће то бити отежавајућа околност онима који су то предложили и њихова вредност, односно квалитет рада цениће се према реализацији постављених циљева а не према броју министарстава.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Владимир Орлић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала лепо. Мада мислим да је могло и по основу права на реплику, али може и овако.

Дакле, наравно, позивам да се не прихвате ови амандмани који позивају да се обрише члан 1. и јесам сагласан са мишљењем предлагача да нам овакав члан 1. треба.

Пошто је било овде позива да се направи разлика између различитих образложења и аргумената различитих предлагача ових амандмана на члан 1, ја ту разлику правим. Врло јасно правим разлику између оних који су предложили мање, па предложили више, већ навикли да сами себи скачу у уста, и оних који се позивају на Устав и законе, а видели смо тачно, колега Стојмировићу, колико се не разумеју ни у једно ни у друго. Видело се то у суботу, током оне расправе и оног демонстративног напуштања великог скупа.

Дакле, потпуно је беспредметно причати на тему да неко хоће да оспори број министарстава уз аргумент биће их овако више него што је било, а онда сам предложи да се уведе ново министарство. Да ли је један од предлагача овог амандмана потписао амандман којим се подржава увођење новог министарства? Ако јесте, а биће да јесте, видели смо то сви овде, да не трошимо време на залудне приче. Нама се овде заиста ради, ми бисмо да расправљамо о стварима које су за државу битне и које овом друштву заиста требају. У то, да, спадају и предложено ново министарство које ће се бавити заштитом животне средине и ново министарство које ће се на том нивоу, нивоу министарства бавити питањима европских интеграција.

Оно што смо радили досада, на начин и у форми коју смо имали досада, било је у складу са потребама оних послова које смо досада обављали. Данас, када имамо 10 отворених преговарачких поглавља, када имамо два привремено затворена, када су нова поглавља спремна, мислим да три само чекају на одговарајућу сагласност наших партнера из ЕУ, а што се Србије тиче, Србија је потпуно спремна – добија се нова динамика, замајац у овим пословима, и то заиста треба да се ради на нивоу који одговара нивоу министарства.

Тако да и овај члан 1 као и све остало, наравно, треба да остане, а што се тиче воље већине, нек се нико не брине унапред. Воља већине, ако је нису чули, а можда је нису чули они који почесто нису у сали, биће јасно приказана у дану за гласање и, будите сигурни, воља већине биће снажно за ове предлоге. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК: Изволите.

Немања Шаровић, повреда Пословника.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Не, госпођо Гојковић, ја сам се јавио за реплику. Господин Стојмировић је јасно и гласно помињао СРС у негативном контексту. Ја као заменик шефа посланичке групе, у складу са чланом 104. имам право да му одговорим. Је л' у реду, реплика?

(Председник: Не, није у реду, пошто члан 104. нисте прочитали до краја – ко одлучује о примени члана 104.)

Хоћете ли ми дозволити право на реплику?

(Председник: Значи, члан 104. став 3. Не дозвољавам вам реплику.)

Добро, по Пословнику.

ПРЕДСЕДНИК: Седите. Одузимам две минуте вашој групи због злоупотребе примене Пословника.

Маријан Ристичевић, изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици...

Хоћете ли, господине Шаровићу, сести да ја могу да...? Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, ја не могу да прихватим амандман који је образлагао добитник лутрије, није куповао али је добио, из простог разлога што је говорио о министарству за европске интеграције као непотребном. Човек је заборавио ко му је шеф странке, назовистранке и покрета. То је особа која је, када је била посланик у време власти Војислава Коштунице, била у Одбору за европске интеграције.

(Зоран Красић: Је л' то амандман?)

И те како је амандман.

Неприхватљиво је да неко ко је у Парламент ушао уз помоћ странке која је њему дала шефа који је ишао у омиљени Одбор за ...

(Председник: Посланиче, молим вас, о амандману.)

О амандману говорим.

(Председник: Нема ништа о том амандману.)

Колега је говорио – додају се министарства у члану 1.

(Председник: Да се брише.)

Он је рекао да се бришу. Европске интеграције му сметају, иако је председник његове странке био активни члан Одбора за европске интеграције, студије изводљивости, парафирали су ССП итд.

За мене је неприхватљиво да добитник лутрије, који је добио очигледно амнезију да је добио на лутрији, предложи овакав амандман и ја за њега нећу гласати. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Пословник, Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Сматрам да сте повредили члан 103. Пословника став 8, који каже – у случају из става 7. овог члана председник Народне скупштине је дужан да време које је народни посланик користио злоупотребљавајући право из става 1. овог члана одузме од укупног времена које припада његовој посланичкој групи у претресу по текућој тачки дневног реда, ако је његовој посланичкој групи преостало времена за претрес.

Ви сте овде увели праксу да, када не желите да чујете другачије мишљење и када сматрате да посланици по основу јављања за повреду Пословника злоупотребе то, одузмете два минута посланичкој групи. И то сте изговорили сада, да одузimate два минута посланичкој групи.

Пословник вам не даје право да одузмете два минута, него време које је народни посланик користио злоупотребљавајући право. Народни посланик је то право, ако све време рачунате, користио 41 секунду малопре, тако да не можете да одузмете два минута него 41 секунду, ако већ користите ово право из члана 103. Пословника. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем. Нисте у праву и злоупотребљавате такође Пословник да бисте изrekli ...

Гласаће се, наравно да ће се гласати. То је једино демократски како се оцењује нечији рад. Не оцењује се на улици, наравно.

(Зоран Красић додацује.)

Немојте добацивати. На ивици сте да вама дам први пут казну због непоштовања Парламента.

Могу ли да завршим? Значи, дајући политичку оцену да ја нећу да чујем супротно мишљење. Супротно мишљење баш нисам никакво ни чула. Повреда Пословника није никакво супротно мишљење, јер ако се износи у оквиру повреде Пословника супротно мишљење, онда је већ, сами сте рекли, то злоупотреба Пословника. Повреда Пословника се односи искључиво на поштовање или непоштовање процедуре прописане самим пословником.

(Марко Ђуришић додацује.)

Хвала вама.

Одузела сам време које сматрам да се одузима. Не бројим секунде и десетинке.

Хоћете ли да гласамо о повреди Пословника? Свакако, гласаћемо. Изволите. Немања Шаровић.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Госпођо Гојковић, повредили сте неколико чланова Пословника Народне скупштине, међу њима, пре свега, члан 27. који каже – председник Скупштине представља Скупштину, сазива седнице, председава њима и врши друге послове у складу са законом и овим Пословником. Председник Народне скупштине стара се о примени овог Пословника. То је оно што је кључно. Ви то, госпођо Гојковић, нисте урадили и прекршили сте члан 103. и члан 104. Пословника Народне скупштине.

Ја сам се малочас јавио након што се господин Стојмировић увредљиво изразио о посланичкој групи СРС. Јавио сам се, навео сам члан Пословника на основу којег се јављам, цитирао његове одредбе. Ви сте ме прекинули, рекли да немам право на реплику, одузели два минута од посланичке групе СРС, иако ни приближно толико нисам потрошио, а као основ навели члан 103. став 7.

Члан 103. став 7. каже да је председник Народне скупштине дужан да народном посланику који се не придржава одредаба из ст. 1, 2, 4, 6 овог члана или на други очигледан начин злоупотребљава права предвиђена овим чланом, изрекне одређене мере.

Став 1. каже да народни посланик има право да укаже на повреду поступања. Ја сам указао. Став 2. каже да не може бити указано на повреду на коју је већ указано. Ни то није случај. Став 4. каже – народни посланик је дужан да наведе члан Пословника који је повређен. Навео сам члан. Став 6. каже – ако и после објашњења председника Народне скупштине народни посланик сматра да је повреда учињена, може захтевати да се о томе изјасни Скупштина у дану за гласање. То право ми нисте ни омогућили, самим тим га нисам могао ни прекршити. Не можете ви игнорисати реалност и чињенице, оно што је чула читава нација.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Прекорачили сте време, две минуте и пет секунди. Захваљујем.

Сада сте вршили злоупотребу Пословника, позивали сте се на чланове које је пре вас искористио Марко Ђуришић, а и ви непосредно пре тога. То су члан 103. и 104. Измислили сте да сам се позвала на некакав члан и став 7, ја сам се позвала на 104. став 3, као и ви, али га нисте прочитали до краја.

Нећу вам сада одузети две минуте и пет секунди, колико сте рекли, па ћемо то обрачунати у оно време које вам је одузето приликом прве...

(Немања Шаровић: Да пребијемо?)

Не, ја ништа не пребијам. Не разумем речник појединих посланика...

(Немања Шаровић: Који речник?)

... Који се изјашњавају шатровачки у Парламенту.

(Радослав Милојичић: Шта значи шатровачки?)

Знају они који користе то. Да долазите чешће на седнице, знали бисте шта је и какве речи...

(Радослав Милојичић: Ја сам на свакој седници.)

Да, хвала на подуци. Хвала што сте грађанима саопштили да долазите кад ви то хоћете. Молим да уђе у записник све што посланици додају, да би се видело како изгледају седнице из перспективе некога ко води ове седнице и како се посланици понашају.

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Хвала. Дакле, ово је, наравно, реплика, с обзиром на то да на неадекватан начин говоре о шефу посланичке групе. Мислим да ми се ово не рачуна у време.

Поента је у томе да ми овде седимо у одборима за које мислимо да смо компетентни и то уопште не значи да се слажемо са називом тог одбора. Колеге радикали су, надам се да ми неће замерити, активни учесници, чланови разних одбора – од европских интеграција, чак и делегација у Парламентарној скупштини НАТО-а, а имају став какав имају. Значи чланство у одбору може да буде прилика да се критички каже своје мишљење о политици ЕУ или о НАТО-у. Свака прилика треба да се користи. Мислим да је баш колегиница Наташа користила врло често ту прилику. Дакле, то што је неко члан неког одбора не може да буде дисквалификација.

Друго, нисам хтео по Пословнику, али молио бих вас и апеловао да убудуће интервенишете када се било који надимци, еуфемизми користе за означавање било кога. Знате, то и ми можемо, више или мање паметно, глупо или духовито, али то нас никуда неће одвести. Ми смо слушали, и прошли пут смо имали разне надимке – од Туте Бугарина, Влаха, овако и онако. Дакле, то је начин ословљавања који је непримерен Парламенту. Немојте мислити да то не можемо и ми да радимо, али онда ће се ово претворити у циркус или ријалити, као што, уосталом, неки овамо и јесу дошли из ријалитија и, очито, ријалитију више припадају.

(Председник: Ето, сада сте упропастили све што сте рекли.)

Не, нисам. Добро, можда. Извините, само је реплика.

Елем, за оне малобројне који нас слушају... да ли имам против што се предлаже укидање једног министарства а да се уводи неко друго? Да будемо прецизни око тога, ми предлажемо да се не уведе ново министарство, да се не подиже Канцеларија за европске интеграције у ранг министарства из разлога које смо навели и које ћемо наводити. Ако то већ радите – то није противречно, то је елементарна логика – ако се то прихвата, онда размислите о опцији да се подигне и Канцеларија за Косово и Метохију у ранг министарства. О томе се ради.

Прешао сам два минута; ви ми дајете више времена, али нећу даље да га трошим. Само да се разјаснимо, због колега које око тога имају неку недоумицу. Није противречно бити политички и логички против увођења једног новог министарства и истовремено се залагати да се, ако се оно усвоји, усвоји и неко друго.

Дакле, сматрамо да је, најблаже речено, потребно имати паралелизам. Иако ми не верујемо у тај паралелизам. Ми не верујемо да је могуће ићи истовремено ка ЕУ и бранити Косово и Метохију. Нажалост, политика ове власти показује да то није могуће. Хајде за утеху, и политика претходне владе је то показивала, иако су они такође говорили о томе како напредују на европском путу и бране Косово. Просто није могуће.

Имамо овде гомилу изјава важних европских челника који кажу – на крају пута Србија мора признати Косово. То није рекао неки авантуриста, то су рекли важни челници ЕУ, најважнијих земаља ЕУ, од Мартина Шульца, да не говорим ко је Мартин Шулц, Улрике Луначек и многи, многи други. На крају излагања ћу то и документовати.

Дакле, просто, то није могуће. Ако већ идемо тим путем, путем тог паралелизма, онда, молим вас, изједначите и задржимо исти ранг и статус Канцеларије за европске интеграције и Канцеларије за Косово и Метохију. Или их спустите или их заједнички дигните. То је логика и то је смисао овог нашег предлога.

Што се тиче примедби које смо чули на прошлом заседању, знате, можемо селити било кога било где. Чули смо да је господин Марко Ђурић био хиљаду пута, не знам колико, на Косову и Метохији. Па био је, а можда је боље да није био. После сваког боравка, рекао бих, ингеренције државе Србије на Косову и Метохији се смањују. Подсетио бих на Бриселски споразум, на ставке Бриселског споразума и тиме завршавам.

Чињеница је, до мандата ове власти, дакле ваше владе, Албанци из јужне Митровице нису могли да дођу у Северну Митровицу ненајављено, а врло често уопште. Сада, после пет година ове власти, Срби не могу на Косово и Метохију, не могу да пређу административни прелаз на КиМ без дозволе приштинских власти. То је између осталог. Шта је са безбедносним структурама, шта је са правосудним системом на Косову и Метохији? Све је то укинато, драга господо, и на то смо се обавезали Бриселским споразумом, који имам овде, пошто јавност то није могла да чује нити у овој сали, нити у овом дому, а поготово не у медијима да прочита, него само међусобне дисквалификације, клевете и увреде.

Можемо и ми на тај начин, али желимо, да очувамо колико је то могуће, а надам се да у томе имамо савезника у вама или би бар требало да имамо, колико-толико достојанство овог дома – да расправљамо чак и када се не слажемо, да износимо аргументе. Колега је изнео неке аргументе, рекао је да је наш став нелогичан, да предлажемо увођење новог министарства, укидање другог. Ја сам објаснио и покушао да објасним зашто мислим да није. На крају крајева, не мислим да је смак света имати 19 ресора или министарстава, далеко од тога, по угледу на Француску која има 19, али Мађарска има осам. Не значи да је сада Мађарска дупло ефикаснија држава од Србије, али мислим да је врло важно да видимо да има и другачије праксе.

У том смислу завршавам. Надам се да ћемо у наставку моћи да суочимо аргументе и по другим питањима. Али размислите о томе да државе Србије на Косову данас има много мање него пре пет година, и то је врло конкретно и видљиво овој власти, поред неких других. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Када пређете два минута, ви прелазите на време овлашћеног. Ја не прекидам посланике ако то сами не траже.

Редом ћу читати како се ко пријављивао.

Реч има народни посланик Александар Југовић.

АЛЕКСАНДАР ЈУГОВИЋ: Поштована председнице, колеге, даме и господо, предлажем да се одбије амандман Ђорђа Вукадиновића.

На почетку овог излагања одмах ћу рећи да СПО подржава измене и допуне Закона о министарствима. За нас је важно што ће Србија добити ново министарство за европске интеграције. Тиме шаљемо поруку где видимо Србију у будућности, показујемо јасно опредељење да ћемо се залагати за усвајање европских вредности, да желимо да будемо део велике европске породице која ће нам пружити шансу да кроз партнерски однос, дакле у сарадњи са Немачком, Француском, Италијом и да не набрајам даље, бранимо своје интересе.

Уосталом, економски јака Србија биће у стању да се заштити од политичких аспирација на Балкану које нас угрожавају. Најбољи односи са великим силама, Немачком на пример, дају нам могућност да будемо респектабилан политички и економски фактор. Због тога предлог да се оформи ново министарство за европске интеграције има подршку СПО-а.

Уосталом, ми се за то деценијама залажемо и због борбе за Србију на Западу смо платили велику политичку цену. Опоравак наше привреде, српског села, борба против сиромаштва, беле куге приоритети су наше државе, а не видимо бољи начин за решавање тих проблема од концепта који је понуђен у европској агенди.

Сматрамо да су задаци и послови новог министарства за европске интеграције од посебног значаја за будућност Србије, па је зато потпуно оправдано и целисходно да се овакво министарство формира. Искуства земаља које су новопридружене чланице ЕУ показује да је модел образовања посебног министарства за европске интеграције најбољи и најефикаснији. Порука коју Србија шаље формирањем оваквог министарства за нас је веома важна и представља потврду оправданости наше вишедеценијске борбе.

Српски покрет обнове стога поздравља то што су послови који се односе на европске интеграције подигнути на највиши организациони и функционални ниво у државној управи, на ниво министарства.

Још једном ћу поновити да ће СПО у дану за гласање подржати измене и допуне Закона о министарствима. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Госпођо Гојковић, ја вас молим да, у складу са ставом 1. члана 107, водите рачуна о достојанству Народне скупштине.

Поодавно сам се јавила по овом основу, али ви сте у међувремену дозволили да говоре народни посланици, иако Пословник има предност, а уверена сам да ви са својим вишедеценијским парламентарним искуством признајете народним посланицима право да подносе амандмане и да о амандманима говоре и не верујем да делите мишљење свог колеге који је малопре изговорио да су наши амандмани и наша расправа о амандманима губљење времена.

Заиста сам склона да поверујем да ви то нисте чули, јер да јесте, чини ми се да бисте реаговали, а ако не бисте, онда је то заиста озбиљан проблем. То што неко има скупштинску већину и мисли да у датом моменту може све, не значи да може тако да се понаша и нико нема право да се понаша на начин да посланицима који су опозициони посланици покушава да забрани да раде свој посао. Само понашање по овом изузетно рестриктивном пословнику довољно спречава народне посланике да раде посао због којег заправо јесмо овде, али ако онда још неко ко је део власти, посланик владајуће коалиције, каже да је расправа о амандманима губљење времена, онда је то заиста грубо кршење достојанства Народне скупштине.

Најлепше вас молим да убудуће слушате шта ко од нас каже да бисте могли на време да реагујете, уколико не делите мишљење колеге који сматра да су амандмани губљење времена. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Не делим мишљење колеге да је подношење амандмана губљење времена.

Реч има народни посланик Весна Марковић.

ВЕСНА МАРКОВИЋ: Сматрам да не треба прихватити амандман који предвиђа брисање члана 1, јер сам као члан Одбора за евроинтеграције упозната потпуно са процесом приступања Србије Европској унији, колико је то заправо технички захтеван и сложен процес, и верујем да ће оснивање министарства за евроинтеграције само допринети много ефикаснијем раду, посебно када смо досада отворили десет поглавља и када нам предстоји отварање нових поглавља. Отварање поглавља значи заиста озбиљне реформе нашег друштва и праћење имплементације онога што смо ми овде усвојили. То не изискује никаква финансијска средства, јер Канцеларија за евроинтеграције свакако прелази у министарство.

Што се тиче занемаривања интереса грађана, које је неко поменуо у амандману, само желим да кажем да је Србија у претходних 15 година добила из ЕУ фондова три милијарде евра бесповратних средстава, да је недавно

министарка Јоксимовић потписала са Јоханесом Ханом да Србија добије из ИПА фондова, то су бесповратна средства из претприступних фондова ЕУ, 95 милиона евра. Овај пакет је заправо подршка оснивању малих и средњих предузећа али и локалним самоуправама, што свакако утиче на регионални развој. Грађани на овај начин могу да осете конкретне бенефите од приступања Србије Европској унији, тако да се заиста не слажем са тим да се занемарују интереси грађана.

Наш циљ је увођење европских стандарда у свим областима и стварање стабилног пословног амбијента, а порука коју ми шаљемо отварањем поглавља је заправо порука страним инвеститорима који ће утицати на побољшање нашег привредног амбијента. Сматрам да је увођење министарства за евроинтеграције веома значајно јер шаље недвосмислену поруку не само о значају процеса евроинтеграција за нашу земљу, већ указују на јасно спољнополитичко опредељење Владе Србије, а то је чланство Србије у Европској унији.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Стефана Миладиновић.

СТЕФАНА МИЛАДИНОВИЋ: Хвала, уважена председнице.

Када је у питању предлог наших колега да се брише предлог увођења новог министарства, министарства за евроинтеграције, желим да кажем да ми је, прво, задовољство што водимо изузетно добру расправу, јер је ово изузетно важно политичко питање.

Пред нама јесу озбиљне реформе када су у питању евроинтеграције. Јако пуно посла је пред нама. Ми смо у протеклом периоду отворили десет поглавља, два од тих десет привремено и затворили. Верујем да формирање овог министарства може умногоме допринети да се један од кључних спољнополитичких циљева Владе Републике Србије, а то јесу евроинтеграције, ефикасније реализује.

Заиста верујем да механизам самог министарства може умногоме допринети да ефикасније радимо у будућности. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Душан Павловић.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Хтео бих да кажем неколико речи о овом министарству за европске интеграције које се предлаже за будућу Владу. Јако је интересантно да је ово министарство предложено у држави у којој је, чини се, верзија евроинтеграција која постоји добила неку потпуно невероватну и нову форму, нови облик.

Да би ово министарство имало смисла, неопходно је да евроинтеграције доведу земљу, или теку на онај начин да би земљу довеле у оно стање, онај облик или ону врсту уређења која постоје у земљама које већ јесу у Европској унији, поготово у земљама које су дуго у ЕУ.

(Зоран Красић: Румунија и Бугарска.)

Оне нису дуго, господине Красићу, у ЕУ, него тек неко краће време. Молим вас да не додајете. Причаћемо касније на паузи о томе.

Међутим, овде су се, изгледа, евроинтеграције изврнуле у своју супротност. Уместо да припремају земљу да буде једног дана у Европској унији, овде су се евроинтеграције претвориле у процес који припремају земљу да буде нешто потпуно супротно ономе што данас постоји у Европској унији. Даћу вам

неколико примера за то. Хтео бих да о томе дискутујем у светлу овлашћења или ингеренција које има или које би могло да има министарство за евроинтеграције.

Глава 23, којом се уређује владавина права, правосуђе и корупција у процесу евроинтеграција је глава којом би требало да се регулише, рецимо, случај као што је Савамала. Да подсетим грађане који можда нису још увек чули за то, Савамала је случај у ком је бесправно, противно принципима владавине права порушен један део града на неправан начин.

То је било пре више од годину дана, господине Красићу. Ако се то поново деси у овој држави, да ли ће министарство...?

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче Вукадиновићу, вама се обраћам, ви одобравате сада ово излагање из амандмана у потпуности и причање о ко зна чему? Ја бих волела да се консултујем са вама, јер сте ми одржали лекцију о томе.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Време ми тече, госпођо председнице.

ПРЕДСЕДНИК: Време вам тече. Тече свима време, а поготово Парламенту у овом сазиву, ако се будемо овако понашали према процедури. Ја сам ту апсолутно немоћна; могу само да уживам у свему што се дешава овде.

Посланиче, вратите се на тему или, ако сте исцрпили све што знате о овом амандману, да ми дозволите да идем даље, а сачувајте драгоцено време за нешто друго.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Причам о министарству за евроинтеграције.

ПРЕДСЕДНИК: Јесте, али то нема везе с овим, ово је политиканство. Нема везе.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: И евроинтеграције су политика, ако нисте знали.

ПРЕДСЕДНИК: Значи, члан 1. Предлога закона брише се.

Прекинућу вас. Не можете даље, осим ако не желите да говорите о амандману.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Ја хоћу да причам о министарству које је предложено у члану 1.

ПРЕДСЕДНИК: Хајте, молим вас. Предложено је више министарстава у члану 1.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Ја за сада причам само о овоме. Је л' могу да причам о том министарству?

Дакле, предложено је министарство за евроинтеграције. Моје питање је – ако се поново деси неки случај као што је Савамала, да се део...? (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДНИК: Пуна је листа – Маријан Ристичевић, Владимир Орлић, Александар Марковић, Јелена Жарић Ковачевић, Ђорђе Вукадиновић и сада су блокирали могућност да вам вратим микрофон.

(Душан Павловић: Укључите ми микрофон, ја имам предност.)

Ево, сад се јавите, Ђорђе Вукадиновић је одустао.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Кажите ми – је л' има неких речи које су забрањене у овој Народној скупштини? Или, о чему се ради? Је л' можете да чујете аргументацију, да бисте проценили да ли говорим у складу са темом или не?

Ево, да поновим аргументацију. Ако се у овој држави поново деси случај као што је Савамала, где је у току једне ноћи бесправно и неовлашћено порушен део града, што ни у једној европској земљи чланици Европске уније није могуће да прође без последица, каква ће овлашћења имати министар и министарство за евроинтеграције за такав случај? То је, рецимо, једно питање.

Друго питање...

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, морам да вас прекинем, не само због вас, него и због других посланика овде.

Ако хоћете да претворимо овај парламент у причу о свему и свачему, не мислим на ово што ви хоћете, уопште нисам узбуђена због спомињања нити Шилерове, како добацују, рушења зграде у Шилеровој, то добацују посланици с десне стране, нити овога што говорите ви, са леве стране. Уопште ме то не дотиче. Али ми имамо конкретну расправу.

Не обраћам се уопште вама, молим све посланике да ме саслушају, да се договоримо како ћемо данас да радимо. Ја бих по Пословнику. У Пословнику пише – када је расправа о амандманима, посланик је дужан да говори о амандману.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Већ сте ми потрошили два или три минута.

ПРЕДСЕДНИК: Нисам вам ништа потрошила.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Потрошили сте ми већ два или три минута. Ви иначе имате неограничено пуно времена да причате, а мени, који имам ограничено време, узимате време.

ПРЕДСЕДНИК: Одређујем паузу од пет минута док посланици мало не дођу себи и не схвате шта треба данас да радимо.

Значи, имам молбе да не изричем казне, али једино речник казни се овде савршено разуме и, кад се одузме од плате, онда посланици желе да расправљају по амандманима, а када их лепо замолим, речником молбе, онда не. И то је истина о раду Парламента у Србији.

(После паузе – 10.55)

ПРЕДСЕДНИК: Изволите. Душан Павловић.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Кажите ми председнице, молим вас, колико времена нам је остало од ове опште дискусије.

ПРЕДСЕДНИК: Све вам је враћено. Ако је стварно најважнија ствар на свету то, онда да се бавимо само временом. Аутоматски се враћа; не могу да вам објасним да ја не одузимам време нити га додајем.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Добро. Да није време толико важно, не бисте ви толико често прекидали.

Дакле, да објасним још једанпут. Говорим о министарству за евроинтеграције које се предлаже овде у члану 1. Претпостављам да ће овлашћења министарства за евроинтеграције бити евроинтеграције, не знам шта би друго била. Једна од тема евроинтеграција су владавина права, правосуђе и корупција, то је Глава 23. Владавина права, да вас одмах обавестим, подразумева такође и својинске односе, тј. ако негде пише да је својина да имам, да поседујем неку својину, држава би требало да штити мене од било кога ко хоће да је отуђи од мене или да је уништи.

Ево сада да из овога пређем на пример који сам малопре хтео да поменем. Сећате се сви да је пре више од годину дана један део Београда без икаквих законских овлашћења порушен усред ноћи и да за то још увек немамо никакво судско разрешење – иако је бивши премијер говорио како је то нешто што је недопустиво и како је то нешто што би морало судски да се санкционише.

Дакле, моје је питање сада – ако се тако нешто поново деси у будућности, не дај боже али ако се деси, хоће ли министарство за евроинтеграције имати било каква овлашћења да покрене поступак или иницира било какву истрагу, постави комисију или било шта што би довело до разрешења оваквог немилог догађаја? Хоће ли министарство евроинтеграција, другим речима, да штити својинска права, што је саставни део процеса евроинтеграција? Ево, толико о томе. Надам се да није било много страшно.

Има још примера, иначе. Рецимо, у ову Главу 23, у област реформе правосуђа, такође спада и избор судија и државних тужилаца. Да ли знате како се они данас бирају? Бирају се тако што постоји некаква листа, некакви правилници који обавезују тела која нама предлажу бирање ових важних државних службеника, а онда та тела, Државно веће тужилаца и Високи савет судства, направе своју листу судија потпуно супротно ономе како ти правилници налажу. Дакле, бирају се судије по неким критеријумима који су потпуно нетранспарентни.

Моје следеће питање у вези с министарством за евроинтеграције је – ако се то, не дај боже, деси још једанпут у ближој или даљој будућности, хоће ли министарство за евроинтеграције имати било каква овлашћења да спречи такав избор судија и тужилаца, или да га врати на ревизију? Јер ако неће имати та овлашћења, како суфлира господин Красић, онда оно баш и нема пуно смисла. Шта ће нам министарство за евроинтеграције ако ће да склапа очи или да окреће главу од избора судија који није у складу са европским стандардима?

Даћу вам још два примера, ако могу, веома кратка. У Глави 10. и Глави 23. такође постоји нешто што се зове слободни медији. Да ли ће стање у каквом су данас медији у овој држави, а то је стање у којем најважнији медији, највећи медији не расправљају скоро ни о једном питању које је важно за евроинтеграције...?

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, члан 106. став 2 – нико не може да прекида говорника осим председника Народне скупштине.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Јасно.

ПРЕДСЕДНИК: Дужни сте да говорите, по ставу 1, само о тачки дневног реда. Тачка дневног реда гласи – члан 1. Предлога закона брише се.

Из ваше дискусије се види да ви не желите да говорите зашто да се избришу предвиђена министарства предвиђена Предлогом закона у члану 1; ја сам дужна да користим члан 106. став 3. и да вас прекинем.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Ако тако морате, шта да се ради.

ПРЕДСЕДНИК: Морам да Пословник користим, пошто ви не причате о амандману.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Причам, ево, баш сам хтео да поентирам.

Да ли могу да поставим једно питање?

Ако ће министарство за евроинтеграције које се прави и убудуће толерисати овакву рестрикцију медијских слобода у земљи у којој је оно министарство, у чему је онда смисао министарства за евроинтеграције?

Па, ево, помињем министарство за евроинтеграције шест пута...

ПРЕДСЕДНИК: Немамо још министарство за евроинтеграције, немамо никога ко би у овом тренутку могао да вам одговори на то питање.

Запамтите питање, када будемо имали то министарство; засада подржавате амандман који треба да брише могућност да га добијемо.

Хвала вам лепо, морам да вас прекинем, јер не желите, а по члану 106. став 1, да говорите о тачки дневног реда. Захваљујем.

Реч има Милан Лапчевић.

Изволите.

МИЛАН ЛАПЧЕВИЋ: Хтео бих да подржим овај амандман колеге Вукадиновића, јер је он потпуно разложен. Дакле, уводити ново министарство за евроинтеграције... Дакле, шаљете неку поруку. Досада смо имали ниво односа са ЕУ преко Канцеларије за европске интеграције, која је водила и дан-данас води углавном техничке ствари у вези са припремањем Србије за преговарачки процес по појединим поглављима. Подизањем односа на ниво министарства ви шаљете одређену поруку.

Дакле, Србији је важно да организује овај посао преко министарства, што у преводу може да се тумачи на следећи начин – водеће чланице ЕУ, попут Немачке, Француске, Италије и других, одмах су после проглашења независности Косова признале Косово и из тих водећих земаља ЕУ стижу свакодневно поруке да ће Србија на путу европских интеграција, када буде дошла до краја тог преговарачког процеса, морати да призна и независност Косова.

Званична власт у Србији одбацује такве предлоге и говори да јој је до Косова веома стало, да ће учинити све да Косово никада не постане независно, али јој је важније да се приклони водећим чланицама ЕУ, које су већ признале Косово и које говоре да ће морати то и Србија да уради, па подиже ниво односа са ЕУ на ниво министарства уместо да подигне своју оперативност у смислу спровођења политике према Косову и Метохији на ниво министарства.

Извините, то није логично. Ако, са једне стране, говорите да вам је важна државна целовитост, да хоћете све да учините да сачувате јужну покрајину у саставу Србије, да ћете учинити све да помогнете народ на Косову и Метохији, онда је ваљда логично да, ако желите да направите министарство за европске интеграције, то урадите и са министарством за Косово и Метохију, како је то некада било у неким нормалним владама које су владале овом државом.

Са треће стране, нема никакве логике, барем у данашњем актуелном политичком тренутку, да формирате министарство за европске интеграције у тренутку када је Европа и сама суочена са својом будућношћу и када се апсолутно не зна у ком ће правцу то ићи.

После прошлогодишњег „брегзита“, најаве Велике Британије и припреме за вођење преговора о раздруживању са ЕУ, и са растућим евроскептицизмом у свим земљама чланицама ЕУ, извесније је очекивати да ће доћи до

дезинтеграције ЕУ него да ће бити неког кохезионог фактора и могућег јачања ЕУ.

На крају крајева, најаве званичника ЕУ да нико неће бити примљен у ЕУ пре 2025. године и најаве поменутих званичника да ћемо бити условљени признавањем независности дела наше територије су ваљда довољни разлози да се ниво односа Србије, српске владе и српске политике не подиже на ниво министарства.

Оно што треба да радимо је да развијамо добре европске односе, али никако да шаљемо поруку да нам је важније да се приклонимо ставовима водећих чланица ЕУ које воде Косово ка независности него да правимо причу у којој ће Србија изгубити део јужне покрајине.

ПРЕДСЕДНИК: Александар Марковић.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Даме и господо народни посланици, ја ћу бити изузетно кратак. Кратак због ограниченог времена наше посланичке групе, али и због тога што сматрам да овакви амандмани уопште не заслужују дугачку и јако исцрпну расправу.

Наравно, предлажем да се не прихвате ови амандмани у тексту, понављам због грађана, „брише се“, дакле врло креативни амандмани.

Сасвим је јасно и из расправе смо сви то могли да закључимо да овде уопште није у питању жеља предлагача ових амандмана да нешто допуне, да побољшају закон, већ је у питању покушај да се испишу редом амандмани „брише се“ не би ли се на тај начин створило неко време, односно не би ли добили по два минута да поново, по ко зна који пут унедоглед понове исте отрцане фразе, шта смо све малопре слушали, и Савамалу и ко зна шта још друго.

Дакле, мене то не чуди с обзиром на то да је њихов једини заједнички именитељ мржња према Александру Вучићу, коју нон-стоп испољавају на сваком месту, потпуно безуспешно.

Из свих тих разлога, предлажем да одбијемо овај и све остале амандмане у тексту „брише се“. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Јелена Жарић Ковачевић.

Изволите.

ЈЕЛЕНА ЖАРИЋ КОВАЧЕВИЋ: Захваљујем, председавајућа.

Ја ћу такође бити кратка, просто сам само хтела и осетила потребу да проговорим и ја о овом министарству за европске интеграције, јер бих само дала подршку колегама који су дискутовали позитивно, за увођење тог министарства.

Како је приступање Србије ЕУ јако важно, отварање поглавља и затварање тих поглавља, као и рад на неким стварима које се сада можда први пут стављају пред Републику Србију а у тесној су вези са евроинтеграцијама, сматрам да је потребно и апсолутно оправдано увођење министарства за европске интеграције.

Министарство за европске интеграције обављаће послове државне управе и са њима повезане стручне послове; не бих понављала који су ти послови, сви су таксативно наведени у предлогу закона који ће регулисати ову област.

Дакле, амандман који предлаже брисање члана, амандман којим би се ово министарство укинуло и који се односи на то да ово министарство не постоји сматрам да не треба прихватити, јер пре свега желимо бржи и бољи развој Србије на путу придруживања ЕУ, а то је један од стратешких циљева. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Маријан Ристичевић, по амандману.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, ја сам се мало изгубио у редоследу, ја у редоследу а ви у нечем другом. Ја и даље инсистирам да не прихватимо овај амандман, посебно у вези са брисањем члана чиме поједини посланици...

Госпођо Радета, стрпите се мало, немојте добацивати, ја вама никада нисам добацивао. Не говорим о вашој посланичкој групи, говорим о лицемерству одређене посланичке групе која је заборавила 2005. годину, заборавила Олија Рена, заборавила оно – изводљиво је, дакле, у време владе Војислава Коштунице, где су преко те странке дошли у Народну скупштину на изборима, што је легитимно, одређени народни посланици заборавили су део своје прошлости који говори о њиховом успеху на том путу ка европским интеграцијама.

Шефови појединих странака, или покрета, за странку не могу да скупе 10.000 потписа, данас су категорички против европских интеграција, а тада су били за. Сада су против тога да постоји министарство за европске интеграције и све најгоре говоре о ЕУ, али када су они вршили власт, говорили су све најбоље о ЕУ.

Тако ћу навести пример. Нису они улазили у Одбор за европске интеграције, када су били власт, само из знатижеље. Ајде, са тим могу и да се сложим, али ако неко оде на место амбасадора у Рим, господине Мартиновићу, да ли је он отишао на место амбасадора у Рим из знатижеље или је то била његова жеља да за време власти своје партије види Рим, има плату 5.000 евра и, гле случаја – када су изгубили власт, више није био актуелан Рим, сада им је актуелан Крим. Она плата од 5.000 евра никада није враћена.

Заборавили су и парафирање 2007. ССП-а, а у том споразуму пише да је странцима, што је невиђено у свим земљама које су приступале ЕУ, и пре него што уђемо у ЕУ дозвољена продаја некретнина, а тиме и продаја земљишта. То је парафирала власт Војислава Коштунице. Данас многи који су помоћу његове странке, наставка његове странке или онога што је остало од његове странке, овде у Скупштини заборављају тај детаљ.

Друга посланичка група је против европских интеграција јер, по њима, нема довољно владавине права. Владавина права не подразумева притисак на суд и тужилаштво, што они перманентно врше спомињући неку Савамалу, а ја сам, за разлику од њих, лепо поставио питање за Инђију и девет срушених зграда и дивљу градњу и добио одговор да то од 2007. године чучи у Тужилаштву за организовани криминал и да ништа није покренуто и не пада ми на памет да вршим притисак на правосуђе, које су они реформисали 2009. године, колико се ја сећам.

На крају, верујем да је професор забринут за европске интеграције јер, уколико уђемо у ЕУ, онда ће важити иста правила и по питању универзитетских диплома, које тако често спомињу. Наиме, професор који је сада овако јуначки побегао испред мене дипломирао је на Сорос универзитету у Мађарској, који је Орбан укинуо. Уколико се укину те дипломе, он ће бити само средњошколац и дизајнерски техничар. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Србислав Филиповић.

СРБИСЛАВ ФИЛИПОВИЋ: Хвала, председавајућа.

Предлажем да се предложени амандман не прихвати из простог разлога што Србији требају и европске интеграције и треба јој министарство за европске интеграције. Зашто нам треба чланство у ЕУ? Прво зато што 72% нашег извоза иде у земље чланице ЕУ, зато што највећи проценат инвестиција имамо из ЕУ, зато што желимо да живимо у држави у којој ће владати стандарди какви владају у земљама ЕУ, у најразвијенијим земљама данашњице.

Е сада, чули смо и те гласове који кажу да ЕУ пропада и видимо да се ти људи радују када се, из њиховог угла, негде нешто лоше дешава и када се наводно Европа урушава. Гледамо претходних месеци, избори у Европи су показали да је далеко од тога да се Европска унија урушава, она јача, иде напред и уверен сам да ће и Србија наставити своје европске интеграције још бржим темпом него што је то досада било.

ПРЕДСЕДНИК: Извините, посланиче.

Неко користи картицу Наташе Јовановић, она није у сали. Молим да проверите, пошто то није дозвољено по Пословнику. Значи, Наташа Јовановић је у систему.

(Народни посланици додају.)

Добро. Извињавам се вама. Пише Наташа Јовановић.

(Народни посланик: Има две Наташе Јовановић)

Знам и ја. Немојте викати.

Наставите. Извињавам се, вратићу вам пет секунди.

СРБИСЛАВ ФИЛИПОВИЋ: Хвала вам.

Дакле, ми не желимо Србију која ће да се радује лошим стварима у Европи, ми желимо Србију која се радује отварању фабрика, која се радује отварању радних места, која се радује повећању плата и пензија, која се радује повећању стандарда, отварању нових булевара, пуштању нових ауто-путева, мостова итд. Такву Србију желимо, јер Србија која ће тако живети треба да буде у ЕУ и треба да буде део заједнице уједињених европских народа. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Владимир Ђурић.

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ: Хвала.

Ми, наравно, подржавамо европске интеграције. Били бисмо јако срећни и задовољни када би се оне истински спроводиле и када би ишле много брже, послужићу се вашим предизборним слоганом – „Брже, јаче, боље“. Дакле, оснивање министарства за европске интеграције такође је океј ако ће поспешити европске интеграције и дати им истински смисао. Верујемо да ће и запослени у

том министарству за европске интеграције, исто као и запослени у Министарству за локалну самоуправу, проћи кроз сву ону обуку коју ће финансирати, као што је у Министарству за локалну самоуправу финансирао, Фонд за отворено друштво Џорџа Сороса. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има Александра Томић.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Захваљујем, председавајућа.

Не знам како самозвани Европејци замишљају опште процесе европских интеграција када се баве неким појединачним случајевима из области правосуђа и то сматрају основним императивом владавине права.

Европска комисија је егзактно рекла шта мисли о Поглављу 23. у свом извештају и каже да је Србија много више урадила од онога што је очекивано, поготово када је то поглавље у питању.

Министарство које се формира и које ће бити задужено за европске интеграције у ствари је један од механизма којим треба да се обједини рад досадашњих институција и органа у процесу европских интеграција. Ово обједињавање је, у ствари, модел које су користиле многе државе радећи на процесу европских интеграција, као што су Словачка, Словенија, Пољска, Мађарска и, као што видимо, јако успешно су спровеле поступак интеграција.

Када данас говоримо о послу европских интеграција, малициозно је, поготово од оних који се залажу за антиевропске интеграције, да Србија на том путу треба да се мери са једном Енглеском у томе да треба да изађе из тих процеса. То показује њихово лицемерје, јер онда своју децу не би школовали у тим земљама него у Србији, ако се баш представљају као људи који желе да националне интересе Србије заговарају овде у Парламенту Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: И даље позивам да се не прихвати.

Свашта, стварно свашта ми чусмо овде у претходних сат времена са оне стране сале и, пре него што крене да се било ко жали какве ће везе имати образложења, нека се присети мало шта смо све то чули и на шта мислим када кажем „свашта“. Овако никакве везе са овим предлогом закона и са неспорно добрим решењима нема.

Под један, оно питање да ли су представници европских институција, како смо чули малопре, тврдо рекли и инсистирали да Србија мора да призна некакву независност тзв. независног Косова. Има ту и незнања и тенденциозног наступања, али ако неко није разумео, Улрике Луначек и господин Шулц су наступали са позиције европосланика. Дакле не може неко ко представља једну посланичку групу и износи свој политички став да буде замена за европске институције и да сада ми кажемо – мишљење те госпође је мишљење европских институција и то мора да буде тако.

Никакве то везе са реалношћу нема. Ако то неко не разуме, можда је то проблем који бих могао да прихватим, али мени се чини да се заправо не разуме суштина ствари и не разуме о чему причам. Да је то тако, зашто би уопште постојао било какав дијалог? Не делује ли можда нелогично да би се о нечему

водио дијалог ако је ту све унапред решено, казано и нема више шта да се ради на ту тему?

Наравно да није тако и није превише тешко извући и закључак да није тако чим тај дијалог постоји. Мора човек да се труди да размишља, неким је то овде изванредан напор. Апсолутно не може мишљење европосланика да се сматра мишљењем званичних институција.

Причали смо овде много пута, указивали на чињеницу да постоје државе чланице. Неке државе чланице по том питању мисле једно, неке мисле нешто друго, али оно што је наш оквир ни на који начин не угрожава суверенитет Србије.

Да, може тај посао да се води после европских интеграција успешно а да се истовремено чува суверенитет. То је показала и Влада формирана 2014. године и Влада формирана 2016. године. То грађани виде и разумеју. Ако то не разуме неко ко није у стању да прихвати резултат на изборима, демократским изборима, и 2014, 2016. и 2017. године, то је његов проблем, али стварно оптерећује и Народну скупштину и наше грађане када нас тера да његове испразне приче сваки пут додатно објаснимо. То јесте губљење времена, колико год се некоме не свиђа да то чује, али добро, није спорно, можемо ми да се бавимо тим временом.

Питање надлежности. Ево оде ми сад професор универзитета који се у све и свашта разуме али му је, изгледа, једина тема и садржај Савамала. Шта год да је на дневном реду – сада на тему министарства, јуче када смо причали о пољопривреди – Савамала па Савамала. Сутра када будемо причали о, не знам, нуклеарном програму, биће опет Савамала па Савамала.

Али никакве везе то нема са надлежностима предложеног министарства за европске интеграције. Каква је то аргументација? Је л' могао бар да прочита садржај Предлога закона, где су лепо, прецизно објашњени планирани делокруг и надлежности министарства? Је л' то било тешко? Мислим да није било тешко, али незнање, лењост, па све заједно и ето какав је резултат.

Правосуђе, даме и господо... Постоје ли у уређеној земљи, за коју неки причају да би желели да буде уређена, независни органи? Да ли се ти независни органи тиме баве или ће сада – замислите сад ово, нонсенс опет, реч је о професору универзитета – да ће сада неко новоосновано министарство, министарство за европске интеграције, да преузима надлежности других министарстава па да оно решава и уместо независних органа и независног правосуђа... Где је то видео, од кога је то чуо, чему то учи студенте? Ако их томе учи, ја не могу да разумем.

На тему те владавине права била је у потпуности на месту опаска колегинице Томић. Да ли постоје извештаји Европске комисије, да ли су јавно доступни, да ли је на основу тога дошло до отварања поглавља у јуну – па да ли је могуће да опет неки народни посланик боље од Европске комисије зна шта она мисли или шта би требало да мисли, био универзитетски професор или не? Потпуно бесмислено, потпуно неважно и када каже да то подржава неко са оне стране зато што подржава европске интеграције, а у исто време нисам чуо професора да је рекао да подржава било амандман, било европске интеграције.

Људи, договорите се. Ја сам пре неки месец овде рекао, званични сајт, саопштење те организације – за коју не знам шта је, да ли је група грађана, удружење грађана, приватни клуб, млади филателисти, који су ђаво? – на званичном сајту те организације пише: они се залажу за стопирање европских интеграција, да се то замрзне и да се годину дана на ту тему ништа не ради. Они се сложе са мном, пристану, устану и кажу – јесте, то је наша политика. А шта нам кажу данас? – Ми смо за европске интеграције. Да ли јесмо или нисмо?

Или када устану да дискутују о амандману којим се предлаже да се министарство не уведе, да ли јесу за то или нису за то или је суштина само да нам додатно објасне колико се не разумеју ни у питања надлежности министарства, ни у питање званичног представљања у ЕУ и њеним институцијама, ни у питање независности правосудних и осталих органа?

Дакле, министарство за европске интеграције наравно да је постојало и наравно да постоји. Постоје различити модели, негде се зове баш тако, негде је другачији аспект, али јесте питање исте врсте послова, исте врсте интеграција, пре или након стицања статуса пуноправног члана.

Постоје таква министарства и баве се европским пословима или европским интеграцијама. Ево, рецимо да је најближи пример Румунија. Тамо смо имали баш тај назив. И данас може да се нађе неколико примера баш у европским земљама где постоји неко ко се бави тим ресором, тим питањима и том проблематиком на нивоу министарства.

Сад, чему учи студенте неко ко тврди да то не постоји, да ми нешто измишљамо? Па не би напредне земље у интеграцијама биле успешне да те неке добре моделе нису усвојиле и примењивале. Не би Србија била успешна колико ће бити, немојте уопште имати сумње око тога, да није у стању да учи, размишља и имплементира те добре методе како би била и успешнија и ефикаснија, а опет све у циљу оне користи за грађане Србије.

Изгледа да о тим грађанима Србије у овој сали бринемо само ми са ове стране, јер све остало што чух малопре никакве везе нема ни са грађанима ни са било чим до да неко овде своју песмицу још мало отпева.

У праву је колега Ристичевић. Има питање искрености и политичког става много везе а оним што ми слушамо данас. Јесте, адекватно је оспорити намере предлагача, нпр., постављајући питање – а који му је политички став? Јесте, чланство у неким одборима, заступање неког политичког става јавно, али и тајно, јесте питање кредибилитета предлагача. На пример, чланство у Одбору за европске интеграције представника неких тамо посланичких група, ево нпр. баш посланичке групе Тадићевог Јеремића.

Какве везе то има са овом причом да је против европских интеграција? Па има директно везе. Ми смо у неколико наврата својим ушима слушали да у својству члана Одбора у разговору са европским званичницима тај неко каже – знате, нисам ја против Европе, не, ја сам само мало евроскептик; само сам малчице евроскептик, али против Европе нисам. А онда нама овде у сали, или грађанима напољу на митингу или на конференцији за штампу прича – ма никако Европа, ма све против ње. Чак, шта је била најновија варијанта? Скоро сам чуо, нису више ни евроскептици, сад су еврореалисти.

(Председник: Посланиче, морам и вас да прекинем. Вратите се, молим вас, на тему.)

Хоћу, само да објасним зашто аргументација нема никакве везе са предлогом.

(Председник: Све сам схватила, само се усредсредите на члан 1.)

На тему онога, госпођо председнице, како се овде излажу одређене ствари, а има везе и са тим представљањем политичког става – еуфемизми и надимци. Мислим да је потпуно неприхватљиво да ми опет слушамо некакве тираде о заштити Косова и Метохије од стране оних чији представници управо у тим одборима, и управо на тим састанцима са европским званичницима користе те еуфемизме и надимке, али замислите за шта, за АП Косово и Метохија, па их чујемо да кажу – Приштина, у ствари Косово; Косово и Метохија, у ствари Косово. Те погреших овде, те погреших онде. Да ли се залажу за очување Косова и Метохије у саставу Републике Србије или показују добру вољу да мало балансирају, да буду попустљиви у том ставу кад се са неким сретну? У праву је колега Ристичевић што поставља та питања.

На самом крају, колико Србије има на Косову и Метохији не зна нико са оне стране сале боље од Срба на Косову и Метохији. Њих сте чули гласно и јасно. Али ако је било коме овде жеља да покаже да је био добар ученик Едите Тахири, алал му вера. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Молим посланике да се јаве за реч, да не добацују. Добиће могућност да кажу шта желе.

Ђорђе Вукадиновић има реч.

Изволите.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Хвала.

Пуно је ту ствари речено. Замало да се сложим са коментаром колегинице из СПС која нас је изгледа урекла похваливши расправу као озбиљну и одговорну, али смо се изгледа онда потрудили, бар неке колеге, да је демантују. Али свеједно, ово је важно политичко питање, важна политичка тема. Има смисла о томе разговарати, само је питање како о томе разговарамо. Али то је, наравно, на слику и прилику и сваког посланика и сваке посланичке групе.

Прво, једну ствар начелно да расправимо, пошто се то тиче директно нашег рада или малтене највећег дела нашег рада овде, а то је критика амандмана и формулације „брише се“.

Драге колеге, а то би сигурно председница као неко ко има дуг парламентарни стаж морала да зна и да упозори, није опструкција ако кажете – брише се. Ако имате лош предлог закона, ако имате формулацију са којом се не слажете или предлог министарства са којим се не слажете, па шта ћете другачије рећи и како ћете то формулисати него – брише се? Хоћу да кажем, врло је конструктиван предлог када оспоравамо нешто са чиме се не слажемо.

Друго, наравно да је то прилика да се појасне ставови појединих посланичких група око европских интеграција. Ја, морам признати, нисам разумео шта је млади колега са друге стране покушавао и инсинуирао. Потпуно

је јасно да је став ове посланичке групе, мене и мојих колега, као и председнице овог посланичког клуба, Санде Рашковић Ивић, и док је била председник ДСС-а и данас, доследно евроскептички.

Те инсинуације, шта је ко коме и где рекао... Мислим да је била дужност председника да упозори, поготово када је претходни говорник на више него непримерен начин говорио о неком ко је жена, дама, уважени посланик и уважени стручњак и у овој јавности и у овом парламенту а која је била изложена гнусним нападима и дисквалификацијама зато што је, замислите, обављала дужност амбасадора. Госпођа Санда Рашковић Ивић је била предмет тог напада.

У овом тренутку ми имамо амбасадора у земљама које су признале Косово. Преко 100 земаља је признало Косово; у већини њих ми имамо амбасадоре. Не разумем шта сад. Треба да напусте те земље? Можда и то треба, али потпуно је јасно да је став и ДСС-а док га је водила Санда Рашковић Ивић и мој и наш као посланика доследно и јасно евроскептички, али ми нисмо еврофоби. Ми заиста уважавамо неке важне тековине европске цивилизације и културе, људска права и демократију.

Зато вероватно колеге из Доста је било, нећу ја да им будем адвокат, скрећу пажњу на недоследност. Који су евроентузијастички или подржавају европске интеграције, али скрећу пажњу на недоследност. А ја сам против тога, као што рекох, из разлога стања у ЕУ, из разлога стања у Србији и због тога што сматрам да је недопустива ова симетрија која се прави између предлога за увођење министарства за евроинтеграције и ових закона о Косову и Метохији.

У том смислу питам директно предлагача, господина Мартиновића, желим да ми одговори ако жели, зашто је тај паралелизам напуштен. Зашто се евроинтеграције дижу у ранг министарства а Канцеларија за Косово и Метохију остаје као канцеларија а били су у истом статусу. Ако сте толико доследни у тој борби, зашто сте на неки начин деградирали Министарство за Косово и Метохију, које је постојало у мандату неколико влада?

С друге стране, није проблем, ми можемо ући у ЕУ са Канцеларијом за ЕУ, нема потребе да је дижемо у ранг министарства. Ја разумем да је то нека врста поруке, нека врста препоручивања и при томе на један неумесан начин. Овде су помињана, ја сам цитирао нека имена. Мени кажу колеге са друге стране – па то нема везе, небитна су њихова мишљења. Ја бих вас подсетио, чињенице и јавности ради, независно ко кога воли или не воли, госпођа Улрике Луначек је известилац. Значи није она обични посланик, она је известилац Европског парламента за Косово.

Друго, да ли неко каже Косово, Косово и Метохија, Приштина итд., господин Мартин Шулц је био председник Европског парламента. Најзад, ја овде имам изјаву вама колегама са друге стране врло драгог Штефана Филеа, великог пријатеља и актуелне власти и премијера, односно председника, који се здружено пре пар година залагао за остављање формулације „територијални интегритет Косова“, пошто су неки предлагали, чак неки наши пријатељи, има их наравно у Европском парламенту, да се из резолуције о Србији изостави формулација – територијални интегритет Косова, а Штефан Филе је то оспоравао.

Дакле, хоћу да кажем, читава плејада важних европских државника и политичара вам директно и експлицитно каже – мораћете признати Косово, на крају или током процеса евроинтеграција. Не можемо се правити невешти. Заиста, морам да кажем, он није ту али Чедомир Јовановић то може да каже доследно, ја се с њим не слажем али се чудим вама или бар већини вас који заиста декларативно подржавате интегритет Србије и борите се против независности Косова а, као што рекох, Косово је за ових пет година ваше власти, односно Србије је на Косову све мање.

И немојте ме хватати за реч да ли сам рекао Косово или Косово и Метохија или Приштина. Потпуно је јасно о чему говоримо. Како год то звали, то напредује ка независности, нажалост уз велику помоћ и подршку наше актуелне власти, која се, и тиме завршавам, планом разраде Бриселског споразума, дакле планом примене Бриселског споразума обавезала на ствари – код нас ни Бриселски споразум није много познат у јавности а камоли тај план примене – где се лепо, нажалост ружно али јасно и гласно каже да ће безбедносне структуре Србије на Косову бити повучене и у потпуности интегрисане у одговарајуће косовске структуре и њихове плате ће бити исплаћиване из буџета Косова.

Значи безбедносне структуре Србије ће бити у потпуности интегрисане. И то је урађено, а ми смо то представили као победу.

Још горе или још тужније од тога, до краја текуће године – не ове, то је, нажалост, такође одрађено – интеграција правосудних институција ће бити завршена, све установе судства Србије на Косову биће затворене до тада. Све установе судства Србије на Косову, не пише Косову и Метохији, а и да пише не би нам много помогло, биће затворене до тада а нова тела ће бити успостављена и особље интегрисано у косовски систем. То је, драге колеге, у тексту примене Бриселског споразума. То је епилог.

Зато питам господина Мартиновића, независно од тога што се можемо прозивати и називати оваквим и онаквим именима, шта поводом тога има да каже. Да ли је то разлог ове асиметрије у третману Косова и Метохије у пракси? Не у реторици, реторика је некада чак и претерана, али у пракси, у деловању ове власти са једне стране имамо деградирање Косова и Метохије а са друге уздизање европских интеграција. Ако ћемо ући у ЕУ, ући ћемо и са Канцеларијом. Ако неће да нас приме, неће нас примити и да направимо три министарства. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, вођа тог покрета сандиниста није био само евроскептик, био је амбасадор зато што је био евроскептик. Само да вас подсетим да је толико био евроскептик да ни на позив Војислава Коштунице да се врати из Рима, после раскида са ДС, тај евроскептик није желео. Значи било је драже задржати 5.000 евра и Рим него се вратити по позиву свог председника странке и залагати се за Крим. Толико о доследности.

Што се праксе тиче о одбрани КиМ довољно је навести 2004. годину, када у мартовском погрому та странка није мрднула малим прстом да заштити Србе на Косову и Метохији и велики део „зида плача“ припада и њима, односно њиховом нереаговању и небризи. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Ђорђе Милићевић.

ЂОРЂЕ МИЛИЋЕВИЋ: Захваљујем, уважена председнице.

Сложио бих се са малопређашњим говором, односно са колегом који је малопре говорио. Наравно да има смисла разговарати, само је питање како и на који начин.

Један од колега који је учествовао у дискусији малочас је, чини ми се, искористио квалификацију „нормална Влада“. Управо та „нормална Влада“ је, колико нас памћење служи, на крилима ЕУ дошла на власт у Србији. Шта то уопште значи „нормална Влада“? Постоје политичке странке или коалиције које учествују на парламентарним изборима. Оне које добију већу подршку формирају Владу. Да ли то значи да су они нормални? А шта је са оним грађанима који су гласали за друге политичке опције?

Мања Влада не значи и ефикаснија Влада. Важно је да знамо шта хоћемо и какву Србију желимо, који су то циљеви које желимо да остваримо у наредном временском периоду, јер имамо, ми смо то говорили током расправе у начелу, јако добар основ. Важно је да кроз измене и допуне закона о којима говоримо данас током расправе у појединостима направимо добар темељ који ће да омогући реализацију тих прокламованих циљева и начела у наредном периоду.

Овде се говори о брисању члана 1, акценат се ставља на министарство за европске интеграције. Брисање члана 1. значи не само неформирање министарства за европске интеграције, већ неформирање министарства за заштиту животне средине, исправите ме ако грешим.

Министарство за европске интеграције за нас значи, о томе је говорила малочас колегиница Стефана Миладиновић, бољу координацију на путу европских интеграција и бољу организацију рада са истим бројем запослених. Овде се малочас постављало питање резултата које Србија постиже на путу европских интеграција. Па, да ти резултати нису видљиви, позитивни и препознатљиви, не би била отворена нова поглавља.

Малочас је колега Филиповић, чини ми се, говорио о економским параметрима, када говоримо о односима са ЕУ, и потпуно је у праву. Дакле извози се две трећине или 67%, а 20% у земље у региону, али те земље у региону су такође на путу европских интеграција.

Када говоримо о министарству заштите животне средине, рекли смо то током расправе у начелу, Србија је доста урадила на унапређењу заштите животне средине, али исто тако сматрамо да су потенцијали велики. Да би ти потенцијали били искоришћени на прави начин и у пуном капацитету, важно је да формирамо министарство за заштиту животне средине.

Ова тема је сложена и комплексна, захтевна, захтева високе стандарде, тиче се свих нас, и формирањем овог министарства Србија показује да ће посвећено радити на повећању ефикасности заштите животне средине али и на

повећању преговарачких потенцијала на путу европских интеграција, јер једна трећина прописа, чини ми се, управо се односи на заштиту животне средине када говоримо о хармонизацији нашег законодавства са прописима ЕУ.

Поглавље 27 такође се тиче заштите животне средине и, када говоримо о заштити животне средине, на прави начин треба искористити фондове ЕУ, јер неки подаци говоре да Србија у наредном периоду у унапређење заштите животне средине треба да уложи негде око десет милијарди долара.

Сматрамо да су то сасвим довољни разлози да се овај амандман не прихвати. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Извињавам се што вам нисам дала реч. Заборавила сам да сте овлашћени представник, односно предлагач.

АЛЕКСАНДАР MARTИНОВИЋ: Захваљујем се, госпођо Гојковић.

Пошто ми је постављено експлицитно питање, да одговорим. Морам сада ја вама да поставим једно претходно питање – чији сте ви посланик и чији сте ви посланици? За мене као предлагача закона је јасно чији сам посланик. Ја сам посланик СНС-а, изабран са листе Александар Вучић – Србија побеђује, за Мартина Шульца је јасно чији је посланик, посланик Социјалдемократске партије Немачке, за госпођу Луначек је такође јасно чији је посланик, посланик Зелених, али ми није јасно чији сте ви посланик и чији сте ви посланици, да ли сте ви посланици госпође Рашковић Ивић, да ли сте посланици Вука Јеремића или неког другог политичара.

Ако сте посланици Вука Јеремића, надам се да се сећате да је преговоре са привременим институцијама самоуправе у Приштини водио управо Вук Јеремић, али за разлику од Вука Јеремића и Бориса Тадића, који нису имали храбрости да непосредно учествују у тим преговорима, Александар Вучић је имао храбрости и има храбрости да непосредно учествује у тим преговорима, а ваш председнички кандидат, који је освојио 5% гласова, преговоре са привременим институцијама самоуправе у Приштини је водио преко политичког директора Министарства иностраних послова Борка Стефановића, па сте ви можда сада посланици Борка Стефановића.

Дакле, код вас се поставља питање политичког идентитета, чији сте ви посланици, коју политику ви заступате и за шта се ви у ствари залажете.

(Председник: Посланиче, као овлашћени представник по амандману имате два минута.)

Пошто имамо време од ...

(Председник: Хоћете да користите од посланичке групе?)

Да.

Дакле, за све ове посланике јасно је чији су, једино за вас није јасно чији сте ви посланик и коју политику ви заступате.

Поставили сте питање зашто нема министарства за КиМ. Да вас подсетим, министарство за КиМ је формирано 2007. године, а министар за КиМ је био господин Богдановић, који је тада био у ДС-у. Министарство за КиМ сте формирали из једног јединог разлога – да би се остварила нека врста политичке трговине између ДС-а и ДСС-а. У првој влади Војислава Коштунице је у буџету

РС било издвојено 400, дакле словима и бројевима четиристо милиона динара за КиМ.

Ви сте овде поставили питање где су српске институције на КиМ. Да сте мало прочитали Закон о буџету Републике Србије за 2017. годину, у односу на ваших 400 милиона динара које сте издвајали за КиМ, Влада Републике Србије на челу са Александром Вучићем предложила је а ова Скупштина усвојила буџет Републике Србије за 2017. годину, у односу на ваших 400 милиона динара, од 5.709.854.000 динара.

Подршка функционисању установа. Ово говорим због грађана Србије а не због ових политички недефинисаних посланика. Ово говорим због грађана Србије, да би знали да је држава Србија присутна на КиМ, да држава Србија функционише на КиМ у оној мери у којој је то могуће, у складу са Резолуцијом 1244.

Касније ћу да вам објасним и нешто везано за то фамозно министарство за КиМ, вас који браните КиМ из Старог града и Врачара.

Дакле, подршка функционисању установа и организација на територији АП КиМ – 3.684.687.000 динара. Подршка функционисању и унапређењу локалних административних капацитета – 3.243.704.000 динара. Подршка функционисању васпитнообразовних институција, у складу са мрежом школа и предшколских установа...

Седницу Народне скупштине Републике Србије прате наставници, васпитачи, професори на КиМ којима се исплаћују плате из буџета Републике Србије, у који ваш медијски магнат Александар Родић и његов „Курир“ не уплаћују ни једног јединог динара.

Према томе, ви и ваши медијски спонзори ни на који начин не помажете функционисању државе Србије на Косову и Метохији. Ви сте последњи који о овоме можете да дискутујете, али због грађана Србије, да би они знали, држава Србија, чији је председник Александар Вучић, за функционисање школа и предшколских установа на КиМ издваја 185.744.000 динара. Тим људима се сваког месеца исплаћују плате, доприноси за пензијско, здравствено и инвалидско осигурање из буџета Републике Србије. И онда кажете – а где је држава Србија на КиМ? У српским вртићима, у српским школама.

Где је држава Србија на КиМ? Подршка функционисању здравствених институција, у складу са мрежом здравствених институција, 19 милиона динара. Ко плаћа српске лекаре, ко плаћа српске медицинске сестре на КиМ? Држава Србија. Питате где је држава Србија на КиМ. Па у свим здравственим установама где се лече Срби на КиМ. Плаћа их држава Србија. Дакле, присутни смо на Косову и Метохији.

Подршка унапређењу квалитета живота српског и неалбанског становништва на територији АП КиМ – 2.025.167.000 динара. Подстицај за економски развој – скоро 200 милиона динара. Изградња и реконструкција стамбених објеката – 454 милиона динара. Толико је износио ваш укупни фонд за КиМ у време када сте ви владали овом државом, а сада држава Србија само за изградњу стамбених објеката на КиМ издваја 454 милиона динара. Пружање правне помоћи српском и неалбанском становништву – 11.600.000 динара.

Подршка социјално угроженом становништву и процесу повратка – 239.366.000 динара. Подршка организацијама цивилног друштва – 34.630.000 динара. Ето вам државе Србије на Косову и Метохији.

Заштита културне баштине, подршка Српској православној цркви и културним активностима – 279.740.000 хиљада динара. За сектор унутрашњих послова – 214.109.000 динара.

Укупно, дакле, пет милијарди, скоро па шест милијарди динара држава Србија само у 2017. години издваја за српске институције, за српски народ, за српске лекаре, за српске учитеље, за српске медицинске сестре, за српску децу, за српске свештенике, за српске монахе на КиМ. Према томе, држава Србија је на КиМ и те како присутна.

Што се тиче министарства за КиМ, ви који постављате питања зашто смо предложили овакав закон о министарствима, да вам кажем нешто. За СНС је КиМ саставни део Републике Србије и нема потребе да постоји неко специјализовано министарство које би се бавило једним делом територије Републике Србије. По тој вашој логици бисмо морали да имамо и министарство за Војводину, министарство за Београд, министарство за Мачву, министарство за Поморавље итд. Нама то не пада на памет.

Свако министарство и сваки министар у Влади Републике Србије надлежан је за КиМ, дакле свако министарство надлежно је за КиМ, у складу са Уставом Републике Србије, законима Републике Србије и Резолуцијом Савета безбедности Уједињених нација 1244. Да смо прихватили вашу логику па формирали министарство за КиМ, онда бисмо послали поруку да за нас КиМ није саставни део Републике Србије, да је то неки, како би се некада стари правници изразили, *corpus separatum*, један издвојени део који има специјалан статус.

Ми управо на овај начин показујемо да је за нас који стојимо иза овог предлога закона КиМ саставни део Републике Србије, а колико смо присутни на КиМ надам се да сте довољно разуман човек да кроз ове цифре и те како можете да видите.

Господину који седи иза вас и који све време додајује и који вероватно мисли да је јако паметан пошто је професор српског језика и књижевности, бар му тако пише, саветујем да прочита једну добру књигу Драгише Васића, „Карактер и менталитет једног поколења“, па ће у тој књизи Драгише Васића, која је објављена после Првог светског рата, да прочита каква зверства су Бугари вршили на територији југоисточне Србије, исти они чији су настављачи посланици које је он пре неколико дана примио у Народној скупштини Републике Србије.

Читајте мало. Кажете да сте велики Србин, да сте велики хришћанин. Предложили сте овде резолуцију о осуди злочина геноцида над Србима на територији Независне Државе Хрватске. Драгиша Васић је завршио као жртва, једна од последњих жртава усташког логора Јасеновац у априлу 1945. године, па ако ни из једног другог разлога, онда макар из тог разлога узмите па прочитајте књигу Драгише Васића. Мислим да вам после тога неће пасти на памет да више

у Народну скупштину примате људе који траже да се делови Србије прогласе западним бугарским покрајинама.

ПРЕДСЕДНИК: Пословник?

Нећу вам дати реч ако будете вређали посланике, то вам кажем. Ако вам је то параван за увреде... Знају посланици о чему говорим.

(Немања Шаровић: Не знам.)

Ви не знате. Ја знам и видим.

Нема реплике на повреду Пословника.

Дозволите, колега. Прво повреда Пословника, по Пословнику.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Госпођо Гојковић, повредили сте Пословник Народне скупштине, члан 27, који каже да се ви старате о примени овога пословника, и повређен је члан 106. став 1, који каже – говорник може да говори само о тачки дневног реда о којој се води претрес.

Ви сте веома ригидни када су у питању посланици опозиције. Међутим, малочас, када је говорио господин Александар Мартиновић, ви сте му дозволили да прича о свему и свачему, да говори о томе ко би коју књигу требало да прочита, да чита ставке из буџета које немају никакве везе са овом расправом коју водимо, да прича, замислите – ко о чему, војник о скраћењу, Мартиновић о политичком идентитету. Он, човек, поставља питање политичког идентитета других посланика, прича о Мартину Шулцу и о томе из које политичке странке долази Мартин Шулц.

Какве то везе има са Законом о министарствима? Апсолутно никакве. Какве везе има са темом дневног реда? Апсолутно никакве. Међутим, ви сте њему дозволили да о томе прича, да иде с теме на тему. Једино чега се није дотакао је тема о којој данас расправљамо и ви сте били дужни да га прекидате, да га упозорите, да му одузмете реч. Да ли он говори као предлагач, да ли говори користећи време посланичке групе, потпуно је небитно. Он је трошио време на тему која апсолутно никакве везе нема с оним о чему расправљамо, то је чињеница.

Ја вас молим да убудуће будете много ригиднији према представницима владајуће већине, јер су они ти који увек расправу усмеравају ван онога о чему би требало расправљати.

ПРЕДСЕДНИК: Уважени посланиче, нисам могла да повредим Пословник, ни члан 27. ни сто ... Нешто сте рекли – а у вези са чланом сто... Који?

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Ја не само да сам рекао, ја сам вам и цитирао члан 106. став 1, који каже...

ПРЕДСЕДНИК: Немојте цитирати. Разумела сам вас савршено.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: ... Говорник може да говори само о тачки дневног реда.

ПРЕДСЕДНИК: Немојте викати, молим вас. Будите стрпљиви. Дужна сам, по Пословнику, да вам дам одговор. Будите љубазни и пристојни да ми дозволите.

(Немања Шаровић: Мислим да сам врло пристојан и љубазан. Питајте колеге. Мислим да сам најљубазнији.)

Сачекаћу да та ваша љубазност утихне мало.

Значи, члан 27. Нисте добро слушали дискусије осталих посланика. Мартин Шулц је поменут, као и госпођа Луначек. Морате слушати дискусију да знате шта ко говори када се надовезује на дискусију претходних посланика који су говорили и спомињали дискусију у Европском парламенту тих и тих посланика.

То је трајало... Почели смо у десет, значи док он није почео да говори, о дискусијама у Европском парламенту слушали смо једно два и по сата. Значи морате слушати да знате о чему се ради.

Радићемо колико год желите. Није проблем.

Хоћете ли ми дати да продужим време?

Као што сте видели, посланици често користе време овлашћених и пређу на групу. Тако да има право и Александар Мартиновић да говори као овлашћени па да пређе на време своје групе. Није ни по чему различит од вас који то врло често радите, као и други посланици.

Ако сматрате да сам прекршила Пословник, ставићемо то на гласање да чујемо шта мисли о томе већина од 250 посланика.

(Немања Шаровић: Да.)

Хвала лепо.

Ко још жели повреду Пословника?

Владимир Орлић, Пословник.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Госпођо председнице, члан 103. став 8. и одмах да вам кажем, ја сам у ствари врло задовољан образложењем које сте управо дали народном посланику који је овде рекламирао Пословник.

Ви сте у ствари дали сасвим добро образложење шта се овде дешавало и о чему се дискутовало данас а што је народни посланик пропустио да чује јер није био у сали.

Због тога вам одмах кажем, ја не тражим да се ми о овом што ја овде сада говорим изјаснимо гласањем. Ја сам желео само да вам скренем пажњу на тај став 8. у члану 103. Мислим да је било потпуно оправдано да примените меру из тог става 8, а та мера каже – када дође до очигледне злоупотребе... А ово је управо био случај злоупотребе, јер је тај посланик желео да реплицира на одређени начин господину Мартиновићу. Додуше, није то личило ни на шта, било је у пола реченице, али је било у покушају. Мислим да је ту било довољно простора по Пословнику да буде адекватно кажњен, односно његова посланичка група. Како? Тако што ће остати без два минута за расправу.

Иначе, не би то било сувише сурово, ако се бринете да би било. Не би, јер је очигледно да тај посланик за расправу није заинтересован. Није ни био у сали, зато што није заинтересован. Претпостављам да је у просторијама клуба видао политичке ране, љуте ране...

(Председник: Посланиче, молим вас, само о повреди Пословника. Пустите се тих ваших оцена.)

Зашто ово говорим? Да бисте ово могли да примените и да не бринете. Ако га применимо, сигуран сам да нећемо ништа погрешити а да ће наставити да

их боли оно што им је радио Александар Мартиновић наредних дана. Хоће, у сваком случају. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вам.

Када бих ја примењивала Пословник онако стриктно, мислим да бих остала сама у сали, искрено. Са малим делом посланика, извињавам се, не баш свих.

(Горан Богдановић: Реплика.)

Морате се јавите. Не могу да пратим вике – реплика, реплика. Пријавите ми се.

Горан Богдановић. Реплика коме?

(Горан Богдановић: Александру Мартиновићу, директно ме је поменуо.)

(Народни посланици додају.)

Немојте викати. Зато постоје потпредседници, председавајући, да се консултујем са њима.

Вјерица није сада председавајућа, отишла је доле у клупе.

Споменуто је министарство, изволите, али пустите ме да се консултујем са посланицима.

ГОРАН БОГДАНОВИЋ: Хвала, госпођо председнице.

Слушајући господина Мартиновића испада да је буквално од 2012. године па надаље почела брига за Србе на КиМ. Ја ћу подсетити господина Мартиновића да смо и пре 2012. године и те како исплаћивали плате у просвети, у здравству, и васпитачима и лекарима и свим другим радницима који су остали после 1999. године на простору КиМ. Чак смо увели и нову норму, исплаћивали смо и радницима који су радили у државним и друштвеним предузећима где примају и дан-данас тзв. косовски додатак.

Просто, зарад истине, господине Мартиновићу, мислим да је овакав однос коришћење Косова у дневнополитичке сврхе. Прича да једино ова Влада води рачуна о Србима на КиМ, да једино ова Влада исплаћује плате, да је ово једина Влада која исплаћује социјална давања, дечије додатке апсолутно је неистина и мислим да не би требало да користимо несрећу, пре свега Срба на КиМ, да на такав начин политизујемо ствари.

И тада су се и сада се исплаћују плате, и тада се водило и сада се води рачуна о Србима на простору КиМ и не видим разлог да се набрајају ставке из буџета, у овом случају Канцеларије за КиМ, јер ја такође могу да читам али нажалост немам времена, колико је износио буџет и колико смо ми од 2009. до 2012. године и у шта све улагали на простору КиМ и колико смо допринели да пре свега Срби на простору КиМ опстану и да живе.

Наравно, оно што је можда најбитније Србима на КиМ, што је и дан-данас исто, то је безбедност, коју, нажалост, нисмо успели ни ми ни ви да побољшамо. И тада је постојало и сада постоји тренд исељавања са КиМ, само, за разлику од прошлог времена, сада је интензивније, нажалост, и много веће са севера КиМ. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Владимир Ђукановић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала, уважена председавајућа.

Можда се у потпуности нећу сложити са многим дискусантима, па и из своје посланичке групе; нисам неко ко је баш претерано заинтересован за ове европске интеграције. Право да вам кажем, немам никакав емотиван однос према томе хоћемо ли се ми тамо уопште укључити или нећемо, али сам дубоко свестан једне чињенице, а то је да би, ако бисмо прекинули европске интеграције, то била катастрофа за ову земљу. У потпуности катастрофа.

Зато што, када вам неко каже: па они ће вам тражити на крају да признате независност Косова... Па хоће. Вероватно ће нам то тражити, али исто тако, ви који сте нас дубоко заглибили у тај евроинтеграциони процес знали сте да ће кад-тад већина земаља ЕУ признати независност Косова па сте нас увукли у све те европске интеграције а данас бисте одједном хтели да изађете одатле, кад сте земљу направили зависном од тога. Е, то је неодговорно.

Притом, тражите да се обрише то министарство. Прво, не можете јер сте ви то својевремено одредили као стратешки циљ ове државе. Кад једном одредите стратешки циљ ове земље, мада сте ви донели преко 160 различитих стратегија које никада нису биле примењиване и ту се видела сва неодговорност свих ваших влада раније, али сваки ваш премијер ког сте бирали, од Ђинђића, Живковића, Коштунице па надаље, сви су имали у експозеу као приоритет европске интеграције.

(Зоран Красић: Живковић није имао.)

Имао је и Живковић. Прочитајте му експозе.

(Председник: Посланиче, молим вас да водите дискусију.)

Ја бих вас молио, ако може, без добацивања.

Пошто је то стратешки циљ ове земље, па нормално је да имате министарство које се бави тим стратешким циљем. Било би крајње неодговорно да то не урадите.

Е сад, ви који сте против европских интеграција... Ево ја ћу да кажем – лично сам против. Можда бих и на референдуму, кад би једног дана био, гласао против уласка. А само да вас питам – шта нудите грађанима као алтернативу? То је кључни проблем што нико од вас не уме да каже – а за шта сте ако сте против тога? Каже неко евроазијска унија. А где то постоји у нашој околини? Па сам Путин нам је рекао да је нереално да ми тамо будемо чланови. Ивица Дачић је говорио овде да му је у директном разговору Путин рекао да је нереално да икад уђемо тамо.

Према томе, немојмо да говоримо нешто што је нереално, што је надреално. Утакмица се игра док судија не свира крај. Да ли ћемо ми ући у ЕУ, ко зна. Тражити данас референдум да прекинемо европске интеграције је потпуно сумануто, јер нам још нико није ни понудио да уђемо у ЕУ. Како ћете да одржите референдум око уласка негде а да то још није ни понуђено? Потпуно је ненормално да неко тако нешто тражи. И то је, на крају крајева, неодговорно.

На крају крајева, сви ви који бисте се супротставили тако радикално томе, реците нам где ће да буде ових двеста и нешто хиљада радника који раде у фирмама из ЕУ које су овде? Хоћете ли да их оставите на улици? Кажите онда грађанима – да, ми хоћемо вас да оставимо на улици.

Седамдесет и нешто процената наше привреде сарађује са ЕУ. Крајње је неодговорно понашати се тако да прекидате европске интеграције. То је катастрофа за земљу.

Да ли ћемо ми ући, то зависи више од политичких одлука. Да ли ће нам тражити независност Косова? Па да, вероватно хоће. Али немојмо ми да будемо ти који ћемо да иницирамо тај проблем и који ће прекидати нешто зато што нам је ђеф и не знам шта терамо, мак на конач или већ шта.

Што се тиче самих амандмана – када предложите да се нешто брише, а овде сте предложили – брише се да уведемо то министарство и министарство екологије, онда вас молим да кажете алтернативу – а за шта сте онда? Шта бисте волели да имамо? Суштина политике је да, ако си против нечега, понудиш решење. То је ваш кључни проблем, свих вас који сте у опозицији. Ви не нудите људима никакво решење. Зашто би неко и гласао за вас? Можда само зато што сте против Вучића. Ви данас истичете страховите проблеме...

(Председник: Посланиче, само се вратите на амандман.)

Говорим управо о амандману. Значи, предложили сте амандман – брише се. Добро, у реду, брише се. Шта нудите уместо „брише се“? Не нудите ништа, апсолутно ништа. Нудите нам да уђемо у дубоки проблем као држава, да прекидамо процес који сте ви започели и дубоко нас увели у тај процес. Да доведемо земљу до потпуног финансијског колапса?

Ја вас молим, то је неодговорно. Немојмо тако да се понашамо него дајте да реално и рационално приступимо овом проблему и самом закону. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Бошко Обрадовић, немате право на реплику. Стварно нисте поменути. Ви као ви нисте поменути. Немате право на реплику. Рекао вам је име и презиме, али није ништа ружно рекао. Рекао је ваше политичко опредељење, то није увреда.

Санда Рашковић Ивић, реплика.

САНДА РАШКОВИЋ ИВИЋ: Хвала, госпођо председнице.

Само бих се осврнула на то да ову реплику тражим јер сам поменула именом и презименом, а од стране господина Ристичевића сам описана, нисам поменула по имену и презимену.

Значи, пре неки дан је ваш партијски шеф говорио о томе да жели да гради мостове међу људима, а ви не само да не градите те мостове него их спаљујете све у шеснаест. На сваку ствар коју вас неко пита, макар бона фиде, ви одговарате страховитим нападом који врло често нема никакве везе са темом.

Што се тиче онога што је поменуо господин Мартиновић и питао који је наш политички идентитет, да ли су посланици који седе у овој посланичкој групи, конкретно господин Вукадиновић, посланици Санде Рашковић Ивић и ко је Санда Рашковић Ивић, чега је она то посланик и који је то мој политички кредо, морам да вам кажем да сам ја била председник ДСС-а и да сам и онда, баш као и данас, заступала потпуно исте политичке ставове и да је листа која је ушла у Парламент носила моје име „др Санда Рашковић Ивић – Бошко Обрадовић“.

Оно што сам још хтела да кажем апропо господина Ристичевића, који је благоизволио да ме нападне у Парламенту онда када сам, нажалост, била оправдано одсутна, што је крајње ниско и, рекла бих, не баш много витешки, морам да вам кажем да ја волим када ме Ристичевић нападне, јер то је...

ПРЕДСЕДНИК: Време. Хвала, посланице.

Посланице, Маријан Ристичевић вас није поменуо. Ви сте се закачили за реч „сандиниста“. То нема везе са вама. То је партија социјалистички оријентисана. Значи не знам где сте се препознали, али сам вам дала реплику јер су овде посланици више пута говорили о вама. Не морају име да кажу, сви знају ко је био амбасадор у Италији у то време и имате права да, по мени, користите реплику.

Шта ви сада желите? Како реплику? Само је споменула, ја сам исправила вашу грешку. Немате право на реплику. Повреда Пословника може, а на реплику немате право. Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо, народни посланици, рекламирам чл. 103. и 104.

Право је председника Народне скупштине да одобри или не одобри реплику. То је ваше суверено право, али претходно морају да буду испуњени неки услови.

Очигледно се госпођа, коју уопште нисам поменуо а која каже да је оправдано била одсутна, али нешто је често оправдано одсутна, проверите у евиденцији Народне скупштине, очигледно се забунила, јер ја уопште нисам поменуо ни њено име ни њено презиме. Ја сам говорио...

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, немојте о томе шта сте говорили, само реците где сам ја повредила Пословник, пошто сам исправила то и одобрила реплику на основу обраћања других посланика.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: У делу да је реплика била на основу мог излагања, да јој нисам поменуо ни име, ни презиме, ни политичку странку којој припада, ни посланичку групу којој припада; према томе, она није имала основ да бисте јој дали право на реплику.

Међутим, ја поштујем вашу позитивну дискриминацију. Нећу се бунити око става да ја нисам добио право на реплику иако ми је два пута поменуто име и презиме, иако је покушала да ми импутира да сам рекао оно што нисам, али уважавајући ваш став о позитивној дискриминацији, дакле да опозиција има већа права, ја вам дајем за право да мени не дате реплику, а њој увек дајте и увек се тако према опозицији односите. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Е, посланиче, стварно претерасте сад у тој мојој позитивној дискриминацији према опозицији. Баш сте ме насмејали.

Значи, има право Санда Рашковић Ивић као и други посланици, када се помене, и то више пута, да једном одговори у две минуте, без обзира што је погрешила што је ваше име споменула.

Даље нема реплика.

Хоће ли неко по амандману?

Не, моје је право да дајем реплике. Тачка.

Ако ћете по амандману, добићете реч.

Значи, по амандману Ђорђе Вукадиновић. Да или не?

Реч има народни посланик Славиша Ристић.

СЛАВИША РИСТИЋ: Уважени народни посланици, желим да користим време посланичке групе, наравно да говорим о амандману, али на самом почетку да себи и вама поставим једно питање.

Пошто припадам посланичкој групи која је предложила брисање овог амандмана а у следећем амандману предложила амандман који је везан за министарство за Косово и Метохију, самом себи постављам питање – да ли ја, који живим 50 метара од реке Ибра, имам право да предлажем такве ствари и да бринем о Косову и Метохији или има веће право неко ко живи далеко иза Саве? Ја мислим да треба сви да имамо то право, а не да будемо на тај начин дискриминисани.

Ми заиста сматрамо да то министарство треба да се формира овим новим законом. Знамо да предлагач овог закона то, наравно, неће прихватити и потпуно је јасно зашто неће прихватити, али не може образложење бити ово које чујемо од предлагача – да ћемо, наводно, формирањем новог министарства за Косово и Метохију на неки начин признати независно Косово, одрећи се те територије итд.

Та прича би могла заиста да пије воду да немамо, нажалост, са друге стране чињеницу да ми од стране ове власти и од стране самог предлагача на простору наше Аутономне Покрајине Косово и Метохија подстичемо, позивамо народ, на силу га терамо да излази на сепаратистичке изборе и, уместо да правимо своје органе власти, своје органе управе, своја министарства, ми на тај начин правимо министарства тзв. независног Косова. То су жалосне чињенице, које нико не може да оспори.

Које су чињенице? Наша држава и наша власт тражи од наших представника да буду министри у тим министарствима. Нажалост, ова власт не сме, због оних према којима се обавезала, да направи било какав орган управе државе Србије који се односи на Косово и Метохију, па самим тим ни ово министарство. То је главни разлог, а не ови изговори да ћемо признати независно Косово тако што ћемо формирати ново министарство за Косово и Метохију.

Кад смо већ код министарства за Косово и Метохију, овде су изнете неке паушалне цифре.

Господине Мартиновићу, никаквих 400 милиона, не знам шта сте прочитали, ја сам дуго година председник општине Зубин Поток и пратио сам те цифре – и када је реч о Координационом центру и о министарству. Можда сте прочитали негде – четири и по милијарде, да ли Самарцићево или Богдановићево министарство, али ради се о неких четири и по милијарде динара тог буџета, а не о 400 милиона.

Било би добро, заиста, да једном озбиљно поразговарамо о тим цифрама. Нажалост, у овој скупштини се никада не нађе времена да озбиљно поразговарамо о томе. Ја бих поставио, рецимо, једно питање које занима наше становништво доле и зато нам треба ово министарство – рецимо, цифра од милион евра која је прошле године пребачена, наравно у динарима, општини

Зубин Поток, за, наводно, неки туристички објекат на језеру Газиводе. Тај новац је пребачен општини Зубин Поток од стране буџета Републике Србије, а онда из општине Зубин Поток некој фирми „Радујко инвест“, све под изговором строго поверљиво, војна тајна итд.

Требало би заиста да поразговарамо о цифрама, ви сте ту у праву, али не на овај начин где ћемо износити лажне цифре и правити паралеле где се, наводно, некада није бринуло о Косову и Метохији, да није финансирано, а данас се финансира. Није тачно. Координациони центар, то прво тело, имало је шест милијарди динара, а ви сте рекли, ако се не варам, пет и нешто милијарди динара. Дакле, говорите истину, немојте замајавати јавност. Захваљујем се.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Поштовани посланици, сагласно члану 27. и члану 87. ст. 2. и 3. Пословника, обавештавам вас да ће Народна скупштина данас радити и после 18.00 часова, због потребе да што пре донесемо законе из дневног реда ове седнице.

Реч има народни посланик Александар Мартиновић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Само кратко, без жеље да ме било ко погрешно схвати, две ствари.

Сама чињеница да ви седите у Народној скупштини као народни посланик а живите на Косову и Метохији најбољи је доказ да је Косово и Метохија саставни део Републике Србије.

Друга ствар, господине који сте малочас говорили, немојте погрешно да ме разумете, али што не кажете у ком државном органу сте радили, односно у ком државном органу на Косову и Метохији сте примали плату до пре неки дан, када сте прешли у стални радни однос у Народну скупштину Републике Србије? Да ли радите у Пореској управи? Јесам ли у праву? Па како нема државе Србије на КиМ а има Пореске управе?

Онда кажете – Александар Вучић хоће да прода Косово и Метохију. Овде се ради о томе да, која год тема да се отвори, о чему год да се прича, ви у ствари имате једну једину мету, а то је Александар Вучић. Александар Вучић је срушио објекте у Савамали, иначе нелегалне, а овде се причало о неким својинским правима, Александар Вучић хоће да изда Косово и Метохију, Александар Вучић хоће да нас уведе у НАТО, Александар Вучић хоће ово или оно. Ви ништа друго сем тога не умете да кажете.

Немојте да будете лицемерни. Кажете – неко је издао Србе на Косову и Метохији, а ви примали до пре 15 дана плату у Пореској управи у Зубином Поток. Кажете нема државе Србије на Косову и Метохији. Како је нема а примате плату из буџета Републике Србије? Изабрани сте из Зубиног Потока, а посланик сте у Народној скупштини Републике Србије. Ко хоће да вас изда?

Спомињали смо цифре. Па кажите ми, молим вас, када је у ваше време издвајано за изградњу и реконструкцију стамбених објеката на Косову и Метохији 454 милиона динара? Никада. Држава Србија гради станове и куће Србима на КиМ, а у ваше време се то није дешавало.

Ево, ја ћу сад да вам кажем само један мали детаљ шта се дешавало када сте ви водили, не ви лично али господин који је рекао да сам не знам ни ја шта. Уговор о пружању услуга од 28. новембра 2011. године, знате ваљда ко је тад био министар, закључен између Министарства за Косово и Метохију, које заступа Горан Богдановић, министар за Косово и Метохију, и Предузећа за пословне и интелектуалне услуге *Euro Balkan Corporation* д.о.о Београд, кога заступа Зоран Чичак, директор, иначе некадашњи високи функционер Савеза комуниста Покрета за Југославију, у 2000-им годинама човек који је приватизовао многе фирме по Србији, ојадио, не знам да ли има неког посланика из Ваљева, али је, између осталог, приватизовао и „Крушик“ из Ваљева.

Са њим сте закључили уговор да вам изради неку брошуру у року од 15 дана од потписивања овог уговора за цифру од равно... Чим видим округле цифре, јасно ми је да је нешто сумњиво. Каже – корисник услуге се обавезује да ће у року од 25 дана од потписивања уговора да изради ту брошуру, пазите, за потребе Министарства за Косово и Метохију. Цена за извршене услуге износи равно 500.000 динара. Значи, да вам се напише једна брошура, то кошта 500.000 динара.

Ето, тако сте ви бринули о интересима Срба на Косову и Метохији. Зато је вама требало Министарство за Косово и Метохију, да са разним чичковима и осталима, који су опљачкали у приватизацији Србију, оперете паре, а Срби на КиМ од тога нису имали апсолутно било какве користи.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Захваљујем.

Прво, по Пословнику, колега Алексић.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Господине председавајући, рекламирам члан 107. Пословника у делу који се односи на директно обраћање народним посланицима и увредама личне природе које је изнео претходни говорник.

Дакле, заиста покушавате и не знам зашто то радите, да од Парламента, овог високог дома, направите циркус, зато што дозвољавате да се овакве ствари говоре у Парламенту, зато што је то начин да посланици СНС-а манипулацијама и лажима које износе сакрију истину, која овде треба да се чује и коју треба да чују грађани Србије.

Молим вас да не дозвољавате да се посланици пре свега лично једни другима обраћају, да износе увреде и да не кршите Пословник који стоји ту испред вас.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Молим вас, цитирајте ми ту увреду.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Господину Ристићу је господин Мартиновић говорио – где си радио, шта си радио, где сада радиш, где примаш плату, ко те плаћа итд. Дакле, то је директно обраћање посланику, господине председавајући, колико ја знам. Можда ја не разумем добро, па бих волео да ми објасните.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Алексићу, није било директног обраћања, бар не онако како ви то хоћете да представите.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Није било? То што ви нисте чули не значи да није било.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Значи, по вама, рад Парламента се заснива на следећем – они који не подржавају Владу могу да причају шта хоће, кад хоће и

колико год хоће и да никога не вређају притом, је л' тако, шта год да буду рекли, а ови који подржавају Владу не могу да одговоре? Ја тако не схватам Парламент.

Ваше је право, наравно, да подносите амандмане „брише се“, то је ваше политичко право, да се борите за та два минута да говорите, то вам не оспоравам. Да опструишете рад Парламента, и то имате право, али очекујте да и ови други посланици имају право да вам одговоре на све што кажете.

Не прекидајте ме, господине Шаровићу.

(Мирослав Алексић: Не говорите истину.)

Ја сам вам управо дао одговор.

(Мирослав Алексић: Нисте. Било је директно обраћање, не можете да кажете да није.)

Народна скупштина ће се у дану за гласање изјаснити о вашој повреди Пословника.

Господине Шаровићу, изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Захваљујем, господине Арсићу, мада сте ме мало препали оним наглим обраћањем малочас.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Нисам знао да сте тако страшљиви.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Немојте ме прекидати поново.

Повредили сте, господине Арсићу, члан 106. и цитираћу први став. Каже – говорник може да говори само о тачки дневног реда о којој се води претрес. Тачка дневног реда је Предлог закона о изменама и допунама Закона о министарствима. Господин Мартиновић је поново причао о свему и свачему, о некаквим чичковима, о некаквим уговорима из 2011. године, када је он са поносом носио на реверу бец са ликом Војислава Шешеља, а то никакве везе са данашњом расправом нема, апсолутно никакве. Ви сте били дужни да га прекинете.

Дакле, ако има жељу да износи своје политичке ставове, да се обрачунава са политичким противницима, телевизијски дуели су за то идеални али се он тога прибојава. Онда злоупотребљавате већину, злоупотребљавате функцију председавајућег, дозвољавате да посланици владајуће коалиције упорно причају о свему и свачему. Какве је то везе имало са темом? Апсолутно никакве. Ако има нека сазнања о криминалу, дужан је и као грађанин и као народни посланик да то пријави надлежним органима. Или ваша власт не функционише. Зашто? Ево, од 2011. године шест година је прошло; зашто нису у затвору ти људи који су оптужени за криминал, ево, први господин Богдановић?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Ви сте већ прешли време, колега Шаровићу.

(Немања Шаровић: Дозволите један минут.)

Не, не дозвољавам вам више, будите у то уверени.

Ја сам баш од председника ваше политичке странке научио да је најбоље место за изношење политичких ставова баш Народна скупштина и баш сам од њега научио и то да треба широко тумачити Пословник када је у питању тема дневног реда. Обратите се свом председнику странке да вас подучи, пошто вас није довољно добро научио.

Што се тиче дискусије господина Мартиновића, управо сте потврдили све оно што се рекло и колеги Алексићу. Значи, они који не подржавају Владу

могу да причају шта год хоће, а они који подржавају треба да ћуте и да трпе? Господин Мартиновић је дао своје одговоре на излагање неколико посланика, и то као предлагач закона а не само као члан и шеф посланичке групе.

Да ли желите да се Скупштина у дану за гласање изјасни? Да или не? Довољно је да ми климнете главом, ја ћу поновити у микрофон. Дакле не желите. У реду.

Да ли се још неко јавља по Пословнику?

Изволите, реч има Немања Шаровић.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Господине Арсићу, још једанпут сте прекршили Пословник. Не може кршење Пословника бити оправдање за ново кршење Пословника. Друга ствар, питали сте ме да ли желим да се Скупштина у дану за гласање изјасни о повреди коју сам навео...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Наведите члан који сам прекршио, молим вас.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Ево, доћи ћу до тога у оквиру два минута, немојте бринути.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не, на почетку.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: То нигде не пише да је на почетку.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Али ја тражим да бих могао да се припремим.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: А, ви тражите?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Да.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Ево, господине Арсићу, пошто сам ја веома љубазан, прекршили сте члан 27. Нигде у Пословнику не постоји обавеза да ја на почетку кажем који је члан прекршен. Дакле ја сам дужан да у оквиру два минута која су потребна за образлагање то наведем; када ћу ја то учинити, то је ствар мог стила, знате.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Шаровићу, ви сте дипломирани правник, је ли тако? Е сад, као правник требало је да научите да се прво пише одлука па образложење, а ви хоћете обрнуто.

Сматрам да није дошло до кршења члана 27. Пословника. Скупштина ће се у дану за гласање изјаснити о томе.

Реч има народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Пословник, члан 103. став 8.

Ако неко није случајно досада савладао, питања Пословника имају предност. Је ли тако? Мислим да је, господине председавајући, било простора да ви реагујете баш у складу са овим чланом 103. став 8. Већ сам данас помињао то, ево сад је била изванредна прилика. Дали сте ви образложење и онима који су овде покушавали да заштите некакво достојанство, је ли?, и причали о дневном реду, а све су то били лоши изговори за покушај реплицирања. Сви смо то видели и чули.

Ви сте добро образлагали, због тога ја не тражим да гласамо, то вам одмах кажем, али мислим да заиста има потребе да почнемо да примењујемо ове мере. На пример, мислим да је озбиљно кршење достојанства када неко користи Пословник да би поменуо достојанство, а сви знамо да је овде реч о некоме ко је најгрубље кршио достојанство Народне скупштине предлагајући амандмане о Деда Мразу.

Да неко такав прича о достојанству, то је директна увреда. Не морате друге мере, али ову која значи одузимање времена мислим да треба да примените одмах, да не размишљате уопште. Да неко прича о дневном реду а очигледно не зна ни шта је расправа у појединостима, ни који је амандман на реду, мислим да ви ту одмах треба да примените ову меру за одузимање два минута, јер је то очигледна злоупотреба.

На самом крају, да неко прича о неким ТВ дуелима, то нема везе са рекламирањем Пословника. Мислим да ту треба да реагујете одмах и притом да кажете том неком, ако га занимају ТВ дуели, можемо да нађемо неког заменика председника месног одбора Српске напредне странке, тај би му био више него добар ниво.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Разумео сам, господине Орлићу.

Право на реплику, народни посланик Горан Богдановић.

ГОРАН БОГДАНОВИЋ: Хвала, господине председавајући.

Поштовани народни посланици, мислим да је ово што господин Мартиновић говори и служи се некаквим подацима зато што жели да сакрије истину или неке друге ствари. Ја стојим овде, не само пред Народном скупштином него пред свим грађанима Србије; све оно што сам радио, радио сам по закону и уопште не бежим од било какве одговорности.

Господине Мартиновићу, то што ви желите да се неко ваља са вама заједно у блату, ја одустајем, ја не желим, али када сте говорили о свему овоме морали сте до краја да идете и да видите због чега је писана та, како ви кажете брошура...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Без личног обраћања, колега Богдановићу.

ГОРАН БОГДАНОВИЋ: Реплика је, коме треба да се обраћам? Вама?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Снађите се, дуго сте посланик.

ГОРАН БОГДАНОВИЋ: Па добро, ја ћу вама, није проблем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Ево мени реците, ја ћу му пренети.

ГОРАН БОГДАНОВИЋ: Просто, све што сам радио, понављам, радио сам у интересу пре свега грађана на Косову и Метохији, у интересу државе. Ако сам било шта прекршио, било који закон, ту сам, стојим на располагању. Шест година је прошло од тог времена. Знам да су доласком у министарство сви папири, буквално сви, претресени. Ево, и даље стојим, ту сам и понављам – све што сам радио, радио сам у интересу Срба на Косову и Метохији и у интересу државе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

Изволите.

(Славиша Ристић: Реплика.)

Зашто реплика?

(Славиша Ристић: Директно ме је поменуо. Мене је увредио.)

Знам, али па шта ако вас је директно споменуо? А, увредио вас је?

За мене то није било увредљиво. Само је рекао шта радите, једино да није био у праву.

По амандману реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани грађани Србије, обраћам се најпре вама да бих скренуо пажњу јавности на оно што владајућа коалиција покушава да унесе овим изменама Закона о министарствима, а то је један докраја слугерањски однос према Европској унији. Зато у потпуности подражавам амандман да се брише идеја увођења министарства за европске интеграције.

Ако 17 година траје наш пут у Европску унију а нисмо одмакли ни са почетка тога пута, онда је јасно да никаквог смисла нема уводити министарство за европске интеграције, у тренутку када се Европска унија распада на наше очи, када је у огромној финансијској и безбедносној кризи, када ју је већ напустила једна велика и важна чланица као што је Велика Британија, а напуштање разматрају и друге државе чланице Европске уније које једноставно нису задовољне Централним комитетом у Бриселу и не желе да им бриселски комесари одређују како ће живети широм Европе.

Морам признати да је мени више него интересантно када слушам бивше радикале а садашње напредњаке који су већи еврофанатици него Демократска странка и ЛДП. Разумем кризу идентитета Чедомира Јовановића када му је Српска напредна странка узела програм а није га узела у Владу Републике Србије. И заиста, у тој трци са ДС-ом и ЛДП-ом СНС побеђује, СНС је данас највећи еврофанатик у Србији.

У том смислу вреди нагласити и чињеницу да овакво министарство за европске интеграције заиста треба да се брише, из простог разлога што Влада Републике Србије не сме да се претвори у сервис ЕУ. То је српска влада, која треба да служи српским националним државним интересима а не да усклађује своју политику са бриселским комесарима, који мисле да ће они одређивати како ћемо ми у Србији живети.

Можда је руководиоцима Српске напредне странке интересантно да служе ЕУ, али ниједном часном Србину то свакако није интересантно. И ја могу да разумем да ви имате одређене интересе да вратите дугове онима који су вас довели на власт када су вам честитали победу три сата пре затварања биралишта у другом кругу председничких избора...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Обрадовићу, какве то везе има са амандманом? Да ли знате о ком амандману причамо?

(Бошко Обрадовић: Тачно знам, све време говорим.)

Затражите реч.

(Бошко Обрадовић: Шта вам није јасно?)

Не, мени је савршено јасно.

Да ли желите да наставите да дискутујете или не? (Не.) У реду.

Реч има народни посланик Весна Ивковић.

ВЕСНА ИВКОВИЋ: Поштовани председавајући, поштоване колегинице и колеге народни посланици, јављам се по амандману, члан 1, којим се предлаже формирање посебног министарства за Србе у дијаспори и региону.

Како према Закону о спољним пословима и важећем Закону о министарствима питања положаја Срба у дијаспори и региону спадају у делокруг рада Министарства спољних послова, које је формирало Управу за

дијаспору као орган у саставу Министарства, сматрамо сувишним издвајање питања положаја Срба ван Србије од Министарства спољних послова, јер то је питање у домену спољних послова и било је неопходно да се овај сегмент интегрише у Министарство спољних послова. Сва права која наши грађани који живе у иностранству остварују у другим државама, остварују на основу међународних уговора са другим државама и дипломатском сарадњом са истим.

Брига о Србима ван Србије, брига наше дипломатије, остварује се преко дипломатско-конзуларних представништава, организује се заштита и остваривање права наших држављана који живе у дијаспори. Зато је логично да дијаспора буде у саставу спољних послова, те није потребно да се формира посебно министарство јер такво решење не би било ефикасније.

У Министарству спољних послова је формирана Управа за дијаспору као орган у саставу министарства у којем раде наши дипломатски стручњаци, а ова Влада и Министарство спољних послова брину о Србима и унутар и ван граница наше земље.

Посланичка група СПС предлаже да се овај амандман не усвоји. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

Изволите.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Тражио сам реплику, а нисте ми дали. Свеједно, доста ми је ових пар минута.

Дакле, колеге из владајуће странке и владајуће коалиције нешто одговоре, нешто залепе, избаце гомилу података који имају везе са оним што сте их питали, а после не добијемо реч да одговоримо. Не да увредимо, него просто да одговоримо.

Сада бих у том смислу одговорио колеги Мартиновићу да је он мени наводио нашироко шта ради и шта плаћа држава Србија на Косову и Метохији. То уопште није била тема мог излагања, ако се ико још тога сећа. Ја сам врло конкретно навео, цитирајући Бриселски споразум и Споразум о примени Бриселског споразума, шта се држава Србија обавезала да ће укинути. Наравно, ви сте наводили примере из школства и здравства. Могли сте да идете од вртића до вртића, од јаслица до јаслица и тако да набрајате, од болнице до болнице, да кажете како се то финансира.

Тачно, ја то нисам порицао, ја сам само рекао – а ви сте пропустили да одговорите, не случајно – да на том списку институција државе Србије на Косову више нема безбедносних институција, нема правосудних институција, нема судова државе Србије на Косову, и неких других ствари такође нема. То је оно што је поента.

Дакле, ви можете то избегавати, можете лепити етикете, можете читати ствари које немају везе са тиме...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Вукадиновићу, хоћете да ми кажете да ли ви знате шта пише у члану 1. Предлога закона?

(Ђорђе Вукадиновић: Знам, то је мој амандман. Знам шта пише.)

Ево, ја ћу да вам прочитам.

Ви сте тражили да се следећи део текста брише.

У Закону о министарствима ... у члану 2. тачка 3) мења се и гласи: „3) Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде“.

После тачке 3) додаје се тачка 3а), која гласи:

„3а) Министарство заштите животне средине“.

После тачке 11) додаје се тачка 11а), која гласи:

„11а) Министарство за европске интеграције“.

Хоћете да ми објасните, молим вас, или ћете да добијете опомену, зато што већ дуже време злоупотребљавате ову тему?

БОРЋЕ ВУКАДИНОВИЋ: Дакле, господине председавајући говорићу о свом амандману.

Реагујући на мој амандман господин Мартиновић је говорио то што је говорио; ја му одговарам.

Знам шта је тема, знам шта је предлог. Говорио сам о европским интеграцијама. Ви ми можете узети реч, мени можете радити шта хоћете, као што радите. Нисам се жалио по Пословнику а имао сам безброј основа, нисам тражио реплику, тј. тражио сам, нисте ми је дали малочас. Дакле, овде је опозиција, бар ово мало опозиције систематски шиканирано, а ви се представљате као да сте ви жртве, али није битно.

Дакле, само сам хтео да подсетим, и завршићу тиме – да, државе Србије има на Косову, има посланика са КиМ, то је лепо и красно, али је чињеница... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Велико хвала, господине председавајући. Надам се да ме овог пута нећете искључити када подсетим комплетну јавност на обавезе које владајућа странка има према ЕУ, због којих, уосталом, ми подржавамо брисање министарства за европске интеграције из предлога новог закона о министарствима.

Ако ви имате неке дугове према Бриселу, ако је Брисел вас довео на власт пре пет година, ако вам је честитао победу на председничким изборима три сата пре затварања биралишта, онда је поштено да владајућа коалиција из свог џепа плати те дугове, а не преко министарства за европске интеграције у Влади Републике Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Обрадовићу, изричем вам опомену.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Претпостављам да ћете ме поново прекинути...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не, изрекао сам вам опомену.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Опомену?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Да. Прво иде прекидање када нисте у теми дневног реда, онда иде опомена једна, па иде друга, па иде одузимање речи.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Извините, зашто нисам на теми дневног реда? Ја говорим о амандману којим се тражи брисање министарства за европске интеграције...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Можда говорите да треба из свог џепа да платите дугове које имате према неким амбасадорима који су вас увели у овај парламент. И, пре свега, да ли желите да говорите о амандману или не?

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Наравно да желим да говорим.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Онда наставите о амандману.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Ово што ви радите, господине председавајући, ово је скандал над скандалима. Два пута прекидате опозиционог шефа посланичке групе, изричете ми опомену због вербалног деликта, покушавате да спречите јавну расправу о министарству за европске интеграције...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Обрадовићу, ја вас нисам послао у затвор због вербалног деликта, него сам вам изрекао опомену, која и постоји због тога.

(Бошко Обрадовић: Нисте ми дали да завршим реченицу.)

Господине Обрадовићу, изричем вам другу опомену.

(Бошко Обрадовић: Прекидате ме стално.)

Зато што председавајући има једини право да вас прекине. Још то нисте научили из Пословника?

Искључен вам је микрофон, господине Обрадовићу.

Реч има народни посланик Радослав Милојичић.

Колега Милојичићу, господин Шаровић хоће реч по Пословнику, погрешно сам.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: И ја сам се јавио по Пословнику.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: А и ви сте по Пословнику? Изволите онда.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Члан 100. каже да, ако желите да учествујете у дискусији и у расправи са посланицима, морате да напустите место председавајућег. Ја вас молим да се консолидујете и да коначно узмете учешће у расправи...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Милојичићу, изричем и вама опомену.

Реч има народни посланик Немања Шаровић.

(Радослав Милојичић: Сваки минут ви ме прекидате...)

(Жагор у сали.)

Господине Милојичићу, добили сте још једну опомену управо. Искључен вам је микрофон.

Повреда Пословника, господин Шаровић.

(Радослав Милојичић: Гуме ћу да ти избушим, Арсићу.)

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Господине Арсићу, повређен је члан 107...

ПРЕДСЕДНИК: Молим само да уђе у записник да посланик Радослав Милојичић прети да ће избушити гуме потпредседнику Верољубу Арсићу. Значи, нанеће материјалну штету. Ако се то деси, да знамо барем ко је исказао намеру. Сад, ако то неко други уради...

Па немојте ни посланику Живковићу да претите да ћете и њему избушити гуме...

(Жагор у сали, посланици добацују.)

Онда обратите пажњу на поштовање Парламента и неће бити казни.

Размотрићемо све, само полако.

Намера је јасна шта се данас ради, барем мени као искусном политичару. Само изволите, истрошите ваше повреде Пословника колико хоћете.

Морате се пријавити. Јесте ли се пријавили?

Извињавам се, идемо из почетка.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Може? Хвала.

Дакле, ево још једном, ја сам започео малочас. Повређен је члан 107, који каже да је говорник на седници дужан да поштује достојанство Народне скупштине, да није дозвољено коришћење увредљивих израза и сл.

Господин Арсић је малочас изрекао нешто што је, по мени, увреда и повреда достојанства Народне скупштине. Он је као потпредседник Народне скупштине практично потврдио оно што је и раније тврдила СРС, а то је да су представници одређених листа путем страних амбасадора уведени у Народну скупштину.

Међутим, када то неко из опозиције тврди то је једно, а када то потврди потпредседник Народне скупштине онда је то друго и ми треба да добијемо детаљну информацију – ко то уводи, како уводи и каква је ово држава ако је могуће да страни амбасадори изборне листе уводе у Народну скупштину Републике Србије. То значи да овде међу нас 250 нису сви посланици, да су неки уљеи, да су слепи путници.

Дајте да Скупштина пре него што пређе на даљи рад, јер сагласићете се ваљда да у таквом стању не можемо одлучивати, ако имамо уљеа, ако имамо људе који нису изабрани од стране грађана Србије, онда је то веома озбиљан проблем за Народну скупштину Републике Србије.

Ми смо носиоци суверенитета, бар би тако морало бити. Ако су овде уљеи, ако су овде неки које су мимо Устава и закона увели страни амбасадори. Хајде да прво рашчистимо ко су, да уљеа избацимо...

ПРЕДСЕДНИК: Какве то везе има са повредом Пословника? То што ви сада говорите, какве везе има?

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Молим? Овим је повређено достојанство и ја образлажем. Зар не мислите да није повређено достојанство ако потпредседник Народне скупштине тврди да имамо уљеа које су увели страни амбасадори?

ПРЕДСЕДНИК: Време. Захваљујем.

Не сматрам да је повређен Пословник, члан 27.

(Немања Шаровић: Ја сам рекао члан 107.)

Дакле, 107 и 27? Само 107? Молим вас, седите и будите стрпљиви.

Да ли желите да гласамо о томе? Да, свакако, важи.

Изволите ви, господине Бошко Обрадовићу. Морате се пријавити.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштована председавајућа, указујем на повреду Пословника, члан 27. став 2, који каже да се председник Народне скупштине стара о примени овог пословника. Нажалост, он је у вашем одсуству грубо прекршен.

Ви и ја, иако често имамо разне спорове и жестоке полемике, никада нисмо дошли у ситуацију у коју сам дошао са потпредседником Народне скупштине Републике Србије господином Арсићем, који је, веровали или не, сваку реченицу коју сам покушао да говорим у Народној скупштини прекинуо, а

онда када сам наставио да говорим доделио ми две опомене због вербалног деликта у односу на оно шта сам рекао.

Ничим нисам прекршио Пословник, ни на који начин нисам направио било какав прекршај, само сам говорио оно што мислим. Ако је проблем за председавајућег да шеф посланичке групе једне од опозиционих парламентарних странака говори оно што мисли и да због тога добије две опомене, мислим да је и тиме грубо прекршен управо овај пословник и да ви то можете да исправите.

Ви знате да се ви и ја често споримо, али да сте у више наврата умели да исправите грешке које су чинили они који су вас мењали на месту председавајућег... Очекујем да ћете то и овог пута учинити, јер заиста нема разлога да вербални деликт буде основ за опомене.

Може да буде разлог за прекидање нечијег говора ако то није са нечим у складу, али да будем опоменут зато што сам рекао да СНС нешто дугује ЕУ због доласка на власт или што сам рекао чињеницу да је ЕУ честитала победу Томиславу Николићу на председничким изборима у другом кругу три сата пре затварања биралишта...

Не видим чиме сам заслужио опомену ако аргументујем зашто сам сагласан са амандманом да се министарство за европске интеграције брише јер једноставно представља одређени дуг који СНС има према Бриселу.

Дакле, заиста вас молим да се исправи ова груба грешка о кршењу Пословника.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала, време.

Дозволићете ми да у паузи коју ћемо имати од 14 до 15 часова прочитам стенограме и онда ћу вас обавестити...

И вама. Све шта се десило у последњих сат времена. Имам право на то и обавестићу вас до краја данашњег рада о одлуци.

Да ли се неко јавља по амандману? (Да.)

Гордана Чомић, изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем.

Амандман колеге Вукадиновића је процедурално прилично једноставан. Предлагач је предложио да се уведе министарство европских интеграција, народни посланик тражи да се не уведе.

Расправа о томе би требало да траје врло кратко, да једни кажу зашто је добро, други кажу зашто није добро. Али расправа којој сведочимо, неки од нас у њој и учествују и коју слушају грађани Србије је све само не кратка, и све само не расправа о амандману да се у Закон о министарствима уведе министарство за европске интеграције.

Штавише, у овој сали, у којој би требало да седе људи који тачно знају шта су европске интеграције а шта је дијалог Београд–Приштина, намерно смо довели људе у заблуду, пошто европске интеграције немају никакве везе са дијалогом Београда и Приштине, осим у делу у којем је отпочео процес преговора, са Поглављем 35, у који је унет садржај, договорено, потписано и споразумом обавезана Србија на нормализацију односа Београда и Приштине.

Министарство европских интеграција неће се бавити ни Приштином, ни дијалогом, ни Косовом. Није лепо да ми овде причамо о једном предлогу за и

другом против а да намерно уносимо... Надам се намерно, надам се да је ово све део комуникације – ја ћу сада да ти бацам тему, па ћеш ти да се закачиш за тему, па ћемо да се бавимо том врстом, условно говорећи, јаким изразом, кич патриотизма кад је Косово у питању.

Надам се да је намерно, јер ако је аутентично да не знамо да се министарство европских интеграција не бави, да се шефица преговарачког тима не бави Поглављем 35, онда имамо много већи проблем него што је идеја предлагача прописа да министарства за европске интеграције буде или идеја подносиоца амандмана да га не буде.

И једно и друго је легитимно. Оно што је онеспокојавајуће је то да расправу о томе зашто су неки од нас за министарство а други против ми не користимо као шансу да заиста о томе разговарамо, не користимо шансу да заиста поделимо информације о томе чиме ће се бавити то министарство за европске интеграције, да предлагач образложи да ли ће бити остављене радне групе у осталим министарствима како би била омогућена хоризонтална комуникација или ћемо направити заједничку штету зато што не разговарамо о томе како ће бити организовано министарство. Будућа мандатарка и председница Владе и сви министри требало би да слушају ову нашу расправу и да знају шта не би смело да се деси у министарству за европске интеграције.

У овом случају подржавам генерално идеју да буде министарства и да буде снаге Канцеларије за европске послове. Била сам подносилац једног креативног документа да се оснује Канцеларија за европске интеграције 2004/05. године, али са тоном разочарања. Заиста тоном разочарања, пре свега зато што мислим да је прошло заиста довољно времена да бисмо смели и 2017. године да, уместо да говоримо о пословима које треба да обавља министарство за европске интеграције, говоримо о томе шта је ко коме урадио на Косову и када.

Посебно онеспокојавајуће је то што нама треба унутрашњи дијалог о Косову. Ако овако мислимо да га водимо, мене ћете избацити из тог дијалога. Мене ћете убедити да не говорим европским пријатељима да дајем подршку Влади Републике Србије за све послове које ради на нормализацији. Мене ћете одбити том врстом кич намере да се не говори о теми треба ли нам или нам не треба министарство европских интеграција и да се промовише незнање о томе где је место између Београда и Приштине.

Чему то? Том дијалогу треба да присуствују и СРС, и Двери, и ДСС и независни посланици. Требају нам сви, да слушамо једни друге и да чујемо једни друге кад је у питању огроман списак послова за будуће министарство за европске интеграције и још тежи списак послова за Косово.

Ако ћемо и убудуће да разговарамо тоном којем присуствујем овде последња два сата, онда немојте да очекујемо другачије резултате него што их имамо сада.

Поготово бих молила колеге које су се овде усудиле да цитирају разговоре са састанака за које се зна да нису за цитирање да то не раде, да се уздрже од тога ако је могуће. Или, ако се то ради, да онда то сви радимо, пошто сви имамо неке неформалне састанке. Ако се играмо, да се играмо. То је недостојно свих нас, независно од тога шта пише у Пословнику.

Нећу подржати амандман колега који траже брисање увођења министарства за европске интеграције. Нећу подржати ни закон који ви предлагате, јер ме остављате без одговора на питање шта ће да ради то министарство, како смо замислили то што су надлежности. Оставили сте ме без одговора за Дирекцију за е-управу, оставили сте ме без одговора зашто нема надзора за органе управљања који одједанпут иду у Министарство енергетике. Није нас брига.

Ко ме остави без одговора, не може од мене да очекује позитиван одговор, гласање за. Али то што нисам за амандман који је колега поднео и што нисам за предлог нашег закона не ослобађа ме обавезе да пажљиво слушам шта једни и други говоре и да са жаљењем закључим да смо поново послали поруку да нам је овде важније шта ћемо једни другима да кажемо него да свима ван ове сале буде јасно да смо разумели, потпуно, колико је велики проблем нормализација и дијалог Београда и Приштине и да смо разумели какав је задатак нове генерације политичара. Мислим да смо пропустили шансу да то урадимо и овом расправом, нажалост. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има Жика Гојковић.

ЖИКА ГОЈКОВИЋ: Хвала.

Као када гледате неки добар филм и дођу рекламе које трају дуго па заборавите који филм сте гледали, тако се и ја осећам, пошто сам се јавио да говорим о амандману а тешко је да уопште добијете прилику да говорите о амандману због демагогије коју имамо прилике да слушамо ових дана.

Осврнуо бих се само на предлог формирања министарства за дијаспору. У потпуности подржавам одлуку да се ово министарство не формира, зато што смо имали прилике у прошлости да видимо да је ово министарство искључиво служило за намиривање страначких и политичких договора и да уопште није оправдало своју сврху. Част изузецима који су се налазили у том министарству, попут мог колеге Александра Чотрића, Миодрага Јакшића, који су озбиљно радили посао који је и требало да раде.

Министарство за дијаспору, предлог који смо имали прилике да чујемо и на који начин је то образложено, само је бављење формом. Суштина је како ћемо се ми бавити и односити према нашим људима у дијаспори, а мислим да су ова власт и ова влада показали, у односу на све остале, да им је суштина много важнија од форме.

У потпуности подржавам предлог да се министарство за дијаспору не оформи јер бисмо имали већи трошак и једно потпуно непотребно министарство, што могу да обављају други органи власти.

Поготово је интересантно, када видимо да о томе говоре ове националне сецикесе и чувари ватре српских интереса, како врло мало чине по питању и сопствених обавеза а и онога што желе да се уради када је у питању наша дијаспора.

Покрет обнове Краљевине Србије, који представљам, нада се да ћемо се даље бавити суштином, а суштина је да мало више ослушкујемо дијаспору и да у

будућности Влада која буде формирана више ради на томе да дијаспора има лакше омогућено право гласа, тј. да гласа путем мејла и да се њихов глас чује.

ПРЕДСЕДНИК: Није у домену овог амандмана; претпостављам да има такав амандман па ћемо се вратити на то.

ЖИКА ГОЈКОВИЋ: Јесте, било је, али тек сам сада добио шансу да говорим.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вам.

Реч има Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Повреда Пословника, члан 106, 107. Управо је посланик назвао друге посланике сецикесама. А говорио је цело време супротно ономе што је тачка дневног реда. Није стигла опомена као малопре, када су опоменути опозициони посланици.

Замолио бих председницу Скупштине да уједначи праксу. Слажем се са тим да треба говорити само о тачки дневног реда, али не можете да дозволите један сет аршина за владајућу већину а други сет аршина за опозицију.

Док смо у суботу расправљали у начелу о закону, владајућа већина ниједну реч на закон није потрошила. Причало се о свему и свачему, ја сам био тема, а о теми, а то је овај закон, нисмо разговарали. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Субота је била у суботу, а данас је понедељак; не сећам се шта је било у суботу.

Посланиче, мислим да је за три сата врло мало било ко говорио о амандману. Борим се колико могу. Ако можете да ми помогнете, можете, ако не, потрошићемо време на све осим на амандмане, али одвоље вам.

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господа народни посланици, госпођо председавајућа, члан 103. ст. 7. и 8. Предлажем да због злоупотребе Пословника тој посланичкој групи одузмете она два минута.

Још да ставим једну исправку, не каже се цело време него све време.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала, посланиче. Немојте исправљати друге посланике.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Не тражим да се гласа.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вам.

На члан 1. амандман је поднео посланик Маријан Ристичевић.

Изволите, посланиче.

(Саша Радуловић: По амандману.)

На члан 1. амандман је поднео посланик Маријан Ристичевић.

Да ли предлагач жели реч?

(Саша Радуловић: Пре њега сам се јавио по амандману.)

Даћу вам реч, само да чујем... Шта кажете? Нисам чула.

(Саша Радуловић: Пре њега сам се јавио, по амандману.)

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Повлачим амандман.

ПРЕДСЕДНИК: Повлачите амандман?

(Саша Радуловић: Јавио сам се по амандману.)

Амандман је повучен. Не могу да вам дам да дискутујете о амандману који ...

(Саша Радуловић: Пре њега сам се јавио по амандману.)

Нисте се јавили.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Марко Атлагић.

Изволите, посланиче.

МАРКО АТЛАГИЋ: Повлачим амандман.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вам, посланиче.

На члан 1. амандман са исправком су заједно поднели посланици Посланичке групе Двери.

На члан 1. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Мирослав Алексић.

Изволите.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Захваљујем.

Поднели смо амандман којим се предлаже да се у Закону о министарствима предвиди нови члан 14а, а то је оснивање министарства за породицу и демографију.

Ето једног предлога који треба да буде питање за све нас овде, јер је то питање свих питања данас у Србији. Слушам све време расправе о томе да ли нам треба министарство за ЕУ, да ли нам треба министарство за Косово и Метохију, заштиту животне средине. То се користи за причаоницу, да се једни и други међусобно нападају и осуђују, а оно што треба да буде питање свих питања, без обзира на то да ли је неко од нас овде представник власти или опозиције, јесте породица и негативан тренд који ми имамо годинама уназад у Србији.

Подсетићу вас да сваке године у Србији имамо 36.000 рођених мање у односу на умрле. То значи да смо од 2000. године изгубили преко пола милиона становника само по основу негативног природног прираштаја.

Такође, сваке године десетине хиљада радно способних и младих људи одлази из Србије у потрази за бољим животом, у потрази за егзистенцијом, јер је не могу наћи овде у Србији. То значи да ми годишње, када саберемо те две категорије, губимо око 100.000 становника Републике Србије. Да ли имамо неко важније питање од тога? Да ли ће бити важније то да ли ће фонтана на Славији певати или не, да ли ћемо имати неку улицу? Шта ће нам и улице и тргови и путеви ако то не буде имао ко да користи у Републици Србији и не будемо имали коме то да оставимо?

Нажалост, у ових пет година ваше владавине ниједног тренутка нисте показали жељу да се позабавите овом тематиком и овим питањем. Ја покушавам, ко зна колико пута, да у предлог дневног реда уђу одређени закони који се тичу ове тематике, наравно безуспешно, и нисам успео да вас натерам да дискутујемо о тим питањима.

Данас, када сте на прагу формирања нове владе, опет не желите да говорите о томе, а у претходној влади, у влади у којој је Александар Вучић био премијер, госпођи Славици Ђукић Дејановић сте дали ресор да се бави популационом политиком, Александар Вучић је постављен за председника тог савета, али сте исто тако у буџету Републике Србије за 2017. годину предвидели

читавих 130 милиона динара за демографију, за популациону политику, а 260 милиона сте издвојили само за фонтану на Славији. То говори колико сте посвећени овом проблему и у којој мери сте свесни, заправо, суштине и одговорности свих нас који се данас бавимо политиком коју имамо за своју земљу и грађане.

Говорио сам у расправи у начелу о томе да се данас млади људи тешко усуђују да формирају породицу и постану родитељи. На основу података Републичког завода за статистику, тек од 29 година, у просеку, жене ступају у родитељство и постају мајке. Код мушкараца је то 33 године. То је тренд који ће нас довести до тога да нам се земља празни и да полако изумире, што се може видети по насељима. Од преко 4.000 и нешто насеља у Републици Србији ми имамо преко 1.200 која ће се данас угасити. Дакле, то је питање свих питања.

Погледајте шта раде земље у Европи, у свету. Погледајте како они то раде. Погледајте Француску, која даје 500 евра за свако новорођено дете три године, у којој је породилско боловање три године. Постоји много модела, нећу ја да вам говорим о томе, имате и модел Пољске ако вам је Француска далеко, али не можемо ми да говоримо о успесима, о благостању у Републици Србији, о суфицитима, о буџету, о којекаким реформама, о бољитку, а да наши грађани на чекове купују две или три кутије хране за бебе, да наши млади људи не добијају подршку да оду на такмичење, као што је случај са момком из Трстеника, који је најбољи физичар у Србији и који није отишао на олимпијаду због тога што није добио подршку ни локалне самоуправе ни Министарства просвете.

То су питања којима ми треба овде да се бавимо. Зато смо и предложили да се оснује ово министарство. Ми смо предложили да оно буде под 14а у закону, али то министарство треба да буде под бројем један. Све остало је иза тога, јер за кога ми радимо, за кога се граде ти путеви и улице? За кога ви говорите да ће искористити све те реформе у Србији? Кома ћете то оставити?

Ако се настави овај тренд, мислим да нико од нас неће бити срећан што је уопште учествовао у политичком животу свих ових година.

Дакле, предлажемо да се овај амандман прихвати. Мислим да је он важнији од већине других који су на дневном реду и о којима се данас говори. То да ли ће бити два министарства мање или више говори о вама и вашој искрености, јер сте пре само годину дана говорили да ћете штедети, да нећете повећавати број министара, да ћете имати најмање министарстава од свих од 2000. године надаље. Сада, вероватно због не тако добрих односа у коалицији, можда и већих апетита коалиционих партнера, опет се, зарад политичке трговине и политичких компромиса, повећава број министарстава и те трошкове ће, наравно, плаћати грађани Србије.

Сада ћете ви рећи – па неки су раније имали више. Па да, имали су, и то је чињеница, али ви ваљда треба да будете бољи. Ви пет година говорите да сте бољи од оних који су били пре вас. Па хајдете једном то покажите на делу. Хајде једном да кажемо – браво, ево, бољи сте од њих, не настављајте оно што су радили ти неки које стално прозивате већ сте променили политику.

Тако да је предлог посланичке групе СДС–НПС да се овај амандман прихвати и да у Републици Србији почнемо да се бавимо питањем свих питања, а то су породица и демографија. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Неђо Јовановић.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем.

Најпре желим да истакнем да је Одбор за законодавство и уставна питања овај амандман огласио супротним правном систему и Уставу Републике Србије, тим пре што се на крају амандмана наводи да све ово што се у садржини амандмана тражи мора бити уз претходно прибављену сагласност председника Републике.

Да ли је у питању хипокризија или нешто друго то ћу оставити предлагачу амандмана да објасни грађанима, али морамо грађанима да кажемо истину, за разлику од подносиоца амандмана, који то није рекао. Кад кажем да није рекао, то значи да је рекао неистину. Онда смо ми дужни да изнесемо оно што су чињенице.

Пре свега, ово је прва влада од црних петооктобарских промена која је озбиљније приступила нечему што је одавно требало да се решава, а то је демографска и популациона политика. Понављам, прва влада.

Имајући у виду да је апострофирано име министарке без портфеља – а не ресора, како је то рекао предлагач – морам да истакнем следеће чињенице.

Тачно је да је ова влада из буџета издвојила 130 милиона и да је огласила јавни позив 12. маја 2017. године локалним самоуправама у смислу учешћа управо у одобравању или додељивању онога што је неопходно, потребно да се афирмише демографска и популациона политика. На тај јавни позив се пријавило 90 општина, односно локалних самоуправа у Републици Србији. Дакле свака друга или чак више од сваке друге општине у Србији, имајући у виду да их има 169 на територији Републике Србије.

Даље, оно што је чињеница јесте да су све локалне самоуправе које су се пријавиле на овај јавни позив морале да испоштују процедуру и изврше анализу демографске и популационе политике, да на основу те анализе спроведу неопходне мере, које имају своју оправданост, и да усвоје одређене параметре на основу којих ће доћи до побољшања демографске структуре становништва.

Сви они критичари који сада представљају гласоговорнике како се држава Србија када је у питању демографска структура и све остало што то прати појављује као држава беле куге, што на крају крајева може да буде предмет одређене анализе, треба да имају у виду да мере које се предузимају не могу да произведу ефекат преко ноћи.

Параметар да би се било шта могло вредновати се мери деценијама а не данима, не месецима, не годинама. Ако смо започели нешто што је јако значајно, након свега што је Србе, српски народ, државу и грађане Србије пратило, да смо у два светска рата изгубили преко милион становника, да смо дошли у ситуацију да морамо да се бавимо овим питањима, онда је јасно да су репери или параметри за вредновање анализе свих демографских мера и активности и те како дуги.

Такође, чињеница коју предлагач амандмана намерно заборавља да каже јесте да је ова влада анимирала САНУ, да је САНУ организовала скуп под називом „Ка бољој демографској будућности Србије“, да су на том скупу учествовали представници локалних самоуправа и да се интелектуална елита укључила у решавање овог проблема.

Дакле, грађани Србије, ово су чињенице, ово је истина. Влада Републике Србије се посвећује овом проблему на начин какав тај проблем и заслужује у смислу његовог решавања. Не само да се посвећује, него ће се посветити и у будућем периоду. Свакако не на начин како је то предложено амандманом, већ далеко сврсисходније, рационалније и ефикасније.

Због тога посланичка група СПС свакако неће прихватити, односно неће подржати овакав амандман и предлажемо свим народним посланицима да га такође не прихвате. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Ђорђе Комленски.

ЂОРЂЕ КОМЛЕНСКИ: С обзиром на то да је колега Неђо Јовановић доста тога обухватио, ја ћу само додати да је очигледно да је предлагач овог амандмана намерно заборавио да прочита и став 2. овог амандмана који је предложио, јер не ради се о неискусним људима. Очигледно то доказује да су свесно и намерно амандман који су предложили учинили таквим да није у складу са Уставом и законодавством Републике Србије и као такав не може и не сме бити изгласан.

Причали су само о овом делу везаном за министарство за породицу и демографију како би своју демагогију и популизам наставили на начин на који то чине, слушали смо то 12 година, па покушавају то и даље да раде, без икаквог практичног ефекта. Због тога овај амандман не треба подржати ни у ком случају. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Иван Манојловић.

ИВАН МАНОЈЛОВИЋ: Захваљујем, госпођо председнице.

Наравно да СНС подржава овакву политику коју води претходна влада Александра Вучића и надам се да ће нови мандатар наставити са тиме. Овај амандман не треба прихватити из једног простог разлога, а то је да је овде заиста реч о једној великој демагогији, да имамо предлагача који подржава, са једне стране, нападе на децу у Србији, па сам између осталог чак и ја био жртва тога да се дете од непуних годину дана злоупотребљава за неку цуцлу коју има, а онда данас предлаже ширење неке слике о Србији, повећање популације итд. Заиста због тога не треба ово прихватити.

Овде говори о неком новом министарству а ипак завршава говор тиме да треба смањити министарства, а то је демагогија коју спроводе и остали посланици опозиционих партија.

Поставља се питање да ли можда треба ширити популацију због неких пластеника који су додељивани у тој општини где је био председник, где су људи уписивали непостојећу децу и на конто тога добијали ту могућност. Можда треба за нерођену децу чији су родитељи злоупотребљавали па је то можда

разлог да данас ово предлаже, али заиста, ако неко дође у ситуацију да напада децу, не треба да буде достојан да у овом парламенту предлаже било какав закон који се тиче деце и популационе политике. Хвала пуно.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани грађани Србије, наравно да је Српски покрет Двери најпознатији као политички покрет породичних људи и да је породична политика оно по чему смо у широј јавности највише препознатљиви. Наравно да ћемо подржати и овај амандман за формирање министарства за породицу и демографију, као што смо имали и имамо сопствени амандман и читав сет измена постојећег закона о министарствима да бисмо коначно у држави Србији добили вероватно најважније министарство у овоме часу, а то је министарство за породицу и популациону политику.

Подсетићу јавност да је за 40.000 годишње више умрлих него рођених грађана Србије, да смо за 10 година, између два пописа, изгубили 400.000 становника а да није било никаквих ратова, заразних болести или било ког другог проблема. Једноставно демографски нестајемо.

Да ли је нормално да у једној таквој ситуацији, када бела куга влада Србијом, немамо министарство за породицу и популациону политику? Јасно је да је то државни приоритет број један. Зашто владајућа коалиција избегава формирање оваквог једног министарства, то вероватно не можете да објасните ни сами себи ни сопственим бирачима.

То је најлогичније министарство, које мора да има у наступајућим деценијама свака Влада Републике Србије да бисмо изашли из проблема беле куге.

Много је других питања којима треба да се бави такво министарство за породицу, демографију, популациону политику. Назовите га како год желите, али мора да решава питања која данас имају као проблем породице у Србији, проблем презадужености, јер не могу више да враћају своје банкарске кредите и плаћају комуналне услуге а јавни извршитељи их избацују из породичних домова, проблем породица којима се искључује струја у 21. веку а ниједан члан те породице није запослен, проблем што немамо никакву суштинску популациону политику којом се подржава рађање, млади брачни парови, породице са више деце. Кад кажем са више деце, од оне породице која уопште нема дете и не може да има децу, па да помогнемо да добије дете, до породице са једним, двоје, троје и више деце. Самохране мајке и очеви, којих има више стотина хиљада, које ова држава мора да заштити и помогне јер имају децу. Ко ће о томе да брине? Па, наравно, министарство за породицу и популациону политику.

Постоји низ законских мера којима ми можемо да помогнемо породице у Србији. Ако добијете једно дете, толико ћете бити ослобођени плаћања пореза. Ако добијете друго дете, још више ћете бити ослобођени плаћања пореза. Ако добијете треће дете, и још више ћете бити ослобођени плаћања пореза. Толико је решења којима можемо да помогнемо борбу против беле куге и подржимо рађање у Србији, али тих решења једноставно нема. Зашто их нема, ја то не могу да разумем.

Чак годину дана имамо министарство без портфеља, за демографију и популациону политику – које води Славица Ђукић Дејановић и које је очито намиривање коалиционих партнера из СПС-а – а да нико не зна чиме се бави то министарство пуних годину дана, да нико не види најмањи помак по питању популационе политике.

Дозволите да наведем само један доказ за ово што тврдим. У буџету Републике Србије издвојено је милион евра за целокупну борбу против беле куге и популациону политику у 2017. години, а фонтана на Славији кошта два милиона евра. Значи, фонтана на Славији кошта два пута више него комплетан буџет за популациону политику који сте ви издвојили, коју је издвојио СПС са заиста трагикомичним министарством без портфеља за демографију и популациону политику. Па ја бих поднео оставку на место таквог министра када би ми Влада издвојила милион евра за борбу против беле куге. То је увреда за једно такво министарство, брука и срамота.

Са друге стране – а то су прећутали сви медији у Србији док је то била главна вест у медијима и у Чешкој, и у Мађарској и у Бугарској – имамо предлоге немачких посланика да читава сиријска мигрантска села буду пресељена овде, у Југоисточну и Централну Европу. То је вероватно та идеја шта урадити са празним деловима Србије, шта са нашим празним селима. Ви већ то спроводите тиме што испуњавате квоте ЕУ ко и како треба да насели Србију од миграната које ЕУ неће да прими.

Дакле, у великом смо проблему. Имамо озбиљну обавезу да се посветимо борби против беле куге, имамо веома значајан задатак да то буде државни приоритет број један, не можемо то да спроведемо без министарства које ће систематски тиме да се бави и не могу да разумем због чега ви то одбијате. Не могу да разумем зашто немамо министарство за породицу и популациону политику, зашто је то сведено на министарство без портфеља, зашто је понижена толико важна тема. Верујем да би сваки бирач СНС-а и СПС-а рекао да треба да постоји министарство за бригу о породици и популациону политику. Зашто се ви томе противите? То је питање које морате овде да образложите и објасните.

Оно што је чињеница, породична политика је политика будућности. Брига за све наше породице треба да буде најважнија брига Владе Републике Србије. Зато је за нас апсолутно неприхватљиво да антипородичне и антихришћанске вредности буду вредности којима ће се руководити Влада Републике Србије и зато је за нас апсолутно неприхватљиво да имамо сада већ две геј-параде годишње.

Је л' то тај напредни додатак који је донела СНС на путу Србије у ЕУ? Уместо да добијемо министарство за породицу, уместо да подржавамо младе брачне парове, рађање, мајчинство, очинство, породице са више деце, уместо да то буде оно чиме ћете се ви хвалити, да главна парада у Србији буде парада деце, породица са више деце, свега онога што је лепота детета у мајчином стомаку, лепота мајчинства, лепота очинства, да то буде главна парада у Србији, ви сте за главне параде узели геј-параде и хвалите се како имате прву геј-премијерку Југоисточне Европе, на Видовдан покрећете расправу на ту тему желећи да

докраја понизите све грађане Србије и да докраја понизите све што је традиционално, хришћанско, патриотско и у том смислу породично у Србији.

Зато вас молим да озбиљно размотрите ову интервенцију више посланичких група опозиције, да схватите значај министарства за породицу. Неће вам пасти круна са главе ако прихватите нешто што је добро из опозиције. Нећете бити било чиме угрожени ако прихватите добар, конструктиван савет опозиције. Ово је добар, конструктиван савет опозиције. Уведите министарство за породицу, нека породична политика коначно постане политика број један у Србији. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала.

Реплика. Ко се пријављује за реплику?

Реч има народни посланик Владимир Орлић.

Изволите, колега.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, најзад.

Дакле, користим ова два минута да прокоментаришем све ове агресивне покушаје да се изазове наша пажња.

Ето, ако је то био циљ, може да се чује, ко је поставио питање, да се уочи разлика између нас и оних који су некада, на велику жалост Србије, били у прилици да се о њој старају па оставили пустош за собом, може да се уочи разлика, никакав проблем није, по питању Министарства без портфеља задуженог за демографију и популациону политику.

Добра вест за грађане Србије – у прва два месеца 2017. године рођено је 1.101 беба више у односу на прва два месеца претходне године. Разлика број један, даме и господо. У њихово време Србија се мучила и из петних жила упињала да преживи, данас се у Србији рађа и живи. У 26 градова укупно, 19 конкретније, више је деце рођено. И то нешто значи. Данас се виде резултати мера спроведених у овој земљи.

Друга разлика. Како се живи и колико се људи одлучују да формирају породицу гледа се и по томе колико посла има. Онда је 500.000 радних места било мање, данас у стотинама хиљада то иде у плус. Стотину и тридесет хиљада издвојили смо до марта, сада их има и још више. То је разлика број два, која се види ако неко хоће да види.

Трећа разлика. Ми не просипамо испразну демагогију. Када се подигне фонтана која је некима овде, изгледа, спорна и питају колико кошта, ми смо је изградили за новац колико је коштала, а они, испразни демагози, предлагали су да кошта два пута више, пет пута више, десет пута више, постоје изјаве за сваку од тих цена, и данас причају потпуне бесмислице да би се бавили испразном демагогијом. Ми то не радимо, а то је разлика коју треба уочити.

Четврта разлика, којом бих завршио, да и њу уочимо када говоримо о испразној демагогији. Онај који предлаже амандман само да би причао, што доказује да није у стању да га напише у складу са Уставом, што је рекао надлежни одбор, тај исти кроз амандмане прича вицеве о Деда Мразу... (Председавајући: Време.) ... а сада се поново на најгрубљи начин шали, показује однос према држави. То никада није био наш однос, то је разлика. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реплика, народни посланик Неђо Јовановић.

Изволите, колега.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Имајући у виду да је предлагач амандмана позивао на некакве министарске оставке, требало би прво, ако постоји имало личног етичког кодекса, да он поднесе оставку због обмањивања јавности. Друго, што је врло важно истаћи, јесу чињенице, које он није ни чуо због тога што је имао лични политички маркетинг у холу овог дома.

Оно што је јако важно истаћи јесу следеће чињенице, које сам већ истакао малопре, само ћу их сада надопунити. Од укупно 88 пријава које је Министарство без портфеља задужено за демографију расписало како би локалне самоуправе партиципирале у једном и те како значајном пројекту сузбијања беле куге, 15 општина је прошло кроз тај јавни позив. Једна од тих општина, односно локалних самоуправа се налази на територији Златиборског округа, а то је Нова Варош. У Новој Вароши власт не чине ни СНС ни СПС, већ сасвим друге странке које сада оличавају власт на нивоу те локалне самоуправе и добиле су, управо по овом пројекту и по овом програму, оно што је неопходно да се започне са сузбијањем беле куге.

Оно што такође желим да истакнем у овој реплици јесте да овај пилот-пројекат подразумева нешто што ће у континуитету да буде тенденција у годинама и деценијама које су пред нама. Зашто? Зато што је параметар, понављам, да се побољша демографска слика најмање једна деценија. Зато доста више лицемерства, доста хипокризије што се тиче поређења фонтане са нечим са чим се то не може ни у ком случају поредити. Ја вам се захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има народна посланица Весна Ракоњац.

Изволите.

ВЕСНА РАКОЊАЦ: Хвала, уважени председавајући.

Говорим о амандману и сматрам да је постојеће стање сасвим задовољавајуће, да министар без портфеља који се бави популационом политиком то добро ради. Значи, немамо министарство без портфеља, него министра без портфеља, а ја знам да је вама стало до фотеља па вам је то врло блиско – портфеља, фотеља итд. Прво то да рашчистимо.

Друго, да сте толико заинтересовани за популациону политику, прочитали бисте макар имејл који вам је послао Одбор за рад, чији сте члан, и извештај госпође Славице Ђукић Дејановић...

(Председавајући: Обраћајте се само председавајућем, молим вас.)

... Која нам је послала извештај, информацију о раду сектора којим се бавила у протеклих шест месеци. Значи, било би довољно да је прочитао имејл па би знао о чему се ради.

Иначе, популациона политика не може да се процени на основу шест, осам, десет или дванаест месеци, већ по неким показатељима у периоду од пет, десет и петнаест година.

Чули смо да је рођено 400.000 деце мање у протеклом периоду. Ја се питам да ли је то непосредна последица отпуштања 400.000 радника који су

остали без посла, младих који нису могли да се запосле, урушавање система од 2000. до 2012. године, систематско урушавање система које смо доживели а које је за последицу имало и оваква демографска кретања? Према томе, треба тражити узрок. Ми лечимо последице и мислим да то радимо на прави начин.

Још једна ствар, милион који је одвојен за рад министарке без портфеља и ресора за популациону политику нема везе са укупним давањима која се одвајају за подршку породици са децом, која се дају за родитеље, самохране мајке, надокнаде породиљама, надокнаде за деčји додатак. Значи, то нема никакве везе са тим, то су средства за оперативни рад министарства.

Према томе, није то одвојено за популациону политику него за рад министарства, односно за рад министра без портфеља у тој области. Мислим да треба да разјаснимо неке ствари које очигледно нису јасне. Према томе, са пуним правом могу да говорим о популационој политици, јер сам своје синове рађала у периоду од '90. до 2001. године, када није било нимало лако бити ни мајка ни држављанин државе Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

(Бошко Обрадовић: Реплика.)

Реч има народна посланица Миланка Јевтовић Вукојичић.

Изволите.

Не, не само су били одговори, веома квалитетна дискусија. Она се обратила мени као председавајућем. Све је у реду.

Колегинице, изволите.

Била је веома квалитетна расправа. Нико није поменут по имену и презимену. Нико у негативном контексту.

Изволите.

МИЛАНКА ЈЕВТОВИЋ ВУКОЈИЧИЋ: Захваљујем.

У потпуности се слажем са дискусијом своје колегинице Весне Ракоњац, односно са чињеницом да предложени амандман апсолутно не треба прихватити.

Наравно, оно што је готово запањујуће то је образложење овог амандмана где се на крајње популистички, крајње демагошки, али и крајње нетачан и збиља неистинит начин покушава обратити грађанима. На сву срећу грађани знају ко је одговоран, ко на ваљан и одговоран начин прилази и демографским проблемима и проблемима који се тичу питања заштите породице, посебно питањима заштите социјално угрожених породица. Надам се да су и грађани схватили да је ово обично бацање прашине у очи.

Сем што је ова влада, први пут, на систематичан и системски начин пришла демографском питању формирањем министарства које се бави демографским питањима, о чему је колегиница Ракоњац већ довољно говорила, ја морам да кажем да ова влада на врло одговоран начин прилази питањима која се односе на бригу о породицама, јер у оквиру Министарства за рад, борачка и социјална питања постоји сектор за бригу о породици и социјалну заштиту.

Ова влада је у марту 2017. године са јединицама локалне самоуправе потписала 123 уговора и дала наменска средства управо за јачање, односно за социјалну заштиту у сектору који је намењен и за породице. Тај износ је 701

милион динара и он је у односу на 2016. годину, када је износио 400 милиона динара, знатно већи.

Према томе, предложени амандман не треба прихватити, а његово образложење нема никакво утемељење у реалности. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала пуно.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председавајући.

Мислим да управо претходне две дискусије говоре у прилог прихватања овог амандмана, јер смо чули од народних посланика који су говорили како постоји министарство и како то министарство нешто ради, а чињеница је да министарство не постоји. Постојало је, можемо да кажемо у прошлом времену, у претходној влади, којој је практично истекао мандат и ми се сада спремамо да изаберемо нову. Министар без портфеља задужен за демографију и популациону политику да ли ће поново постојати – не знамо. Људи, ми то данас не знамо.

Ми смо овде чули од представника владајуће странке да се не зна ко ће бити нови министар у већ постојећим ресорима, а не знамо ни да ли ће уопште постојати министар без портфеља задужен за ову област. Ми то не знамо. То је фактичко стање и наш амандман тражи оно о чему ви говорите афирмативно. Постојање министарства, да знамо да ће бити некога у Влади ко ће се бавити тим пословима. Ми данас то не знамо. О томе се овде ради.

Не критикујемо ми политику која је вођена у последњих годину дана. Можемо да говоримо о томе да ли је довољна или не с обзиром на проблем пред којим се Србија налази, али то није тема. Тема је да посланици Народне скупштине, макар ми овде из опозиције не знамо да ли ће бити министра без портфеља задуженог за ову област.

Претходни говорници су говорили – постоји министарство, оно је урадило ово или оно. Не постоји. Шта је онда проблем да постоји, ако се слажемо сви да је то важно, а мислим да се слаже свих 250 посланика? Мислим да је зато требало прихватити овај амандман, а не нападати на личној основи предлагаче амандмана.

Која Влада, ми ћемо сазнати када буде представљен састав Владе, да ли има и колико има министара без портфеља, и онда та прича да ли је Влада мала или није мала и колико има министарстава. Ми ни данас не знамо колико ће их бити, да ли ће бити 18 министара, ако усвојимо ово повећање броја министарстава, или ће бити 20 и нешто министара, па са потпредседницима Владе не знам колико још чланова Владе.

Ми критикујемо тај број зато што је ваша политика пре три године овде била штедња, штедња, штедња и као врхунски израз штедње – смањење броја министарстава и чланова Владе. Сада се одустаје од те политике штедње. Ако се одустаје од политике штедње, онда вратите пензије. То су ствари о којима ми хоћемо да разговарамо.

Затим, изречена је овде једна неистина, желим да реагујем, а то је да је Одбор за уставна питања и законодавство одбио наше амандмане, односно прогласио да нису у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

То стоји у овом извештају. Можете да погледате стенографске белешке са седнице Одбора, где се гласало само једном, о свим предложеним амандманима. Сви су одбијени, а онда су образложења писана различито. То је противно Пословнику. То је образлагано праксом Одбора да, боже мој, има много амандмана и не може о сваком да се гласа.

Значи, то је противно Пословнику и обавеза је, пре свега, председнице Скупштине да води рачуна да радна тела Скупштине, одбори, раде у складу са Пословником. Ја вам кажем да је тако било и да је на то скренута пажња од стране посланика који су били на седници, да се гласало само једном, са једним јединим образложењем, а не овако, у три групе, како су нам послата образложења.

И сада да кажем нешто, пошто је било критике како нисмо говорили о ставу 2. нашег амандмана, а он гласи да министарства из става 1. овог члана, то су сва министарства, 16, колико их је било, 18, колико ће их вероватно бити, послове из свог делокруга обављају уз прибављену сагласност председника Републике. И шта је сад демагогија? Да ли је демагогија то што ми желимо да ставимо у закон, оно што ће бити фактичко стање у Србији – да ће се бивши премијер и садашњи председник државе за све питати? То чујемо и овде у расправи. Александар Вучић ће водити политику и у наредном периоду. Он ће управљати Владом. Хајде онда да озакоњимо то његово уплитање у рад Владе. Без тога ће тај уплив бити незаконит. А сви смо свесни да га има и данас, када се Влада саставља, и да ће га бити и у будућности.

Сада ви мени докажете да тога неће бити и да сам ја демагог, као и наша посланичка група, Социјалдемократска странка и Народни покрет Србије, који тражимо да се то стави у закон. Ми вама чинимо услугу да будући рад Владе буде по закону. Свесни смо ми да је питање уставности ове одредбе, али треба да се потрудимо да и Влада и председник Републике и Скупштина раде оно што пише у Уставу, у сваком погледу.

Мени је драго ако ви одбијете ове амандмане и кажете – неће се председник Републике уплатити у рад Владе. Да чујемо то данас овде па да се погледамо у очи мислим најдаље за недељу дана и да видимо да ли је то испуњено или није, да ли се председник Републике умешао или није у рад Владе. Ја сам потпуно сигуран да ће се мешати.

Контролу Владе обавља Парламент а не председник Републике. И зато смо написали оваква решења и овакве амандмане. Можемо да расправљамо о томе. Ја вас позивам да ви мене убедите да нисам у праву и да се председник Републике неће мешати у рад Владе. Да ме убеђујете у данашњој расправи сто пута, да бисте нам олакшали да вам, када се то деси, кажемо – чекајте, па шта је овде било пре неколико дана или недеља, кад ће се то показати? Значи, то је била наша намера – да чујемо овде од вас да се то неће дешавати, да ће контролу Владе вршити Парламент а не председник Републике, јер тако стоји у Уставу Републике Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има народна посланица Маја Гојковић. Изволите.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Питање је само по ком основу, пошто сам тражила реплику, а тражила сам и да дискутујем по амандману.

(Председавајући: Како желите? Хоћете реплику?)

Одустајем од реплике, зато што нисам ништа разумела посланика Марка Ђуришића у чему је била грешка председника Парламента. То је рекао само да би рекао, вероватно, јер ионако већина посланика из опозиције пати од ларпурлартизма, да говоре само да би говорили и онда се изгуби суштина. Него, да се вратимо на посланика који је покушао да говори о овом амандману.

Уопште не спорим право посланика опозиције нити било ког посланика, јер је то наш посао – да се усвајају амандмани на предлог закона или на текст закона. Не слажем се са оним посланицима који кажу да је било који амандман бесмислен. Ми треба да овде расправљамо и о амандманима који нису написани у складу са Уставом, јер, једноставно, постоје посланици који немају довољно знања и вештина па не знају да напишу амандман, чак ни после годину дана боравка овде, онако како би требало, у складу са законом и у складу са Уставом. Али боже мој, није то ништа страшно, нисмо сви ми овде правници.

Може неко овде да буде и најбољи библиотекар и најбољи казанија, радник, шта год, јер ми смо, у крајњем случају, како смо то данас чули, народни посланици и не представљамо овде струковна удружења. Тако да молим посланике да када пишу амандмане консултују и струку, зато и имамо консултанте у посланичким клубовима а имамо и стручне службе. Онда вам овде нико неће спочитавати да не знате да напишете амандман у складу са Уставом.

Молила бих посланике да, када образлажу амандман, не говоре да нешто неће бити, јер ми не знамо шта ће бити или неће бити, пре него што саслушамо мандатарку Ану Брнабић. И немојте ви да говорите унапред да ли ће она евентуално предложити Парламенту наставак ангажмана министарке Славице Ђукић Дејановић или неког другог на њеном месту, на челу министарства без портфеља, који ће се бавити популационом политиком, са конкретним задужењима.

(Зоран Красић: Не постоји министарство без портфеља, постоји министар без портфеља.)

Овде међу 250 посланика не видим врло мали број посланика који у неком периоду историје вишестраначја није био у Влади. И сви знају како Владе функционишу. Према томе, то са портфељом и без портфеља не мења суштину бављења популационом политиком. И министарка је то врло успешно радила у ових годину дана, надам се да тако раде и челници опозиционих партија у локалним самоуправама где још увек врше власт, јер није популациона политика ствар једне особе, него је ствар свих нас овде, чинилаца политичког живота, председника Владе, односно будуће председнице Владе и свих министарстава. Значи, једна особа не може да поправи стање у популационој политици, може само да предлаже мере Влади Републике Србије и нама да побољшамо стање.

А то колико деце има данас у Србији није ствар Славице Ђукић Дејановић и Владе у последњих годину дана и немојте да стварно будемо толико велики демагози па да мислимо да ће неко да гласа за нас зато што сваљујемо кривицу на рад Владе у последњих годину дана.

Мене је највише заболело то, желим заиста јавности да скренем пажњу, на који начин се дискриминише будућа мандатарка, па чак и сада када смо расправљали о овом амандману. Значи, не могу поједини посланици, који су говорили пре мене, да се уздрже у изношењу језика мржње. И оно што ме је више заболело – рећи ћу на ког посланика тачно мислим, не интересује ме што ће он да реплицира, дајте му да реплицира – Бошко Обрадовић, како он говори о Ани Брнабић. Требало је да реагујем заиста и на његово излагање и на одржавање конференције за штампу пре неки дан, где је посланик Милан Лапчевић на грозан начин, крајње увредљив начин за читав парламент Републике Србије, говорио о личности Ане Брнабић.

Да, да, то је било једно од образлагања у оквиру овог амандмана уваженог посланика Бошка Обрадовића. Он њу није дискриминисао само зато што је жена, него је говорио о томе да ли она јесте или није геј и само због те две чињенице њу треба елиминисати из политичког живота Србије. Све је у реду; да није она само ово, била би, изгледа, најбољи политичар у Србији. Па то што Бошко Обрадовић има петоро деце не значи да ће икада постати премијер и не значи да ће икада убедити ову већину и Србију да гласа за њега.

Мислим да је крајње увредљиво што се на овај начин његовог излагања не реагује. Не СНС и странке које чине коалицију која води ову државу, него не реагују оне партије у опозицији које у својим програмима декларативно имају поштовање људских права, поштовање различитости, поштовање права на јавно окупљање, које има и геј-популација. То су европске вредности о којима ви данас говорите. То су те европске вредности. Ту неће нико од вас да реагује. Зашто? Можда ће вам Бошко Обрадовић требати за 0,8%, не знам ни ја колико посто гласова у укупном збиру ваших гласова или да подржи неког председничког кандидата.

И то је образложење за подношење амандмана да уз два министарства, која су јасно одређена и профилисана у предлогу закона Александра Мартиновића и посланика који су потписали овај предлог закона, то је аргумент зашто треба да уведемо и министарство за – сад сам хтела да кажем за демагогију, извињавам се, зато што смо слушали само демагогију данас – за популациону политику.

Стварно се оградајујем од таквог понашања. Да сам му дала опомену као председавајући, не би било добро јер би скочили на мене да само опозицију опомињем. Али сам зато сишла на своје посланичко место да као посланик, као једна од вас 250 реагујем на то и кажем да ми највише смета што посланици социјалдемократског опредељења, а у опозицији су, посланици демократског опредељења итд. не реагују само зато што је један од посланика у образложењу овог амандмана из опозиције па је њему опроштено све.

Молим вас, када убудуће будемо говорили о Ани Брнабић, да говоримо о њој као о политичару, да говоримо о њеним способностима да води ову државу, а не да говоримо о томе да ли је она жена и да ли је геј.

Наравно, амандман који није у складу са Уставом као правник не могу да прихватим да уопште разматрам, а не да расправљам о њему. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

(Бошко Обрадовић: Реплика.)

Поштовани народни посланици, у складу са чланом 87. Пословника Народне скупштине, сада одређујем паузу у трајању од једног часа.

Са радом настављамо у 14 часова и 56 минута. Хвала.

(После паузе – 15.00)

ПРЕДСЕДНИК: Настављамо са радом.

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

Дајем вам реплику. Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани грађани Србије, поштовани председавајући, ја бих пре свега хтео да се захвалим на овој датој реплици, то говори о коректном односу који треба да негујемо овде у Народној скупштини Републике Србије, као и да похвалим гест председавајуће Маје Гојковић да, у тренутку када је желела да полемише, сиђе међу народне посланике и искаже своје мишљење о одговарајућој теми. То је нешто што је права ствар и у том смислу треба и да наставимо.

Желим да нагласим једну веома, веома важну ствар. Сматрам да много више поштујем приватност Ане Брнабић него странка и лидер који су је кандидовали за мандатара за председника Владе. Никада нисам улазио у њену сексуалну оријентацију и њено право на приватност. Нико у Србији не би знао њену сексуалну оријентацију нити би улазио у њену приватност да то није у своје време објавио Александар Вучић када је јавности саопштио да је Ана Брнабић први геј-министар у његовој влади. Дакле, човек који је понизио Ану Брнабић као жену и који је њену приватност изнео читавој јавности нисам ја, већ актуелни председник државе.

Говорим нешто потпуно друго, говорим свој политички став. Став, то нам не можете забранити и то нам не можете замерити. Ми имамо политички став. Наш политички став је да смо против организације геј-парада у Србији. Наш политички став је да не дозвољавамо да нам се намећу вредности које су супротне нашем традиционалном и породичном систему вредности. То је политички став од кога никада нећемо одступити и не видимо разлог да се то проглашава говором мржње. То није говор мржње, то је јасан политички став – а то што ви сматрате да уместо једне треба организовати две геј-параде, то је ваш политички став.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала.

Народна посланица Маја Гојковић.

Изволите, право на реплику.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Наравно да као неко ко се 27 година бави политиком уважавам политичке ставове, као што уважавам и различитост политичких ставова и у оквиру Посланичке групе Српска напредна странка.

Нико овде није говорио да се залаже, а најмање посланици Српске напредне странке, па ни ја, за одржавање геј-парада, али овде се говорило о нечему другом. Мислим да ме је већина посланика разумела, да право на окупљање има свако у нашој држави под условом да испуни одређене законске услове. Да ли су то две, три, пет, десет, петнаест, тридесет геј-парада, мени је потпуно свеједно.

Сада ћу вам рећи зашто сам рекла да је веома важно да када неко каже да је за европске интеграције па онда толерише да овде у Парламенту неко квалификује једног од политичара да је геј или није геј, да је то једина особина те особе о којој ћемо ми разговарати, да ли може или не може да води Владу Републике Србије само зато што је одређене сексуалне оријентације и онда је то проблем за све нас.

Што се тиче одржавања скупова и парада, хајде да размислимо о томе. Одржане су једна или две геј-параде. Ја се тиме нисам ни бавила, уопште ме не интересује ко на улицама Београда протестује и зашто док год не угрожава друге људе или имовину ове државе, или града Београда или приватну имовину, али уважени посланик мора да зна – та популација је пријавила свој скуп, испунила законске услове.

Мени више сметају неки други скупови, других организатора, као што су они који су данима и недељама протестовали испред Скупштине Републике Србије а нису се удостојили да пријаве на законит начин своје скупове. Тиме су угрозили безбедност других људи, угрозили су безбедност и њих самих, угрозили су безбедност и имовину сваког од нас.

Према томе, ако причамо, а причамо овде и о томе да ли треба дозволити свакоме у овој држави да искаже своје политичко мишљење или неко друго своје опредељење, онда то право свакако имају и припадници геј-популације, без обзира на то да ли неко од нас приватно подржава или не и да ли ће им се придружити или се неће придружити, али једнако право имају као и иницијатива „Не даavimo Београд“ и као ови недефинисани протести иза којих нико неће да стане а ипак су на неки начин организовани и месец дана су блокирали нормалан живот града Београда. Захваљујем се.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала.

Мариника Тепић.

Рекламирасте повреду Пословника? Изволите.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Хвала вам, председавајући.

Рекламирам члан 107, који сте, сматрам, повредили још у претходном циклусу, иако је добро што сте сада наставили да повређујете достојанство, у првом реду мене лично и мојих колега када је и претходна говорница, госпођа Гојковић, истакла и критиковала нас који не реагујемо на дискриминацију, како се изјаснила, Ане Брнабић.

За почетак, ако бисмо водили рачуна о про- или недискриминаторском изражавању, волела бих да сви Ану Брнабић овде ословљавају са госпођа Брнабић, пошто не знамо зашто су све друге даме госпође па су у складу са бонтоном ословљене презименом само је госпођа Брнабић Ана Брнабић. Зашто је она само Ана, а није госпођа Брнабић? Хајде да, за почетак, то испоштујемо.

С друге стране, осетила сам се прозваном и лично и мислим да сте ту прекршили Пословник, нисте скренули пажњу народној посланици Маји Гојковић када је почела да прави разлику између оних који осуђују дискриминацију по било ком основу, па и сексуалном опредељењу, и оних који то не чине.

Дужна сам да образложим зашто. Зато што бих уједно и питала од када се броји та дискриминација. Ми смо сви овде били сведоци када је Александар Мартиновић, чак у присуству госпође Брнабић, њу вређао по тој основи а председавајућа га тихо и врло оправдано опомињала. Мени је тада одузета реч док сам бранила права ЛГБТ популације, а Александру Мартиновићу нити је одузета реч нити је добио опомену. Сада не знамо од када се то броји, од када је госпођа Брнабић постала мандатарка, а то се није важило док је била министарка, или који су то аршини када се Пословник на овај начин примењује.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Овај реторички део ћемо склонити јер то није у складу са повредама Пословника, јер сматрам да председавајући ничим није повредио члан 27. дозволивши посланици, односно мени, да изнесе свој политички став, што не спада у угрожавање рада Парламента нити понижавање посланика.

На члан 1. амандман су поднели посланици Марко ...

(Александра Јерков: По амандману.)

По ком тачно? Претходном?

Реч има Александра Јерков, по амандману.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем.

Не слажем се са предложеним амандманом. Свакако за њега нећу гласати. Сматрам да то нагађање и лицитирање која министарства треба да имамо потпуно пада у сенку пред оним што је стварна намена овог закона и онога што се види из сваке расправе, о сваком амандману, коју водимо и овога дана и у суботу, а то је да је ово закон који је прављен заправо да задовољи некакве унутарстраначке, међустраничке, унутаркоалиционе и међукоалиционе апетите, амбиције, жеље и да намири можда неке потребе оних који нису уважени на начин на који сматрају да је требало да буду уважени приликом формирања ове владе за коју ћемо за неколико дана гласати.

Међутим, мене је заинтересовало нешто што је председница овде говорила, чини ми се, излазећи из теме дневног реда. Председници, која је велика боркиња за људска права, за мањинска права и права ЛГБТ популације, ужасно смета када будућу премијерку, госпођу Брнабић, овде неко вређа због њене не само родне припадности него и сексуалног опредељења, док је пре свега неколико месеци једини њен коментар на салву мржње према особама које припадају ЛГБТ популацији коју је овде изрекао шеф посланичке групе са чије листе је и сама председница изабрана био: „Немој, Ана је ту“.

Госпођо председнице, народна посланице Гојковић, ту реченицу „Ана је ту“ изговорили сте у микрофон, цела Србија је то чула, и ви се сада одједном из особе којој је сметало једино то што је тада министарка Брнабић а сада будућа премијерка Брнабић присутна претварате у особу која по сваку цену брани људска, мањинска права, брани слободу на сексуалну оријентацију итд., тако да мислим, немојте се љутити, да нисте баш права особа која треба да нас подучава томе на који начин се бране права ЛГБТ популације, на који начин се штите и поштују људска права, јер ви то њихово право да слободно испољавају сексуално опредељење а не буду због тога жртве мерите искључиво по томе ко их напада.

Ако их напада Александар Мартиновић, ако је Александар Мартиновић тај који овде излаже салву увреда и мржње према људима који припадају тој популацији, вама је једини проблем то што је министарка Брнабић присутна, а ако то раде неки други посланици – е, онда сте велика заштитница права те популације.

То тако не може. Или људска и мањинска права браните као што то чинимо ми или их не браните и притом се придружујете онима који неоправдано, противзаконито и противуставно мрзе те људе и позивају на некакву, претпостављам, забрану или не знам каквих су идеја и заиста не могу да улазим у мотиве људи који осуђују и дискриминишу некога због сексуалне припадности, тако да вас молим да поведете о томе рачуна. Не меримо сви своје политичко деловање према томе од кога долазе одређени вредносни ставови. Неки ставови јесу вредности за које се залажемо и позивам и вас да то чините.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Само јавности ради, посланик Мартиновић је читао уџбеник.

Реч има Мирослав Алексић, по амандману.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Захваљујем, председнице.

Као предлагач овог амандмана слушао сам пажљиво, скоро сат времена, дискусије других посланика по овом амандману и слушао како се посланици владајућих странака утркују ко ће пре рећи да Србији не треба министарство за породицу и демографију са разноразним образложењима од којих је апсолутно најдоминантније било да је то некаква демагогија. Ако је за вас то питање демагогија, ако је овакво демографско стање и пад наталитета у Србији демагогија, онда ја заиста не могу да схватим шта ћете друго рећи грађанима.

Дакле, то је питање свих питања, и ви о том питању не желите да разговарате, односно желите тако што кажете да се ми који то предлажемо бавимо демагогијом, а онда се неки дрзну да кажу – па да, они говоре да треба да се реши проблем за чије решавање треба више времена јер нема ефеката преко ноћи.

Они који то говоре заборављају само једну ствар, да су од 2000. године скоро па највише на власти од свих странака, чак више и од СНС и ДС, а да не говорим да су до 2000. године владали читаву деценију. И сада они говоре о томе да неко овде нема разумевања за време. Ко? Сви су мање од њих били на власти. Дакле, не верујем да тај аргумент може ико да прихвати.

Говорило се о томе како је направљен некакав велики помак у смислу решавања проблема о ком говорим тако што је опредељено 130 милиона динара за министарство, односно за активности госпође Ђукић Дејановић и да је 90 општина у Србији добило средства. Није суштина колико је општина добило, него колика су средства опредељена. Дупло мања него за фонтану, у томе је суштина.

А није чак ни у томе. Рећи ћу вам у чему је суштина. Млади људи се не усуђују да оснују породицу и рађају децу због сиромаштва, драги пријатељи. Због сиромаштва и због стања у својим џеповима, новчаницима, фрижидерима. Ко је спреман данас да формира породицу кад нема ни запослење, а кад га има,

треба да буде срећан, по вама, ако прима плату 200 евра? А ви од 2012. године обећавате бољи живот. Ево, чујем сада, нова мандатарка чак и 2019. године.

То је суштина комплетног проблема. Демографија и пад наталитета не решавају се тако што ће се на 90 општина расподелити новац, него тако што ће се помоћи људима да имају голу егзистенцију, да имају услове да формирају породицу и рађају децу.

Даље, каже – амандман није у складу са законом, Уставом. Прихватам. Али питам зашто ви то нисте предвидели као предлагачи овог закона. Ако заиста мислите да решавате проблем свих проблема у Србији, зашто га ви нисте предложили? Онда ми из опозиције вероватно не бисмо могли да говоримо о овоме. Вероватно би онда било у складу са законом, али га нисте предложили зато што сте морали да делите политички плен међу коалиционим партнерима кроз друга министарства.

Мој вам је савет и предлог – немојте више да приватизујете и распарчавате Србију кроз деобе, кроз различита министарства да би се подмирили политички апетити коалиционих партнера, који су очигледно порасли у последње време, него размишљајте како ћете да спречите ову катастрофу, а то је пражњење и изумирање Србије.

И позивање на то да је велики резултат у претходних годину дана то што сте, како кажете, анимирали Српску академију наука и уметности. Па не треба анимирати САНУ, ти људи јако добро знају шта раде. Треба их слушати. А за ових пет година ви их нисте чули. Када ја и моје колеге говоримо у Скупштини о томе о чему говори и САНУ, ви кажете да је демагогија. Онда се позивате на САНУ. Али заборављате само једну чињеницу, шта је рекао председник САНУ, господин Костић, који такође каже да смо за последњих десет година изгубили преко пола милиона становника и да, нажалост, Србија извози сопствену будућност. То је оно о чему говоре и грађани, говори и САНУ, али ви то не желите да чујете.

Из тог разлога смо и поднели овај амандман, јер сматрамо да је то питање о коме треба сви овде да расправљамо и да сви заједнички схватимо да је то изнад сваког од нас појединачно и изнад сваке политичке странке овде у Парламенту.

Зато што је за вас то демагогија и зато што имате налог да одбијате све амандмане, а верујем да већина од вас схвата колики је ово проблем али просто не смете, јер живимо у држави која има такав политички систем да се о свему пита један човек – зато је други део нашег амандмана да то само легализујемо, да онај који одлучује о свему и у закону има утемељење за то, па кад неко жели из свог ресора у неком министарству нешто да уради, нека Александар Вучић лепо да сагласност за то.

ПРЕДСЕДНИК: Гордана Чомић има реч.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Користим време овлашћене представнице посланичке групе.

Амандман којим се тражи да се уместо министра без портфеља установи министарство је легитиман захтев народних посланика. Нисам склона да гласам

за такав амандман, али сам склона да поделим са вама неколико чињеница за које бих молила да се прореде у јавном језику.

Висок наталитет, неразумно висок наталитет имају најсиромашнија друштва. Друштва која имају највећу стопу рађања и истовремено највећу стопу смртности новорођенчади су друштва која су са бруто домаћим производом на граници сиромаштва.

Дакле, било би добро да се у јавном језику, у расправама уздржимо од тога да тврдимо, пошто је очигледно лако обориво, да децу не рађамо зато што смо сиромашни, то је прво, а друго да тврдимо да се цела та појава зове „бела куга“. Тај израз је увредљив за жене. Жене имају право, као и мушкарци, да одлучују слободно о томе да ли ће децу рађати или не. То је кључна тачка око које треба да се врти и будући посао министарке без портфеља или, ако прихватите амандман колеге, министарства за породицу и демографију. Право на избор. Тамо где људи немају право на избор, тамо се деца рађају у неразумно високим стопама и умиру такође у неразумно високим стопама.

Ако погледате земље чланице Европске уније, ако погледате скандинавске земље, Канаду, онда ћете видети потпуно другачији друштвени контекст у ком се деца рађају. Поштује се право на избор и деца су пожељна, а друштво зна да, ако су деца пожељна, онда мора да се направи мрежа подршке за породице са децом, и за оца и за мајку. То значи да обоје могу и да роде дете и да наставе каријеру. То значи да се у финансијама, у буџетима који се скупљају од свих нас, популациона, демографска политика ставља високо на врх. То значи да имате приступ поверења људи једних у друге, што у Србији није случај.

Нећемо имати никаквог успеха у промени те атмосфере да су или „жене криве што нема деце па постоји бела куга“ или „немамо шта да једемо па немамо деце“ колико год ја имала тачних података о томе колико је сиромаштво у Србији, каква је стопа и колико се по објективним истраживањима може утврдити.

Докле год те две ствари будемо причали, нећемо причати о најважнијој ствари – зашто желимо децу у Србији, где ћемо их прихватити, ко ће с њима радити, у каквој ће околини расти, како ће бити подржана мајка, како отац, како породица где постоји само мајка или само отац, сва деца, различита деца.

Док не будемо разумели да је центар добре популационе политике право на избор, дотле ћемо се вртети у свакидашњим јадиковкама како нас има све мање и како нас никад неће ни бити и дотле ћемо слати једну потпуно неразумну поруку и женама и мушкарцима у фертилном добу.

С друге стране, када у овом истом парламенту доносимо добре прописе о медицински потпомогнутој оплодњи, постоји у тој расправи једна реченица која не би смела да се чује у нашем друштву, а то је да се жена остварила као мајка, да се доказала као мајка. Тиме кажете да жена нема право на избор.

То су врло озбиљне ствари, једнако дискриминаторске као када, мимо Устава, мимо антидискриминационог закона, неко сматра да је политички став да вређа неког на основу личног својства. Није, забрањено је такво понашање. Пише у 1. члану, где се дефинише у антидискриминационом закону шта су лична својства. У Уставу пише да сви имамо једнака права.

Знам да моја интервенција неће зауставити ни учесталост израза „бела куга“ ни јадиковке над тим да нас је све мање, а поготово неће зауставити потпуно неразумне реченице да се неко доказао и остварио зато што је мајка – надам се да неће бити реченице да се неко доказао и остварио као отац; знате, та реченица не постоји у нашем друштву, то је невероватно, ја то сматрам дискриминаторским, иначе – и да ћемо разумети да је време за врло озбиљне расправе у нашем парламенту о томе шта желимо за дете које ће се родити следеће године у Србији, како да му изгледа живот 2021. године, како 2030. године.

Кад почнемо тако да разговарамо, ко год да су мајка и отац тог детета, онда ћемо разумети разлику и разумећемо зашто су у земљама Западне Европе, где је такође низак наталитет, мушкарци и жене задовољни својим избором да себи направе потомство или да себи не направе потомство. Слобода избора је кључ за добро решавање овог проблема.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 1. амандман су заједно поднели посланици посланичке групе Клуб самосталних посланика.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Хвала.

Веома важан члан, да не кажем најважнији, овог закона о министарствима; односно, он је увод у анекс коалиционог договора између владајуће коалиције, а назван је радно законом о министарствима.

Било је више идеја како да се овај амандман уради. Међутим, преовладала је идеја да испоштујемо то министарство за заштиту животне средине, односно да испоштујемо, због животне средине нас који живимо у њој сада и због будућих генерација, због лошег газдовања животном средином уназад више деценија.

Ја сам мало зачуђена реакцијама на овај члан 1. колега владајуће коалиције, где нам је речено да сви користимо исте отрцане фразе и испразну демагогију.

Могла бих ја да унесем динамику у овај амандман и да кажем да би било добро да уврстимо министарство за хеклање или министарство за магију и чаробњаштво, односно можда би најбоље било министарство за заштиту грађана од лоших закона. Ето, мислим да би то баш било једно право министарство.

Међутим, кажем вам, приступили смо на други начин, те тако сматрамо да у овом члану треба да остане Министарство пољопривреде без ресора водопривреде и шумарства, јер за све ово време, уназад неколико година, о тим ресорима Министарство пољопривреде апсолутно није водило рачуна.

Министарство за заштиту животне средине би те ресоре требало да добије под своје окриље и да се на тај начин заокружи целина природних ресурса у министарству. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Ивана Стојиљковић.

ИВАНА СТОЈИЉКОВИЋ: Захваљујем.

Врло кратко бих. Треба, наравно, одбити овај амандман, зато што не можемо прихватити чињеницу да се у претходном периоду заштитом животне средине нико није бавио, нити ресором пољопривреде. Напротив, јуче смо имали прилике да чујемо, претпостављам да сте и ви слушали пажљиво, када је предлагач овог закона, господин Мартиновић, врло прецизно изнео све податке и све резултате које имамо у области пољопривреде, а посебно у области заштите животне средине.

Оно што је веома важно јесте зашто морамо да одвојимо ресор заштите животне средине као министарство. То је зато што следи и отварање Поглавља 27. Претпостављам да знате да је Србија једина земља која је добила, без додатних услова, могућност за отварање овог поглавља. Сада ће бити много прилика за нове пројекте. Ући ће велики новац, а велики део ће бити неповратна средства. То је разлог зашто се озбиљно мора посветити овом министарству.

То што сте рекли да бисте одвојили шумарство и водопривреду, овако бих, више стручно, објаснила зашто се не бих сложила са тим. Зато што су пољопривреда, шумарство и водопривреда на неки начин прилично сродне привредне гране и, просто, ту се дешава ситуација где се бавимо производњом, бавимо се експлоатацијом, развојем ових ресурса, а заштита животне средине сама по себи има један комплексан низ поступака и мера које се баве заштитом свих ресурса, не само земљишта, без обзира да ли је то пољопривредно или шумско земљиште, значи бави се свим земљиштима и заштитом сваког природног ресурса, и у том смислу ни овај други део нашег амандмана не би био прихватљив. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Соња Павловић, по амандману.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Реплика. Је л' може?

ПРЕДСЕДНИК: Реплику дајем ја, него по амандману, пошто посланица ништа није рекла, осим што је изнела мишљење своје странке и себе лично.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Заштита животне средине као посебно министарство треба да постоји, али као осмишљено министарство; ни случајно због отварања Поглавља 27 и коалиционог ценкања.

Да се веома мало радило, радило се веома мало у области заштите животне средине. Сем споразума, међународних договора, ништа друго није имплементирано ни у законодавство, ни на терену, али о томе више по члану 4.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 1. амандман су заједно поднели народни посланици др Санда Рашковић Ивић и Славиша Ристић.

Реч има народни посланик Славиша Ристић.

СЛАВИША РИСТИЋ: Хвала, председавајућа.

Желим поново да истакнем потребу формирања министарства за Косово и Метохију, јер, у најкраћем речено, то би била недвосмислена, јасна порука, пре свега међународној заједници а и нашим грађанима који живе на КиМ, да се Република Србија никада неће одрећи дела своје територије. То би била права порука.

Није довољно говорити испразне патриотске приче. Није довољно са Трга Шумадија у Северној Косовској Митровици славити наводне српске победе после косовских избора, где смо имали господина Марка Ђурића да каже да Срби од Хоргоша до Драгаша имају разлог да славе победу на изборима, како је тада рекао, у нашој српској покрајини КиМ; радило се о сепаратистичким изборима.

Знам да ова власт не сме и неће да прихвати овај предлог, али сад користим прилику да се обратим народним посланицима скупштинске већине. За већину њих знам да су својевремено, 2011. године, 2010. били уз српски народ на КиМ, били на барикадама, били на том отпору српског народа, подржавали и говорили да не треба да одустајемо од отпора према тзв. независном Косову. Њима се обраћам да је ово прилика да исправе своју грешку коју су направили 2012. године приликом формирања власти, када су практично укинули министарство за КиМ.

Пре свега, обраћам се мојим колегама, мојим земљацима, колегама из Косовске Митровице, колегиницама из Косовске Митровице, колегама из Штрпца, дакле нама који доле живимо, да им кажем да није ништа страшно да некада урадите оно за шта сте уверени да треба да се уради без обзира на то што је власт против тога. Верујте, не боли а користи, јер ћемо послати праву поруку поколењима. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Звонимир Стевић.

ЗВОНИМИР СТЕВИЋ: Поштована председнице, даме и господо народни посланици, претходни колега ме није прозвао.

Ја живим у централном делу КиМ и желим да кажем да оно што се догађало пре подне представља политичку трибину, демагогију и дезавуисање, показивање некаквог наводног душебрижништва за народ на КиМ. Тиме нећу да се бавим. Веома прагматично и рационално желим да кажем следеће ствари.

Наиме, колега малопре али и друге колеге у преподневној расправи подносе амандман где траже да се формира, односно у закону оснује министарство за КиМ. Зарад јавности, имали смо министарство, имали смо и координациони центар, имали смо изборе на КиМ и ово нису први избори да се Српској листи спочитава како учествује на изборима. Ми смо забораван народ па желим да подсетим народне посланике и јавност да смо имали тзв. чувену коалицију „Повратак“ после 2000. године, где је учествовала управо странка претходника који говори да смо имали министарство за КиМ.

Зашто смо се определили за изборе, само неколико реченица, и за Српску листу? Српска напредна странка и СПС нису учествовале на изборима на КиМ пуних 16 година. Када смо видели да су тамо у парламенту људи који немају никакав кредибилитет и никакве референце, онда смо изашли на изборе како бисмо се квалитетнијим кадровима на неки начин супротставили посланицима скупштине КиМ у формирању некакве квазидржаве.

Сматрам да овај амандман и амандмани који су поднети са захтевом да се формира министарство за Косово и Метохију није примерен у овом тренутку и не могу да га прихватим из простог разлога, што не сматрам да залагање предлагача иде у правцу заштите Срба на КиМ и њихових интереса. Амандман

не треба прихватити зато што се њиме жели наводно приказати да Влада Републике Србије и Канцеларија за КиМ не раде довољно и не воде бригу о интересима Срба и другог неалбанског живља на простору КиМ.

Овакав став није тачан, а тиме и предлог није одржив, и то из следећих разлога. Предлогом да се формира министарство суштински се ништа не мења у погледу надлежности, сем што би министарство имало законодавну активност – која не утиче знатно на положај Срба и такве некакве посебне активности нема.

Уколико је предлагачима данас стало да на истински начин штите Србе, није спорно да предлагачи овог амандмана предложе одређена законска решења и мере за побољшање положаја Срба на простору КиМ.

Пред собом имам уредбу Владе Републике Србије којом је укинута министарство за КиМ и формирана Канцеларија за КиМ. Када се пажљиво погледа и прочитају надлежности Канцеларије за КиМ, ама баш ниједна надлежност, оно што је било у надлежности министарства, није укинута, што значи да Канцеларија обавља све задатке који су утврђени у закону – функционисање институција Републике Србије на територији КиМ, образовање, деловање СПЦ на територији КиМ, обнова и заштита духовног и културног наслеђа, финансијска, правна и кадровска помоћ, сарадња са Комесаријатом, сарадња са цивилном и војном мисијом УН на КиМ а на основу Резолуције Савета безбедности 1244. Када погледате ову уредбу и надлежности Канцеларије и када погледате амандман који су предлагачи поднели, он је буквално преписан из ове уредбе.

То да Влада Републике Србије и Канцеларија за КиМ не брину довољно о народу на КиМ једноставно није тачно. Данас су изнети подаци, а ја ћу само неколико података да кажем. Канцеларија за КиМ, Влада Републике Србије на данашњи дан финансира као кориснике буџета преко 40.000 људи на простору КиМ, без јавних предузећа, а имамо један део јавних предузећа која се такође финансирају.

Оно што желим да истакнем јесте да никада није било више представника Владе и Канцеларије за КиМ присутно на КиМ, персонално и институционално, и то на целом простору КиМ – од Горе, Штрпца, Гораждевца, Истока, Клине, Пећи, преко северног дела Косовске Митровице, Лепосавића, Зубиног Потока, Звечана, Србице, Вучитрна до Прилужја, Грачанице, Косова Поља, Липљана, Обилића па све до Косовске Каменице, до Новог Брда, Гњилана и Витине.

Ово сам набројао из простог разлога што постоји дневна координација и присуство представника Канцеларије и Владе Републике Србије на КиМ. Не желим да говорим колико је у току изборне кампање за привремене косовске институције било представника странака владајуће коалиције. Овакво присуство и координација представљају ветар у леђа Србима на КиМ за њихов опстанак. Народ на КиМ зна да процени и види ко води бригу и заступа његове интересе.

Доказ за то је и подршка народа са КиМ председничком кандидату Александру Вучићу са преко 80% гласова, а и на косовским изборима народ је прихватио предлог Владе Републике Србије који је освојио девет од 10 мандата,

што показује да народ зна да се одреди и да види, зна да процени ко води колику бригу и на који начин на простору КиМ. Хвала.

(Славиша Ристић: По амандману.)

ПРЕДСЕДНИК: По амандману.

СЛАВИША РИСТИЋ: По амандману. Користим прилику, госпођо председавајућа, само да образложим зашто нисам, кад сам замолио своје колеге, замолио господина Стевића. Из простог разлога, зато што нисам уопште сумњао да ће он бити за овај наш предлог, с обзиром на то да је својевремено био државни секретар у министарству за КиМ а сада сматра да је то непотребно. Толико. Хвала.

(Звонимир Стевић: Реплика.)

ПРЕДСЕДНИК: Даћу вам само по амандману, нисам дозволила реплику. Ако ћете да појасните.

ЗВОНИМИР СТЕВИЋ: Поштована председнице, даме и господо народни посланици, тачно је да сам био државни секретар у министарству за КиМ. То су биле друге околности и друга процена. Али понављам, у надлежности Министарства за КиМ и у надлежности Канцеларије за КиМ ништа се није променило сем назива, тако да нема разлога да се овај амандман прихвати.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 1. амандман су заједно поднели Зоран Красић и Немања Шаровић.

Реч има народни посланик Немања Шаровић.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Даме и господо народни посланици, господин Красић и ја смо у име СРС поднели амандман којим смо тражили да се брише министарство за европске интеграције.

Ми смо се данас наслушали немушних покушаја представника владајуће већине да нам објасне како би била катастрофа за државу, цитирам њихове речи, како би стале европске интеграције, како без тога не бисмо даље могли јер смо зависни од ЕУ, како је, једноставно, неопходно имати министарство.

Наш амандман пре свега полази од тога, а и образложење је такво, да нема управних ствари које би у овом тренутку биле у надлежности овог министарства, а то суштински јесте посао министарства – државна управа. Они то немају. Постојеће решење је да у оквиру свих министарстава постоје посебне групе које раде на тим питањима.

Не ради се овде само о идеолошким разлозима и чињеници да смо ми против ЕУ, већ се ради о томе да је ово, заправо, за вас само политичко питање. Одлука да неко ко је био министар без портфеља задужен за европске интеграције убудуће носи титулу министра за европске интеграције суштински је политичка. То нема никакве везе с правом, то нема никакве везе с државном управом, већ с тим што сте ви одлучили да по сваку цену то подигнете на виши ниво.

Слична је ствар и с овим претходним амандманом, где је било предложено формирање министарства за КиМ. То је такође политичко питање. Морам рећи да је било заиста тужно слушати господина Стевића као човека који каже – е, да је Србин са територије КиМ њихов представник а њихов представник није, који каже како је непотребно министарство за КиМ. Шта ће

нам, каже, то? Имамо Канцеларију, па и Канцеларија обавља исте надлежности. Зашто немате канцеларију за европске интеграције са истим надлежностима? Није вам довољно? Није, зато што сте донели ту политичку одлуку – да срљате по сваку цену у Европу.

Чули смо још једну занимљиву тезу – како су то доле привремене институције, како су СНС и СПС изашли на те изборе јер су видели, боже мој, да неки неуки људи седе у шиптарској скупштини, која је изабрана у складу са уставом и законима Косова, па су одлучили да им они мало поправе крвну слику, да мало памети убаце. Оно што заиста јесу урадили то је да дају легитимитет шиптарским властима.

Понављам још једном питање – зашто нисте позвали, ако су то привремене институције...?

(Председник. Погрешили сте амандман.)

Не, нисам.

Ако су то привремене институције, зашто онда нисте и њихове представнике позвали на ту чувену инаугурацију? Звали сте представнике АП Војводине.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, погрешили сте амандман у потпуности.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Госпођо Гојковић, нисте пажљиво слушали. Прочитао сам свој амандман, а онда правим политичку паралелу и показујем лицемерје владајуће коалиције у односу на претходнике.

ПРЕДСЕДНИК: Не можете по амандманима тако.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Наравно да могу. Ваљда могу да образложим свој амандман како год желим.

ПРЕДСЕДНИК: Не можете.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Да ли сам у праву политички или не, то је оцена коју ће дати грађани, госпођо Гојковић.

ПРЕДСЕДНИК: Тако је, слажем се. Само што морате причати конкретно о амандману.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Изузетно конкретно причам, за разлику од представника владајуће коалиције, који су причали о свему и свачему.

ПРЕДСЕДНИК: Што ће оценити бирачи.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Тако је, управо бирачи, госпођо Гојковић. Ви сте само председавајући у Народној скупштини, први међу једнакима. Дозволите онда да изнесемо своје мишљење како год желимо.

ПРЕДСЕДНИК: Тако је, о амандману.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: По чему другом, љубазна госпођо Гојковић, него по амандману? Схватио сам да и ви разумете да је сада расправа о амандманима.

ПРЕДСЕДНИК: Трудим се.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Хвала вам, веома сте љубазни.

Дакле, то што ви тврдите да би се нешто срушило у Европској унији, да би пропала Србија ако не бисмо имали ово министарство у Влади, једноставно није тачно.

И још једно политичко питање. Претходну владу сте оценили као најбољу владу на свету, са најбољим председником на свету. Он је реално сада

председник Владе у оставци и председник Републике, али надлежности и даље није пустио. Како је могуће да њему није требало ово министарство? Како је могуће да се он тога није сетио? Да ли је то почело некакво раслојавање у СНС-у?

И то што кажете – ми у то не верујемо, али гласаћемо. Ви, људи, сносител одговорност за то што радите. Ми смо од господина Ђукановића практично чули да се владајућа коалиција одриче КиМ. Он је данас у расправи о томе хоће ли нам тражити из Европске уније да се на крају одрекнемо КиМ рекао да хоће. Ако настављамо европске интеграције, онда пристајемо на услове. Онда сте се ви који глумите патриоте, који глумите националисте унапред одрекли КиМ.

И без обзира што то можда не виде сви у овој сали, изузетно су повезани овај и претходни амандман. И треба правити политичке паралеле, јер то показује да вама до КиМ није стало, а да у Европску унију трчите иако је очигледно да вас Европска унија неће.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 1. амандман је поднео Дејан Шулкић.

На члан 2. амандман, у истоветном тексту, поднели су Бојан Торбица, Дејан Шулкић, заједно Миљан Дамјановић и Зоран Красић, и заједно Зоран Живковић, Јован Јовановић, Мариника Тепић, Соња Павловић и Александра Чабраја.

Реч има народни посланик Дејан Шулкић.

ДЕЈАН ШУЛКИЋ: Захваљујем.

Нужна последица оснивања министарства за европске интеграције јесте гашење Канцеларије за Европске интеграције или пак разлог за оснивање министарства за европске интеграције јесте гашење Канцеларије за европске интеграције. Тешко је то разграничити из дискусије и образложења које смо чули од предлагача. У сваком случају, последица је иста. Даље, речено је да разлог за оснивање министарства јесте повећани обим посла, а да се неће повећавати трошкови. Значи, биће повећаног обима посла, а са друге стране нећемо имати додатна средства за новозапослене, за стручну подршку, за техничку опремљеност и онда се поставља питање како ће при истим условима та иста канцеларија, издигнута на ниво министарства, обавити већи обим посла.

Уз то, шта Канцеларија за европске интеграције издигнута на ниво министарства, уз Владу, све државне органе и организације, појачани председником Републике који је у владајућем делу протагониста евроинтеграција, шта на интензитету Канцеларије за европске интеграције може посебно да се уради? Досадашњи интензитет у оваквим околностима, преговори или прихватање притисака у процесу европских интеграција, јесте довољно штетан за Србију. Значи, појачавање интензитета може само да нас забрине.

Кад говорите о другим разлозима, истиче се хиперпродукција у нормативној области, али, с друге стране, не изграђујемо механизме за ефикасну примену тих закона. Затим, истиче се спољнотрговински биланс, без информација колико нас то кошта, шта смо добили а шта смо купили. И, наравно, статистика да грађани боље живе.

Уверавам вас, нажалост, да се немам чему радовати – као неко ко је опредељен да живи у овој држави, ко жели да школује децу у овој држави, ко

жели да му деца нађу шансу у овој држави, то неће бити претерани изазов за младе који одрастају.

И на крају, помињани су стандарди, на шта је и председница указивала, да треба поштовати различитости, толерисати. И то подржавам, али надам се да се то не односи само на сексуалну оријентацију. Ако је различитост и политичка, припадност политичким партијама такође право на неку различитост, зашто власт толерише пребијање и „гепековање“ опозиционих одборника у Смедеревској Паланци? Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Зоран Красић.

ЗОРАН КРАСИЋ: Ми смо поднели амандман и тражимо да се брише ова измена и допуна из Предлога закона, а тиче се делокруга послова Министарства привреде. Јер ово што се дограђује и што се мења уопште не одговара ни појмовно ни речима пословима државне управе, од члана 12. до члана 21. Закона о државној управи. Значи то је, што се нас тиче, потпуно неприхватљиво.

На шта се ово односи? Ово се односи не на неке евентуалне области које су прописане неким законом, већ се односи на нешто што је програмски део Владе Републике Србије. Али мора да се каже да ово у добром делу представља нагодбу како да се подели плен у оквиру организације државне управе, како да се сконцентришу неки послови, а сваки посао у државној управи са собом носи и могућност да се троше средства из буџета. И ово са 16 на 18, и ове промене унутар неких министарстава управо треба да нам објасне да је феудална подела између коалиционих партнера постигнута, али то стварно нема никакве везе са организацијом државне управе и са пословима које ради државна управа.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Зоран Живковић.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Члан 4. да се брише, да се бришу ове измене, зато што су оне еклатантан доказ да је овај закон о измени Закона о министарствима само последица договарања, илити погађања, илити прављења неког коалиционог споразума, који за последицу нема бољи живот у држави Србији за грађане Србије, него има то да се неке фотеле мало загреју, да се неке мало охладе, да неки који нису досада добили добију, а који су добили много, по нечијој процени, мало изгубе. То је последица.

Овде се тражи да се из Министарства привреде пребаци СПС-у, да се СПС бави гасом и струјом, а да то не остане код Кнежевића, који је министар из СНС-а. То је јасно као дан. И то је једна досетка која нема никакве везе ни са заштитом животне средине, ни са новом владом, ни са бржим кораком према ЕУ, него је то чисто дељење тала. То се зове погађање, шибицарење... Имате пуно таквих израза, за које многи од вас знају зато што су се и бавили таквим пословима.

Да је цео овај закон збрда-здола смишљен, ко зна где и ко зна кад, говори и амандман који има везе с амандманом који сам ја дао, а то је амандман Одбора за правосуђе, државну управу и локалну самоуправу који смо добили јутрос, где се у члану 5. нешто мења па се из неког министарства вади радиоактивни отпад па се то ставља у неко друго министарство, а то је све у складу са генијалним

догађајем у Новом Саду где сте поставили чуваре за отпад. У Србији је стање стандарда грађана такво да отпад мора да има своје чуваре. То је оно што је донела влада Александра Вучића.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 2. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Повлачим амандман.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 2. амандман је поднео народни посланик др Марко Атлагић.

МАРКО АТЛАГИЋ: Одустајем од амандмана.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 2. амандман су заједно поднели Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Нажалост, ја по Пословнику нити могу да одустанем нити могу да повучем амандман и мислим да би на то, председавајућа, требало да скренете пажњу колегама посланицима – писаним путем се амандмани подносе, једино писаним путем може да се од њих одустане. Овако, у расправи, то нема никаквог смисла, али добро.

Оно што је суштина нашег амандмана је једно мало проширење у односу на амандмане других колега посланика на члан 2. овог закона.

Наиме, и ми смо предвидели да се обрише промена коју је предлагач предложио, јер и ми сматрамо да не постоји ниједно образложење сем да се спроводи коалициони договор који је направљен да би се ова влада изгласала.

Зашто се из ресора Министарства привреде издваја надлежност Министарства привреде над именовањем, припремама за предлоге именовања за органе управљања, за доношење планова и других битних докумената? Зашто се то сада из Министарства привреде пребацује у Министарство за енергетику? Јасно је ко дан да је ово припрема за реализацију коалиционог споразума који је направљен да би се обезбедила већина за избор нове владе.

Пошто ми сматрамо да то треба да се каже а нисмо чули од предлагача јасно и гласно да се овде о томе ради, ми смо зато поднели овај амандман, као и друге колеге посланици, да се члан 2. у том делу обрише, а наш задатак је, наравно, оно што смо ставили и у члан 1. и у све друге чланове, а то је да се примени принцип да сва министарства и сви чланови Владе могу да раде свој посао једино уз прибављену претходну сагласност председника Републике.

Ја се надам да ћемо у расправи чути поново од колега посланика из владајуће већине да ће...

(Председник: Посланиче, ви имате само две минуте.)

Да, али ја ваљда имам још неко време посланичке групе, овлашћеног?

(Председник: То је потрошено, а овлашћени седи иза вас. Хвала.)

Немогуће да је потрошено. Добро, ако сам потрошио, ја вам се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК: Ништа, ништа, све је у реду, а посланици знају и потписаће ако одустану од амандмана.

Ви ћете да наставите?

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Придружујем се колегама посланицима који су говорили и практично рекли шта је истина у циљу ових ваших премештања надлежности јавних предузећа за обављање одређених послова из једног у друго министарство. Дакле, искључиво је у питању гола и огољена политика, односи са коалиционим партнерима, поделе између СПС-а и СНС-а углавном – не видим ове друге да ће бити важни поред њих – у циљу обезбеђивања већине за нову владу и, наравно, наставља се прича поделе приватизоване Србије између себе и наставља се прича поделе ресурса по дубини.

Дакле, до сада је било и међусобне контроле па су неки министри из СНС-а могли да утичу на неке процесе у предузећима којима управљају кадрови СПС-а или неки други, а сада се то поделило на феуде – свако ће имати свој феуд и поделили сте лепо Србију и министарства.

Ви то радите константно пет година. Пет година трају игре без граница, нови избори, нова влада, реконструисана влада, нови министри. Пет влада, четири закона о министарствима, небројано министара се променило и стално је образложење једно те исто, да се то ради зарад бољитка, зарад напретка, зарад ефикасног функционисања државе, државног апарата, развијања Србије, прогреса Србије. Не знам да ли је ико то у Србији осетио, изузев вас који данас владате Србијом и којима је све то добро зато што је добро вама, док народ једва саставља крај с крајем.

Као што је и у овом амандману предлог да се одустане од овакве поделе феуда, исту ствар имамо и у другим члановима Закона о министарствима, где сте предвидели и гашење Дирекције за електронску управу, вероватно зато што за пет година није успела да отвори канцеларију за брзе одговоре о којој сте говорили ко зна од када, годинама уназад.

Али то ништа не чуди. Дакле, све је ово само политичка трговина, пребацивање из једног ресурса у други, без икаквог циља или могућности за стварање било каквог резултата или било каквог помака у функционисању Републике Србије.

Јуче сам чуо и образложење како ће Министарство пољопривреде тек сада кренути да ради, кад се „отараси дела за заштиту животне средине“. Да ли то значи да пре годину дана нисте били свесни тога па сте тада направили министарство које је у свом склопу имало и део за заштиту животне средине па ћете сада, када то издвојите, моћи да направите неке резултате у пољопривреди? Не, то су све празне приче које причате грађанима Србије већ пет година. Захваљујући искључиво вашим медијима и стању у коме се ми налазимо, у једном аутократском друштву, немогуће је да грађани лако дођу до истине. Али ће доћи, пре или касније.

Стога мислим да и цео закон, а и овај наш амандман и те како имају смисла и мислим да овај члан закона треба обрисати и треба заправо погледати министарства, Владу и државу као један систем, а не да наставите и даље оно што радите пет година, а то је урушавање система вредности и урушавање система институција.

Наравно, неће вама ни ово бити проблем, јер сте институцију урушили тако што се ниједан закон који овде усвојимо у пракси не примењује и нема никакве политичке одговорности за то. Нема политичке одговорности ни када кажете да ће се по конкурс постављати директори за јавна предузећа. Нажалост, они долазе искључиво по предлогу политичких партија, али то је слика и прилика у којој живимо данас сви у Србији, са вама на грбачи. Надам се да ће грађани пре или касније то схватити. Како сте радили, тако ћете и проћи на изборима. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Потрошили сте време посланичке групе и овлашћеног.

Реч има народни посланик Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала.

Прво да информишемо грађане шта се мења овим амандманом у Закону о министарствима. Практично је до сада Министарство привреде било овлашћено, односно имало надлежност за одређивање стратешких циљева, унапређење рада и пословања, надзор и примену предлога аката о именовању и разрешењу органа управљања у јавним предузећима за сва јавна предузећа. То јесте у садашњем Закону о министарствима. Овде се предлаже да Министарство привреде и даље буде надлежно за одређивање стратешких циљева, унапређење рада и пословања, као и надзор и припрему аката за промену руководства свих јавних предузећа, осим предузећа која се баве снабдевањем електричном енергијом, односно природним гасом. Практично да Министарство и даље буде надлежно за све, осим за, рецимо, Србијас или ЕПС.

С друге стране, за Србијас и ЕПС се пребацује у Министарство енергетике, којим управља кадар СПС-а, и то је изостављено одређивање стратешких циљева, унапређење рада и пословања и надзор у потпуности и остављена само припрема предлога аката за именовање и разрешење органа управљања. Практично, Министарство привреде, речено је законом, више нема надлежности, него надлежност има Министарство енергетике, и то само у овом малом делу надлежности које је имало Министарство привреде. У преводу – надзора у овим предузећима нема. Пошто се ради о губиташу, који је вишедеценијски губиташ као што је Србијас, о ЕПС-у, који има озбиљне проблеме у пословању, више је него јасно шта се политички у ствари дешава.

Због овога и због овакве промене, која је потпуно накарадна, где се укида надзор, стратешки циљеви, надзор над пословањем од стране Министарства привреде, овај члан закона не би требало прихватити. Због тога и пише – брише се.

С друге стране, разлог зашто не би требало прихватити, односно зашто би требало обрисати овај и друге амандмане је начин на који је читав овај законски предлог припремљен.

Ово треба брисати зато што у образложењу пише, а закон је предложен по хитном поступку, Скупштина заказана по хитном поступку 24 сата и 50 минута пре самог заседања, и захтева се, односно тражи се од предлагача, др Александра Мартиновића, да ступи на снагу даном објављивања у „Службеном гласнику“, уместо да се чека нормалних осам дана, са овим образложењем –

разлози за доношење предложеног закона по хитном поступку, укључујући и овај члан који хоћемо да бришемо, садржани су у потреби да се спрече штетне последице по рад органа и организација, имајући у виду да је оцењено, не наводећи ко је оценио, да би оснивање ових министарстава у знатној мери допринело унапређењу друштвених односа у областима за које се министарства образују, као и ефикаснијем раду државне управе. Значи, овакво образложење за цео закон, укључујући овај део где се подвукао Србијагас и ЕПС.

Поставља се питање – ако постоје штетне последице по рад органа и организација, шта је са њима било у претходних пет година, односно како за претходних пет година, колико је СНС на власти, нико није уочио да се ради о неким штетним последицама, или нама посланицима у Скупштини Републике Србије доставио образложење о којим се то штетним последицама ради? Затим, да нам објасне како ће то у знатној мери све ово скупа, укључујући и ово за Србијагас и ЕПС, допринети унапређењу друштвених односа и на које друштвене односе се мисли. Ово је врећање интелигенције народних посланика, као и грађана Републике Србије за које се овај и овакав закон доноси.

Због свих ових разлога треба гласати за овај амандман и обрисати овај члан који се тиче Србијагаса и ЕПС-а. Изгледа да је на сцени само један принцип који се користи, а то је принцип бахатости, који каже – нећемо вам ништа образложити, нити нас интересује да вам нешто образложимо, даћемо оваква смешна образложења и нико нам ништа не сме, а имамо и исприку да су они пре нас радили исто овако и на овакав начин, па што бисмо ми нешто у томе мењали.

Нажалост, последице оваквих закона, оваквих несувислих образложења на крају плаћају сви грађани Србије, нпр. кроз отимање плата и пензија. Овај амандман би требало усвојити, ЕПС и Србијагас не би требало да буду уклоњени из надзора Министарства привреде.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

На члан 2. амандман су заједно поднели народни посланици Милорад Мирчић и Вјерица Радета.

Реч има Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Члан 2. измена и допуна Предлога закона о министарствима заправо говори о члану 4. основног закона који предлагете да се мења на овај начин.

Ми смо овде предложили два амандмана. Један је да се овај члан 2. брише, о чему је говорио колега Зоран Красић, зато што сте ви заправо кроз овај члан, који говори о надлежностима Министарства привреде, лепо поделили државне ресурсе на феуде и из Министарства привреде издвојили јавна предузећа која обављају делатност производње и снабдевања електричном енергијом и она која снабдевају природним гасом. Дакле, јавна предузећа, врло интересантна и поприлично позната у јавности, ви сте сада издвојили из Министарства привреде и онда ће ресорни министри из ове две области лепо да располажу тим министарствима, односно профитом из тих министарстава.

Овај други амандман који смо предложили, предложили смо брисање става 4. овог члана 4, који говори о управи за брзе одговоре и о томе шта управа

за брзе одговоре треба да ради, а сећамо се, мислим да је то било негде у кампањи 2012, када је Вучић обећавао неку канцеларију за брзе одговоре па је 50 пута на дан то понављао и никада се та канцеларија за брзе одговоре није ни створила, ни отворила, нити наравно постоје брзи одговори за грађане за сва питања која су од животног интереса за сваког појединачно, а и државе Србије.

Ми смо зато предложили, да не би у закону остало нешто што је само мртво слово на папиру, да се то брише. Али морам неколико реченица да кажем, јер смо данас чули од представника скупштинске већине много покушаја да се омаловаже амандмани којима се брише неки члан, па су, као због грађана, објашњавали како, ево, пише само: „члан 2. став 4. брише се“. Па ево, опет ради грађана, да објаснимо да, када народни посланик, односно посланичка група предлаже брисање неког члана – у овом случају свих чланова Предлога закона, онда то значи да мислимо да такав закон уопште не треба да постоји и да је једини начин да то искажемо управо предлажући брисање сваког члана појединачно.

Такође смо чули да, када се предлаже брисање, посланици не дају предлоге на који начин би требало да се реши одређено питање, па опет јавности ради, ако се ради о изменама закона и ако се каже да се брише предложена измена, онда се подразумева да остаје оно стање које постоји у основном закону.

Оно што се такође чуло као приговор посланицима који су подносили ове амандмане је да су заправо сви амандмани израз мржње према Александру Вучићу, што је заиста невероватно, а пре изгледа да Александра Вучића мрзе они који ће прихватити овакав предлог закона, зато што је он неуставан. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 3. амандман, у истоветном тексту, поднели су народни посланици Бојан Торбица, Дејан Шулкић, заједно Вјерица Радета и Немања Шаровић и заједно Санда Рашковић Ивић, Дијана Вукомановић и Ђорђе Вукадиновић.

Реч има народни посланик Бојан Торбица.

Изволите.

БОЈАН ТОРБИЦА: Одустајем од амандмана.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Предложили смо брисање члана 3. Предлога закона. Члан 3. односи се и на члан 5. основног закона, односно на Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде. Ви сте у изменама овог закона брисали цео тај члан који је говорио о надлежностима Министарства пољопривреде, зато што се сада издваја екологија као посебно министарство и сада се Министарство пољопривреде „крсти“ као пољопривреда, шумарство и водопривреда. Нема овде неких великих разлика, иако сте брисали цео члан. Вероватно је неке ко је ово писао овако било једноставније него да је заиста изменио члан у складу са постојећим и новим надлежностима.

Али када је у питању Министарство пољопривреде, и са надлежностима које сада постоје и са надлежностима које предвиђате у овом предлогу закона о изменама и допунама, не врши своју функцију, односно то министарство не ради

оно што би требало да ради. Сама чињеница да се ради о Министарству пољопривреде ваљда би требало да скреће пажњу на то да се то министарство истински бави проблемима које имају пољопривредници у Србији.

Најновији случај небриге Министарства и охолог понашања ресорног министра јесте ова ситуација са произвођачима малина. Без имало срама и блама министар каже да држава не може да се меша у однос хладњачара и малинара, што једноставно није тачно. Постоје стриктно утврђени државни органи који се баве заштитом конкуренције, Комисија, и тој комисији није на памет пало да се мало распита и утврди колико су и који су то хладњачари који су монополисти и који уцењују произвођаче малина ценом од 1,20 евра по килограму.

Ти исти хладњачари су закључили један штетан споразум, који представља кривично дело у Кривичном закону и ми смо о томе обавестили јавност. Наравно, нико не реагује а требало би да реагује надлежно тужилаштво. Ако неће они, онда је морао министар пољопривреде да им скрене пажњу да су хладњачари направили тај споразум и обавезали се да нико неће плаћати малину више од те цене коју су они утврдили и чак су положили менице да, ако неко случајно буде платио неки динар више, могу преко извршитеља да му плене имовину.

Дакле, много је тога што није добро ни у овом закону ни у примени постојећег закона, а при оваквој политици какву води ова влада Александра Вучића, и актуелна и будућа, неће бити добро ни убудуће. Зато смо предложили брисање и овог члана. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Само ћу кратко.

Има разлога, као што смо рекли, и за и против. Сада кад смо видели и образложење, из ове дискусије, и шта је отприлике разлог због којег се уводи ово ново министарство, мислим да разлози „против“ претежу. Колико сам схватио, разлози „за“ су коришћење фондова или нада да ће се моћи користити фондови Европске уније, под један, и под два, или боље рећи под један, то је политички договор између коалиционих партнера око прерасподеле ресурса. Наравно, легитимно је и једно и друго, али с обзиром на то каква је еколошка ситуација у Србији, да се у овом тренутку док причамо још увек дими или гори депонија у Винчи...

Сви знамо, колико год то била рутинска ствар, да је увек потребно неко време да се ухода и направи нова организација, и то ново министарство, које треба да се ухвати укоштац са еколошким проблемима, који су велики, то није спорно; требаће му времена да се, просто, конституише. Већ само то време потребно за конституисање новог министарства доводи у питање сврсисходност његовог оснивања. Али, било како било, кажем, невоља је у томе и оставља горак укус у устима што је дефинитивно главни разлог нека врста политичког договора.

Није добро. Није то нека огромна штета, као што мислим да ће бити реалне штете са овим министарством за европске интеграције, поготово на начин на који се уводи, али просто мислим да смо могли и да је Влада могла, или боље

рећи предлагач, јер ово предлаже колега посланик, да то на другачији начин реши ако стварно постоји свест о ургентној потреби да се тај ресор уведе. На страну ова комбинација немара и хитности о којој је говорио колега Радуловић, где је све по хитном поступку и све је јако ургентно, а онда смо пропустили пет година или чекали пет година да уведемо то што је, наводно, толико ургентно. Толико. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала.

Да прочитам образложење за ово министарство. У образложењу које смо добили од предлагача, то је др Александар Мартиновић, он каже – оснивање министарства за заштиту животне средине, односно његово издвајање у том делу из Министарства пољопривреде, предлаже се имајући у виду значај који очување и заштита животне средине имају када је у питању квалитет живота грађана и њихово здравље, али и због значајних и сложених обавеза које Република Србија мора испунити у овој области у процесу придруживања ЕУ.

Значи, овде каже „значај“. Наравно, тема животне средине је јако значајна за све грађане, а онда у делу „финансијска средства за спровођење закона“ каже – за спровођење предложеног закона није потребно обезбедити додатна средства у буџету Републике Србије.

Ово практично значи да ће они људи који су се до сада бавили заштитом животне средине у оквиру Министарства пољопривреде и даље наставити да се баве овим питањем, да ће имати иста средства која су имали и раније, а једина разлика ће бити што ћемо добити министра, његов кабинет, целу свиту. И то је отприлике то – без додатних средстава, без додатних људи са којим би радили, осим кабинета и министарства и вероватно то намеравају да на неки начин покрију у текућем буџету.

Ово нам говори да је овај законски предлог склепан на брзину, да је намера била да се само направи ново министарство, вероватно зато што постоји неки коалициони договор, што је легитимна ствар, међутим тако треба и да се напише а не да се крије главни разлог и да се на овакав начин објашњава како ће тобоже доћи до неког унапређења, док до унапређења наравно неће доћи. Добићемо само новог министра, нови кабинет, а остају иста средства, осим што се тиче плата овог кабинета.

Друго, кад је предложен закон, уз то да нема додатних средстава, да се ради о истим људима који су то и раније радили, дати су и разлози за доношење закона по хитном поступку на овој хитној, најхитнијој седници Скупштине Републике Србије, па ћу прочитати пети пут то образложење, које каже – разлози за доношење предложеног закона по хитном поступку садржани су у потреби да се спрече штетне последице по рад органа и организације.

Пазите, штетне последице. Морамо хитно да доносимо ову измену, која ће имати исте људе који ће се бавити овим послом као што је имала и раније, која ће добити само једног министра са кабинетом, али биле су изгледа неке штетне последице које хитно морамо да спречимо, иако пет година нико није

спречавао те штетне последице, за које у овом предлогу није речено о чему се конкретно ради.

Затим, да је оцењено да би оснивање министарстава – оцењено од стране кога, претпостављамо да је оцењено од стране предлагача, то је Александар др Мартиновић – да је оцењено – мада није речено ни како – да би ово у знатној мери допринело унапређењу друштвених односа. Ни мање ни више. О каквом унапређењу, којих друштвених односа, наравно, предлог закона не говори у областима за које се та два министарства образују.

Понављам још једном. На овакав начин писати законе, давати оваква несувисла образложења је увреда и за посланике и за све грађане Републике Србије. Скупштина треба да буде место где озбиљно дискутујемо о овим питањима, па када треба да се оснује ново министарство, којем се дају средства и надлежност да троши тај новац како би остварило циљеве које Република Србија има, онда то захтева озбиљно образложење и озбиљну расправу, а не оваква заиста смешна образложења од стране предлагача. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 3. амандмане је поднео Маријан Ристичевић.

Није у сали.

На члан 3. амандман је поднео проф. Марко Атлагић.

Изволите.

МАРКО АТЛАГИЋ: Уважена председнице, одустајем од амандмана, повлачим.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 3. амандман су заједно поднели посланици Зоран Живковић, Јован Јовановић, Мариника Тепић, Соња Павловић и Александра Чабраја.

Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Хвала.

Евидентно је да досадашње Министарство пољопривреде, водопривреде, шумарства и заштите животне средине нема министра тог капацитета који би могао да покрива све те области, тако да је сасвим у реду да се из тог сектора водопривреда и шумарство, као и заштита животне средине издвоје. Те три области треба да се издвоје у целости, јер су то природни ресурси и треба да припадну министарству заштите животне средине. Значи, остало би само Министарство пољопривреде и сматрам да би, у том смислу, капацитет министра Недимовића могао можда да буде довољан да се на адекватан начин бави пољопривредом.

Пољопривреду и шумарство сам издвојила из два разлога. Прво што је, како на скупштинским одборима, тако и у министарству, огромна небрига у тим областима. Доказ за то су стравичне последице поплава из 2014. године, када нам је директор Србијавода рекао да нам може помоћи само бог. Значи, јавно предузеће које треба да се бави газдовањем водама, кога треба да контролише Министарство пољопривреде, позива се на помоћ бога када су поплаве у питању.

Такође, када су биле ове ледене стихије, имали смо исти проблем. Ту се такође Министарство није огласило; значи водопривреда је препуштена сама

себи, препуштена је богу и, хвала богу, бог нам је и помогао, али то не може тако.

Тако да сматрам да ће се министарство, ако се буде бавило само пољопривредом, њоме бавити на адекватнији начин, а ови сектори, као што рекох, треба да припадну другом министарству. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 3. амандман су заједно поднели посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић. Реч има Марко Ђуришић.

Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Наша посланичка група СДС – НПС се слаже са увођењем новог министарства за заштиту животне средине. Ми смо такав предлог имали и када је 2014. године, последњи пут пред избор Владе, усвајан нови закон о министарствима. Сматрали смо да, с обзиром на стање животне средине у Србији, на важност те теме за будућност Републике Србије и свих њених грађана, постоји више него јасна потреба да то министарство постоји и да се оформи.

Тада владајућа већина, коју чине исте странке као и данас, није имала разумевања и ја бих сада могао да цитирам какви су све аргументи изнети од стране посланика који сада предлажу ову измену и да на томе поентирам. Мислим да сврха данашње расправе не треба да буде то.

Ми поздрављамо ово решење. Оно што смо ми додали амандманом је нешто што очекујем да до краја расправе буде демантовано, а то је да ће и ово министарство своје послове, послове из оквира своје надлежности, радити уз прибављену сагласност председника Републике.

Ја се надам да ће посланици владајуће већине у овом поподневном делу узети учешће у расправи и демантовати моје зебње због начина на који ће будућа Влада Републике Србије функционисати.

Много смо пута само у ова два дана расправе чули о влади Александра Вучића, о томе како ће Александар Вучић водити, радити и контролисати ту владу. То, наравно, није по закону. Ми смо желели овим амандманом да вам омогућимо да то буде по закону. Ви сте то одбили, али вас молим и да нас уверите да стварно стање неће бити такво и да Александар Вучић неће контролисати Владу Републике Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала вам.

На члан 3. амандман су заједно поднели посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, Марија Јањушевић, др Драган Весовић, мр Иван Костић, Зоран Радојичић и проф. др Миладин Шеварлић.

Реч има професор Шеварлић.

Изволите

МИЛАДИН ШЕВАРЛИЋ: Захваљујем, господине председавајући.

Дозволите ми да као нестранички посланик у посланичкој групи Двери најпре упутим једну добронамерну сугестију предлагачу Александру Мартиновићу и свим посланицима који су потписали овај предлог закона.

Будући да сам у Србији вероватно једини који је радио четири националне стратегије развоја пољопривреде и задругарства, износим предлог да

повучете, односно да преформулишете део надлежности Министарства пољопривреде око утврђивања стратешких циљева.

Стратешки циљеви се утврђују стратегијом развоја пољопривреде, чије је усвајање у надлежности Владе, мада би по мени далеко пожељније било да стратегију развоја сваког сектора усваја Скупштина како се оне не би мењале од министра до министра или од владе до владе.

Према томе, Министарство пољопривреде усваја националне програме развоја пољопривреде и националне програме руралног развоја, али не усваја стратегију развоја пољопривреде, чији је полазни део – циљеви развоја пољопривреде.

Друго што сам хтео да предложим садржано је у овом амандману. Предлажем да се у члану 3 став 4 текст који гласи: „утврђивање испуњености услова, процене ризика и спровођења мера контроле везене за биолошку сигурност код ограничене употребе увођења у производњу, стављање у промет и увоз генетички модификованих организама“ замени речима: „утврђивање испуњености услова, процену ризика и спровођење мера контроле везане за биолошку сигурност“, у складу са Законом о генетички модификованим организмима.

Колико је мени познато, проблематику биолошке сигурности регулише Закон о генетички модификованим организмима и не видим зашто овлашћују Министарство да ради нешто мимо Закона о генетички модификованим организмима.

Подсетићу вас да сам 5. маја ове године предложио кровну декларацију о генетички модификованим организмима Народној скупштини, као нестранички посланик, која је нажалост скинута са дневног реда поништавањем одлуке о сазивању седнице када је било оних шездесетак предлога за допуну дневног реда, иако сам ја тај предлог доставио двадесетак дана раније.

Желим да вас подсетим да је Србија једина земља у свету у којој су легитимни државни органи скупштине општина и градова, 135 локалних самоуправа, једногласно, независно од тога којој политичкој опцији или покрету грађана припадају, одборници у појединим скупштинама општина и градова усвојили Декларацију против увоза, узгоја, прераде и промета генетички модификованих организама и производа од генетички модификованих организама. То је 80% локалних самоуправа у овој држави.

Такође, тим територијама обухваћено је 77,2% укупне територије Републике Србије, 84,5% укупног становништва у Републици Србији, а по попису пољопривреде 2012. године 75,3% пољопривредне површине, 72,2% ораница и башта, 80,4% ливада и пашњака и 86,4% укупне површине сталних засада воћњака и винограда у Републици Србији.

Предлажем, такође, службама Народне скупштине Републике Србије, пошто имају приступ документацији сваког народног посланика, да прерачунају колико од 250 посланика Народне скупштине станује на територијама тих 135 општина и градова, па да се преиспитамо да ли овде представљамо само политичке лидере на чијој смо листи изабрани или представљамо и грађане оних локалних самоуправа на чијој територији живимо. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, професоре Шеварлићу.

Бошко Обрадовић, по овом амандману.

Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштоване колеге народни посланици, придружио бих се овом апелу господина проф. др Миладина Шеварлића да озбиљно узмете у обзир овај амандман Српског покрета Двери у правцу усвајања амандмана којим бисмо додатно у закону ојачали позицију Србије као земље без ГМО, земље нетолерантне на ГМО, земље која жели да заштити своју здравствену и сваку другу безбедност и која жели да остане и још више буде земља која производи здраву храну, чиме ћемо штитити животну средину, здравствену безбедност и прехранбену безбедност грађана Србије.

Сигуран сам да сви бирачи Српске напредне странке и Социјалистичке партије Србије, као и већина грађана Србије који су својим декларацијама широм градова и општина потврдили ову идеју Двери за Србију против ГМО, дају своју сагласност да можете да подржите овај амандман Двери.

Огромна већина грађана Србије је за то да заштитимо своју земљу од продора генетски модификоване хране и семена и не видим ни један једини разлога зашто не бисте усвојили овај амандман.

Ово је, као и министарство за породицу, крајње конструктиван предлог опозиције, који је апсолутно у интересу грађана Србије и ја вас позивам да озбиљно размислите да овај амандман постане саставни део закона о министарствима, из простог разлога што тиме обавезујемо и све будуће владе да у Србији никада неће бити дозвољен увоз, промет и прерада генетски модификованих организама.

Посебно вам то кажем зато што унапред наговештавам оно што ви у ствари већ знате, да ће вам то бити још један од услова на путу Србије у ЕУ, да нећете моћи да уђете у Светску трговинску организацију док не ослободите наше тржиште за увоз генетски модификоване хране и семена, затим ће вас ЕУ условљавати да то морате да урадите.

Веома је важно да то законом ограничимо и заштитимо се, да подржимо Србију као земљу без ГМО. Огромна подршка народа стоји иза тога; ви бисте тиме само прихватили иницијативу народа, који је апсолутно против генетски модификованих организама, и ових 135 градова и општина из Србије који су то већ усвојили. Ред је да то коначно прихвати и усвоји и Народна скупштина Републике Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Обрадовићу.

На члан 3. амандман су заједно поднели народни посланици Милорад Мирчић и Зоран Красић.

Да ли неко жели реч?

Зоран Красић.

Изволите.

ЗОРАН КРАСИЋ: Ми смо овим амандманом само хтели да подсетимо предлагача закона да је испустио неке ствари о којима је морао да води рачуна.

У Закону о министарствима, у оквиру оног члана где се текстуално описују послови из делокруга неког министарства, обавезно се у неком од следећих ставова приказују и управне организације у саставу министарства.

Пошто се овај члан конкретно односи на Министарство пољопривреде, ми смо амандманом тражили да се угради нови став 7, где бисмо макар пописали органе управе у саставу Министарства пољопривреде, и то: Дирекцију за националне референтне лабораторије, Управу за аграрна плаћања, Управу за пољопривредно земљиште, Пољопривредну инспекцију, Пољопривредну стручну службу.

Ништа ми нисмо измислили овим амандманом, то већ стоји у шематском приказу Министарства пољопривреде као – посебни органи управе у саставу Министарства. Наравно, нисмо захватили онај део основног текста закона где су већ дате Дирекција за воде, Управа за ветерину итд., али постављамо питање који је критеријум да се поједини органи управе у саставу министарства приказују у овом закону а други органи управе у саставу министарства, који су потпуно у истом рангу, не приказују се у одредбама закона које се тичу одређеног министарства.

Ово није ситуација само код Министарства пољопривреде. Ово је ситуација и код других министарстава која су описана у овом закону.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 4. амандман у истоветном тексту поднели су народни посланици Бојан Торбица, Дејан Шулкић, заједно Срето Перић и Зоран Красић и заједно др Санда Рашковић Ивић, др Дијана Вукомановић и Ђорђе Вукадиновић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Народни посланик Срето Перић.

Изволите.

СРЕТО ПЕРИЋ: Даме и господо народни посланици, слушајући предлагача овог закона могли су се стећи утисци да је доношење оваквог закона о изменама и допунама Закона о министарствима насушна потреба, да се просто без тога не може. Међутим, у дану када је вођена расправа у начелу и у току данашњег дана када разговарамо о амандманима могли смо да видимо да су и једно и друго министарство или воља коалиционих партнера, односно потреба да тако уради или је то обавеза која је наметнута од стране ЕУ.

Када је у питању заштита животне средине, Српска радикална странка најбоље је то показала 1998. године као чланица владе националног јединства; први министар за екологију је био српски радикал. Међутим, данас смо могли да чујемо да због бенефита, због средстава која ћемо да добијемо, морамо ово министарство да изместимо као посебно.

Предлагач је онда рекао да за увођење оваквог министарства нећемо имати додатне трошкове. То просто не може да буде тачно, под условом да средства која су раније била предвиђена за Министарство пољопривреде, водопривреде, шумарства и заштите животне средине буду распоређена и овом министарству. Ми имамо промену табле, имамо нека акта која треба да мењају називе. Значи, потребна су одређена средства. То је сасвим разумљиво, разумеју и грађани Србије да ће то бити накнадни трошак.

Није увек питање да ли ће одређена влада имати мање или више министарстава, него каква је њихова улога, значај за бољи живот, односно за живот грађана Србије уопште.

Изнећу један пример из средине из које долазимо, из Љубовије. Предлагач је рекао да је Министарство пољопривреде урадило скоро све што је могло да уради, па чак и више од тога, када се крајем зиме десила елементарна непогода – велике количине снега су пале па су засади малине и другог воћа у Љубовији у знатној мери уништене, а онда се десио и град, такође огромна штета на пољопривредним производима и воћу је начињена од стране тих елементарних непогода. Нико на то није могао да утиче.

Из локалне самоуправе обратили су се Министарству пољопривреде да покушају да добију нека средства којима би могли, бар минимално, да помогну власницима тих пољопривредних газдинстава. Министарство пољопривреде ме је упутило на Канцеларију за јавна улагања, а онда су они проследили одговор да нису биле проглашене елементарне непогоде те да тако локална самоуправа, односно власници воћних засада и других пољопривредних засада не могу да рачунају ни на какву помоћ од стране Министарства за пољопривреду.

Онда више није ни важно да ли ће бити 16, 19, више или мање министарстава, него шта је Министарство спремно да уради за своје грађане. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала вам.

На члан 4. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има Маријан Ристичевић.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Повлачим амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 4. амандман је поднео народни посланик проф. др Марко Атлагић.

Изволите.

МАРКО АТЛАГИЋ: Уважени потпредседниче, повлачим амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 4. амандман су заједно поднели народни посланици Зоран Живковић, Јован Јовановић, Мариника Тепић, Соња Павловић и Александра Чабраја.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Народна посланица Соња Павловић има реч.

Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Министарство за заштиту животне средине, наравно, преко је потребно, јер се већ деценијама у овој области такорећи не ради ништа или се ради веома мало. Потписују се споразуми, конвенције, стратегије, а имплементација свега тога у законодавству, а нарочито на терену, такорећи је минорна.

Доказ за то је 8% третмана отпадних вода који је решен у Србији, тако да не можемо причати да смо у тој области задовољни, да само што нисмо

приступили ЕУ и да ћемо све те договоре око Поглавља 27 успешно завршити, поготово што у Сектору заштите животне средине тренутно раде само два или три човека задужена за међународну сарадњу. Ето, на пример, на Министарској конференцији о заштити животне средине пре седам дана у Острави наш министар није био. Ваљда та Министарска конференција није за министре, не знам за кога је.

Тако да заиста сматрам да је ово министарство неопходно, а у оквиру њега треба да се обједине сви природни ресурси, јер је то добра пракса у многим земљама. О томе мора да се води рачуна из једног центра. Не може водама у прекограничној сарадњи да се бави министарство заштите животне средине а водама наше Србије да се бави министарство пољопривреде. Те надлежности које су подељене до сада су нас веома много коштале. И, наравно, то је увек за последицу имало угрожену животну средину и угрожено наше окружење.

Наравно, све то мора да прати буџет, који то не прати на адекватан начин, тако да подржавамо ово министарство и желимо да обједини све природне ресурсе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 4. амандман су заједно поднели народни посланици Вјерица Радета и Миљан Дамјановић.

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Народни посланик и радикалски кандидат за градоначелника Београда Миљан Дамјановић и ја поднели смо амандман на члан 4. који се односи на члан 5. основног закона.

Заиста смо веровали да се десила грешка у овом члану 5. и да ће предлагач прихватити овај амандман, да је дељење Министарства за пољопривреду на министарство за животну средину и пољопривреду и водопривреду, мислили смо, случајно, али ако се не прихвата овај амандман, онда значи да је намерно, да се нигде не помиње планирање, подршка и промоција руралног развоја. То је раније било предвиђено овим постојећим законом, и сада тога једноставно нема.

Ми смо крајње добронамерно мислили да вам скренемо пажњу, чак смо прецизно написали да то треба ставити тамо где сте предвидели утврђивање услова заштите животне средине у планирању простора и изградње објеката; логично би било да се каже и планирање, подршка и промоција руралног развоја.

Грађани Србије треба да знају, пре свега они који живе у руралним подручјима, да ви заправо овим законом не предвиђате уопште било какву подршку руралном развоју, односно развоју села, и то је нешто што није добро. Ви то само онако декларативно помињете, заклињете се, обећавате, Вучић, наравно предњачи у томе, а када треба нешто конкретно да се уради, онда вас нема нигде и не пада вам на памет да било шта урадите.

И даље понављамо, просто је невероватно да не желите, да вас не занима шта причамо, али то је ваша ствар. Нама је важно да грађани Србије знају да је овим законом о министарствима потпуно изостављено планирање, подршка и промоција руралног развоја. Е, то је наша порука – када нећете да прихватите овај амандман, онда нека то грађани Србије чују.

Иначе, када је у питању екологија, тј. овај члан на који је поднет амандман, и када је у питању рурални развој, могуће је да је из тог разлога изостављено ово из описа рада министарства. Ми већ месецима говоримо о проблемима у сеоским подручјима која се водом снабдевају из бунара, да не постоји државни орган који води рачуна о томе, који би отишао по позиву да изврши контролу, да се види каква је та вода коју пију наши људи у селима у Србији, и то, наравно, и даље никог не интересује, до те мере да не желите ни формално да напишете да имате неку обавезу према развоју села.

Наравно, питање на које цео Београд данима тражи одговор је питање чудних мириса и дима изнад Винче. Очигледно је, мирис се осети, дим се види, али ми смо, такође ми српски радикали, тражили и саопштењем се обраћали јавности да неко од надлежних каже који је састав тог дима и колико је то опасно или није опасно, здраво или није здраво. Можда је то све потпуно безопасно, али знате, људи се плаше, свашта се дешавало на овим подручјима и, једноставно, грађани ваљда морају да имају барем праву информацију – чак и ако нисте у стању да им помогнете, бар да знају да се сами сналазе уколико тренутно живе у небезбедним околностима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народна посланица Наташа Јовановић.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Колико је госпођа Радета у праву када говори о томе да је било неопходно да размотрите и прихватите овај амандман СРС – кратко ћу, због времена које нам је остало – говори чињеница, вероватно се ви сећате, господине Маринковићу, као и господин Милићевић поред вас, да је ова скупштина ... видим да је овде жамор, као да је нека журка у сали, за већину посланика владајуће коалиције ... 31. децембра усвојила закон, на предлог министра Недимовића, о руралном развоју у пољопривреди. Онда је нелогично и за предлагача овог закона, господина Мартиновића, да није желео, као и посланичка већина, да прихвати овај амандман а ми смо већ донели посебан закон за који вам гарантујем да је до сада остао само слово на папиру.

У овој години није било никаквих помака што се тиче већих субвенција за људе у пољопривреди и када говоримо о руралном развоју то није везано само за узгој стоке, за производњу малина, што је скандал са овако ниском откупном ценом, већ је комплексно једно питање, да дате подстицај људима да остају у својим селима и да у тим здравим срединама развијају етно-села, комплексе, воћњаке и малињаке и све оно што подразумева једно заокружено домаћинство које ће моћи да живи поштено од свог рада.

Очигледно вама то није циљ, чим нисте желели. А знате да сте ви изгласали, можда и не знате, можда сте заборавили које сте законе изгласали овде, прошло је време, ви дођете и на звонце гласате. Ево, да вас подсетим, у децембру, пошто смо целу ноћ расправљали о амандманима на тај закон, усвојили сте закон о руралном развоју и онда је било логично да ово о чему је госпођа Радета причала и поднела амандман инкорпоришете у овај измењени закон.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, госпођо Јовановић.

На члан 4. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослава Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: У члану 4, који дефинише надлежности министарства заштите животне средине – што ми, понављам, поздрављамо – наша интервенција је била да ће то министарство послове из свог делокруга обављати уз прибављену сагласност председника Републике.

Наиме, у припреми ове седнице, у расправи која је у јавности трајала око избора кандидата за мандатара, затим и од самог мандатара још увек нисмо успели да чујемо много о програму те нове владе и о персоналном саставу, али смо могли да чујемо заклињање посланика владајуће већине, долазили они из СНС или других коалиционих странака, да ће се наставити рад на начин на који је то било рађено до сада, да ће се наставити све оно што је радио и начин на који је радио и руководио Владом Александар Вучић.

Оно што смо ми желели кроз ове амандмане је да, с обзиром на то да очигледно постоји јасна намера да се настави са тим начином рада, озаконимо његово уплитање у рад будуће владе. То није прихваћено и нађено је једно образложење да то није по Уставу. Могу да се сложим да Устав не дозвољава директно уплитање председника Републике у рад Владе, али очекујем да се придржава Устава и закона без ове норме коју нећете усвојити, значи да председник Републике не може да се меша у рад и одлуке будуће Владе Србије и надам се да ћемо бити сведоци тога у данима који долазе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ђуришићу.

На члан 4. амандман су заједно поднели народни посланици Горан Ђирић, Гордана Чомић, Александра Јерков, Балша Божовић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, Весна Марјановић, Душан Петровић, Верољуб Стевановић, Дејан Николић, Горан Јешић, Душан Милисављевић и Драгољуб Мићуновић.

Реч има народна посланица Гордана Чомић.

Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Амандман који смо, колеге из ДС-а, поднели заједно као предлог Народној скупштини тиче се додавања у првом пасусу члана 4. измена и допуна закона, односно члана 5а, којим се уводи министарство за заштиту животне средине, да се после речи: „одобравања прекограничног промета отпада и заштићених биљних и животињских врста“ додају речи: „старање о ветрозаштитним појасевима“.

Недостатак ветрозаштитних појасева је парадигма расточености нашег друштва. Када погледате резултате и када погледате упоредо ветрозаштитне појасеве и пошумљеност у Србији и у регионалним, околним земљама, онда ћете видети колико смо ми више становништво него друштво.

Зашто су ветрозаштитни појасеви парадигма? Зато што су као тема која је много важна за одбрану од сметова, за одбрану од клизишта, за проценат пошумљености, за лепоту, у крајњој линији, на долмама и уз путеве, зато што

видим да је та тема упала у чувену реченицу „то није мој посао“. Одете у локалну самоуправу и они кажу – није то наш посао, то ради саобраћај. Одете у покрајински саобраћај, они кажу – није наш саобраћај, него републички закон о безбедности саобраћаја, па они кажу – није наш саобраћај него је урбанизам. Одете у урбанизам, па они кажу – нисмо ми него локална самоуправа. Онда донесемо овде Закон о шумама где простор од пет ари у којем би требало да постоје ветрозаштитни појасеви није убележен нигде.

То је парадигма српског шампераја према нечему што је драгоцено да имамо, што је на корист свима и што спада у ону реченицу и мудрост коју сам поделила са вама. Када почиње развој неког друштва? Када људи почну да саде дрвеће а знају да у крошњама и хладу тог дрвећа неће уживати.

Зашто тражим да министарство за заштиту животне средине коначно буде надлежно за ветрозаштитне појасеве? Зато што неко мора. Неко мора да укине ту парадигму „није мој посао“. Због тог „није мој посао“ ми немамо дрвеће. Када немате ветрозаштитне појасеве, онда имате клизишта тамо где не треба да их буде. Када уклоните ветрозаштитне појасеве из ретенција, онда имате плављење бујичних вода тамо где га не би иначе било. Када немате ветрозаштитне појасеве уз регионалне путеве, чак и уз путеве између насеља, да не говорим о ауто-путу, онда имате сметове, лед, наносе кише, све оно за шта морате да дајете паре да се чисти а што ветрозаштитни појасеви иначе задржавају.

Моја колегиница Нада Лазић и ја важимо за две од многих особа које се залажу да се овај проблем реши. У књигу утисака на једној од бензинских станица на путу за Нови Сад она је уписала: Посадите ветрозаштитне појасеве. Стоје на ветрометини, на дунавској обали, тешко је људима који раде на пумпи. Наноси снег, садите дрвеће.

Ветрозаштитни појас није обична садња дрвећа. Мора да буде више степена, мора да се зна врста биљке, мора да се зна ко их одржава, мора да се зна ко се стара. Најлакше је можда одредити ко ће да брине о тих пет ари о којима сад не брине нико и још лакше је одредити врсту брзорастућег или било ког биља – дрвенастог, жбунастог и висококрошног – које ће бити посађено. Треба га сачувати. Јер не би било ни први ни последњи пут да саднице, ишчупане, нестану.

То је разлог зашто ја заједно са својим колегама из ДС тражим да прихватите овај амандман и да министарство за заштиту животне средине коначно почне да води рачуна о ветрозаштитним појасевима.

Шта би био следећи корак? Логично је поверовати да ће први следећи наредни корак новог министра или министарке за заштиту животне средине, а онда и мандатарке, тада председнице Владе, бити ребаланс буџета. Имамо два нова министарства, имамо нова тела и морали бисмо да имамо ребаланс буџета као једну од првих тачака дневног реда. То је и повољна околност за старање. Не мешам се у то како ће стручни људи у министарству – страначки, какви год хоћете – решити како да се стара, али да се одмах определе у ребалансу буџета средства за први корак.

Можда нас историја неће памтити по добру по многим историјским догађајима, али могу да вам гарантујем да ће нас следеће генерације памтити по добру ако за 15 или 20 година од данас виде високе, развијене и здраве ветрозаштитне појасеве широм Србије и пошумљеност Србије повећану за неопходних пет процената, колики би био просек колики је и у ЕУ. Ово је заједнички, један од првих заједничких послова које бисмо могли заједно да обавимо ако буде добре воље са ваше стране. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

За реч се јавио народни посланик Јован Јовановић, по амандману.
Изволите.

ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ: Само неколико речи. Надовезао бих се на оно што је моја колегиница Соња Павловић рекла претходно и на оно што сам рекао у суботу, а то је да поздрављамо оснивање овог министарства имајући у виду лоше стање у којем се налази наша животна средина, али да такође изражавамо сумњу да ће, с обзиром на недостатак средстава намењених за ову област, то новостворено министарство моћи да одговори великим изазовима.

Поставља се велико питање да ли ће то министарство имати капацитет и политичку снагу да, пре свега, спречи отимање земљишта и сачува драгоцене делове очуване природе, као што је, рецимо, природни резерват Бељарице надомак Београда, које је тренутно у жижи јавности. Против укидања и одузимања тог земљишта је већ 3.500 људи потписало петицију и ми ту петицију подржавамо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има народни посланик Горан Ћирић, по амандману.

ГОРАН ЋИРИЋ: Пошто видим да нема реакције предлагача на овај сасвим логичан предлог, заиста мислим да ћемо се сви сложити да је потребно прихватити овај амандман, а као још један од аргумената је и то да је колегиница Гордана Чомић пре три године поднела амандман који сте ви, ево, данас прихватили и укључили га у свој законски предлог, а то је формирање министарства за заштиту животне средине.

Самим тим што сте то прихватили прихватили сте и то да сте погрешили пре три године. Немојте да понављате ту грешку данас, прихватите овај амандман, толико је логично, са дефинисањем једне важне надлежности за ново министарство. Направили сте ту грешку јер из сујете нисте желели да прихватите амандман посланице ДС-а.

Овог пута посланици ДС-а предлажу нешто што је сасвим логично и довољно аргументовано. Уколико то не успете, не успете да превазиђете сопствену сујету због тога што то ДС предлаже, мислим да доказујете да је и овај закон по трећи пут у овом петогодишњем циклусу донет тако што се министарства дефинишу на основу појединаца и појединачних решења, са именима и презименима будућих министара у Влади.

Дакле, то сигурно није системско решење. Ми покушавамо да на овакав начин предложимо нешто што је системско решење, нешто што ће јасно дефинисати надлежности министарстава, сутрашњег министра али и свих наредних министара који морају да брину о будућности ове земље.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ћирићу.

На члан 4. амандман је поднео Одбор за правосуђе, државну управу и локалну самоуправу.

Предлагач је прихватио амандман на седници Одбора за правосуђе, државну управу и локалну самоуправу.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом.

Констатујем да је амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Саша Радуловић.

Изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала.

Ово се дешава када се на брзину склепа закон, па се онда исправља такође на брзину. Да поновим грађанима како је склепан закон и како је могуће да се изостављене ствари сада додају у закон. Замислите да оснивате ново министарство и да вам је за оснивање новог министарства довољно ово образложење – оснивање министарства заштите животне средине предлаже се имајући у виду значај који очување и заштита животне средине имају када је у питању квалитет живота грађана и њихово здравље, али и због значајних и сложених обавеза које Република Србија мора испунити у овој области у процесу придруживања ЕУ. И то је то. Ово је све што вам је потребно у Србији за оснивање новог министарства.

Наравно, неспорно је да је заштита животне средине јако важна за грађане Србије, као и многе друге области. Овде је питање да ли је потребно направити нови орган државне управе и да ли је потребно да има свог министра, који има свој кабинет. Могуће да јесте, али на основу овог образложења, сложићете се, правити министарство је у најмању руку неозбиљно. Када то урадите по хитном поступку, тако да се седница закаже по хитном поступку за 24 сата, па се уз то по хитном поступку усвоји још и овај закон, онда долази до ових пропуста, који морају после да се исправљају. Јер ко зна колико је пропуста још направљено које сада владајућа већина покушава да исправи овим амандманом.

У самом закону, а овде се, рецимо, прича о додавању надлежности овим амандманом о којем сада расправљамо, у образложењу се каже – за спровођење предложеног закона – и, претпостављамо, овог овде амандмана – није потребно обезбедити додатна средства у буџету Републике Србије. Ово је јако интересно. Значи, непотребна су додатна средства. Исти људи који су се бавили овом облашћу у оквиру Министарства пољопривреде сада ће бити у новом министарству, додајемо надлежности и кажемо како ће тобоже тиме ова област доживети значајно унапређење.

Онда каже – разлози за доношење закона по хитном поступку су садржани у потреби – тако каже предлагач Александар др Мартиновић – да се спрече штетне последице по рад органа и организација... Не говори се које су то

штетне последице и како је могуће да у претходних пет година, колико је владајућа већина на власти, није било ових штетних последица. Оцењено је – ко је оценио не каже се, претпостављамо предлагач – да би оснивање ових министарстава у знатној мери допринело унапређењу друштвених односа. Каквом унапређењу, којих друштвених односа, то нико не говори.

Ово је неозбиљно. Не може се на овакав начин, једним пасусом, оснивати министарство, онда му налупати надлежности, па после оваквим амандманима исправљати те надлежности без икакве озбиљне анализе, без икакве анализе и трошкова како ће то ново министарство, са новим министром и кабинетом, допринети унапређењу друштвених односа и о којим је односима реч.

Очигледно је да иза овога стоји само једна ствар, а то је да је направљен коалициони договор. Треба да буду још један-два министара који ће добити своје кабинете, па зато и правимо министарства на овакав, неозбиљан начин. Када то овако неозбиљно радимо – владајућа већина предлаже, опозиција се не слуша уопште, немамо никакав дијалог о овоме – онда није ни чудо да нам иде овако јако добро, да морају да се отимају плате и пензије и да људи тако бедно живе.

На овакав начин се не може водити држава. Покрет ДЈБ никада овакве ствари неће радити.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 5. амандман, у истоветном тексту, поднели су народни посланици Бојан Торбица, Дејан Шулкић, заједно Наташа Јовановић и Зоран Красић и заједно Зоран Живковић, Јован Јовановић, Мариника Тепић, Соња Павловић и Александра Чабраја.

Реч има народна посланица Наташа Сп. Јовановић.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Потпредседниче, даме и господо народни посланици, свака измена Закона о министарствима, и то циклично, како то ради напредњачка власт од 2014. године, пошто је ово пета измена закона, заправо је вид креирања политике. Да бисте стратешки размишљали о томе куда држава иде, како треба да се воде ресори, у министарству и у државној управи, нормално је да ћете да замислите како то треба да функционише од једног до другог министарства.

Ово је искоришћена прилика, односно господин Мартиновић је, желећи да уведе два нова министарства због распореда будућих коалиционих фотеља, променио оно што је мислио да недостаје у већ важећем закону о министарствима и конкретно се овај члан, на који смо ми поднели амандман, односи на Министарство за рударство и енергетику. Ми смо против тога, јер сматрамо да је свако ново давање овлашћења потпуно беспотребно, и за ово министарство, и начин да се уопште гомила државна управа, да буде прегломазна, није добро за државу.

Оно што ће, нажалост, бити и у влади премијера којег ћете да изгласате, у то сам апсолутно сигурна, јесте та неусаглашеност рада министарства са стварним потребама грађана. У овом случају, ако сте већ хтели сви ви из већинске коалиције да интервенишете баш у овом члану закона, као и у другима, боље би било да сте се у оквиру овог министарства више бавили инспекцијским

надзором када су у питању српски рудници. Врло добро знате да у многим рудницима у Србији међу рударима има и много жена које раде као рудари, јер их је мука на то натерала, и да је потребан већи инспекцијски надзор, јер је опрема са којом се ради у појединим српским рудницима, веровали или не, из 1939. године.

Уопште, овакве, на брзину склепане, измене закона не воде ничему, већ само говоре о томе да ћете неки следећи пут – али верујем да ви то више нећете бити у прилици после следећих избора – да мењате и овај закон и кажете, иако је ово пети пут од 2014. године – није добро и морамо да променимо још нешто у неком министарству.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Јовановић.

Реч има народни посланик Бојан Торбица.

Изволите.

БОЈАН ТОРБИЦА: Поштовани председавајући, повлачим амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народна посланица Мариника Тепић.

Изволите.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Захваљујем, председавајући.

Моје колеге и ја из Клуба самосталних посланика не можемо да подржимо овај члан предложеног закона из више разлога и зато ћемо тражити да се брише, зато што он практично предвиђа да се кадровање и надзор у јавним предузећима која се баве електропривредом и природним гасом, односно ЕПС и Србијагас, из Министарства привреде пренесу у ресор енергетике и директан су резултат политичке трговине коалиционих партнера СНС и СПС.

То је свима јасно и неупитно је. Али то није једини разлог зашто ми за то нећемо гласати, зашто предлажемо да се брише овај члан. Наиме, у образложењу је предлагач навео једну ноторну неистину. Али није проблем што је она ноторна, него што је озбиљна неистина и нетачна тврдња, а каже да је „ова измена потребна ради усаглашавања са стандардима ЕУ“. То напосто није тачно.

Апеловаћу овде на колеге из посланичке већине да изговоре за своје коалиционе трговине и погодбе не крију иза кулиса ЕУ и иза хармонизације прописа са ЕУ, зато што то штети европском путу Републике Србије па и вама самима као већини, јер је напосто нетачно да ЕУ уопште занима како се организује или реорганизује Влада Републике Србије, које су надлежности у којим министарствима. То заиста ЕУ не занима, нити њене органе. То знају сви који се овом облашћу баве.

Али ја поуздано знам шта занима ЕУ и, што се тиче нпр. овог члана, а ми те одговоре нисмо добили, нити било какве, бар мини-извештаје, а управо се тиче јавних предузећа, овако озбиљних као што су ЕПС и Србијагас. Поуздано знам да ЕУ занима шта се дешава са реформама ових јавних предузећа и то бих поставила као отворено питање предлагачу или било коме ко има одговор на ово врло важно питање, јер сам тек недавно, и то из медија, сазнала да у Влади Републике Србије постоји нпр. државни секретар који је задужен за реформу јавних предузећа. Сазнала сам да се он зове Драган Стевановић Боске, да су га у

медијима окарактерисали као најскупљег конобара из Сурдулице, да је управо задужен...

(Председавајући: Колегинице, ово нема смисла.)

Извини, могу да завршим? Причамо о јавним предузећима и о преношењу надзора над овим јавним предузећима.

(Председавајући: Дискутујте пристojно, немојте да вређате људе.)

Шта је увреда?

(Председавајући: Изволите само, али немојте да вређате.)

Образложите ми само шта је увреда. Дакле, не знам шта је увреда у изношењу имена и презимена државног секретара и његовог радног искуства пре него што је постао државни секретар за реформу јавних предузећа. Ја не знам за кога је то увреда, за вас или за неког другог, то можемо да чујемо. Ја те одговоре управо и тражим, тражим да чујем шта је ово лице, које је сада државни секретар за реформу јавних предузећа, дакле за ЕПС и Србијагас, који се директно тичу овог члана, учинило на реформи јавних предузећа. То не занима само мене, него управо и ЕУ и зато је ово јако важно. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Народни посланик Маријан Ристичевић, по Пословнику.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, поштовани председавајући, обавеза је свих народних посланика да чувају достојанство Народне скупштине. С тим у вези сам се јавио, пошто су нечувене увреде упућене државном секретару.

(Председавајући: Наведите члан само.)

Рекао сам – 103, 106, 107.

Дакле, грубо је вређан државни секретар и преко те увреде, господине председавајући, није требало лако прећи, без обзира што је та увреда дошла од посланика који често мења странке, лидере итд. То је већ њен проблем, али увреда која је упућена државном секретару је нечувена у овом парламенту. Рекла је да се ради о Драгану Стевановићу званом Боске, рекла му је надимак.

Могоа бих ја рећи да је она у посланичком клубу Зорана Живковића званог Чубра, наравно да нећу, али с тим у вези, кад неко неког назове конобаром и кад жели да га увреди, када је употребљен увредљив израз, ви сте у обавези да изрекнете опомену, у складу са чланом 109.

Не тражим да се о овоме гласа у дану за гласање или вечерас, али молим вас да уколико желите, изрекнете ту опомену, с обзиром на то да се ради о посланику који је више пута покушавао да увреди народне посланике а овог пута државног секретара.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала лепо.

На члан 5. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите.

(Народни посланици: По Пословнику.)

(Саша Радуловић: По амандману.)

По амандману може. Изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Овај амандман каже да се брише ова накарадна одредба. Министарство привреде је задужено за надзор свих јавних предузећа и

овом изменом се жели да се само за предузећа из области снабдевања електричном енергијом и природним гасом укине надлежност Министарства привреде.

Министарство енергетике нема никакве ресурсе да се бави надзором над управљањем и вођењем ових предузећа. Они могу да се баве стручним стварима, а не и економским стварима, надзором рада тих предузећа.

Ово је очигледна последица политичког договора који постоји како би ова предузећа потпуно остала без надзора и да нико не би био одговоран.

Ми ћемо, наравно, подржати овај амандман. Овакве ствари не би требало радити у једном закону. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Повреда Пословника, Мариника Тепић.

Изволите.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Захваљујем.

Рекламирам члан 107. Сматрам да сте повредили достојанство Народне скупштине тиме што претходног колегу, који је такође рекламирао Пословник, нисте спречили да то настави да чини.

Наиме, увредили сте народни дом што сте допустили да се, потпуно контрадикторно и супротнотезне информације овде износе и не видим чиме је, а мене сте опоменули док сам говорила, увређен државни секретар Стевановић. Ако је увреда за њега и посланичку већину која га подржава то што знамо сви да је за две недеље завршио факултет, то што није могао да се сети да ли га је завршио у

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Прекинућу вас и одузећу вам од времена посланичке групе. Што се тиче Драгана Стевановића, можемо да будемо поносни на њега.

Соња Павловић, изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Хвала.

Поштовани председавајући, ви се не држите члана 108, односно повређујете га у континуитету. Ја вас молим да се бринете о реду у Скупштини.

Прво ми није јасно, ако господин Маријан Ристичевић каже да су повређени чланови 109, 103, 106, на који став мисли, на коју алинеју мисли. Члан 103. има 10 ставова, члан 109. има седам алинеја.

(Председавајући: Молим вас, реците ми где сам ја прекршио Пословник.)

Ви сте погрешили у члану 108, то сам вам одмах рекла. Погрешили сте у члану 108, јер се не старате о реду на седници Скупштине.

То да ли сте ви задовољни и поносите се државним секретаром је ваша лична ствар и томе апсолутно није место да овде износите. То можете да кажете у некој друго прилици, али овде у Скупштини томе заиста није место и молим вас да се старате о реду на начин како треба и да личне оцене оставите за себе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Сматрам да нисам прекршио Пословник. Једноставно, овде се не дозвољава вређање било кога, а тога је било.

Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање? (Да.) Желите. Хвала.

На члан 5. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Повлачим амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 5. амандман је поднео народни посланик проф. др Марко Атлагић.

Реч има народни посланик Марко Атлагић.

МАРКО АТЛАГИЋ: Уважени господине потпредседниче, повлачим амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 5. амандман су заједно поднели народни посланици Срето Перић и Вјерица Радета.

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Предложили смо да се у члану 6. основног закона после става 2 дода нови став, на основу којег би Министарство грађевине, саобраћаја и инфраструктуре обављало извршне и са тим повезане инспекцијске и стручне послове преко својих органа управе у саставу Министарства, и то: Управе за утврђивање способности бродова за пловидбу и Управе за транспорт опасног терета, као и Дирекције за водне путеве.

Опет сте у изменама закона изоставили ове веома важне детаље. Интересантно је да, иако сте већ четири, пет, шест пута мењали овај закон, нисте сагледали да донесете закон који ће бити свеобухватан, да не морате сваки час да идете са изменама и допунама. Ми смо желели да се овим амандманом прецизира делокруг рада овог министарства, јер мора да садржи прецизно одређење да као органи управе у оквиру министарства треба да постоје две управе и једна дирекција: Управа за утврђивање способности бродова за пловидбу, Управа за транспорт опасног терета.

Видите колико је сада ово проблематично, а и малопре сам то помињала везано за Винчу. Мало-мало и десе се неки акциденти на путу, на води. Ми овим законом немамо надлежне органе који ће моћи адекватно да реагују. Наша намера је заиста била крајње искрена. Када смо ово предлагали, очекивали смо да ћете да прихватите, да не оставимо ван контроле закона једну веома важну област у животу грађана Србије и јавних предузећа. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 5. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Наш амандман предвиђа, прво, да се обрише овај штетни и погрешан, да ли случајно, а ја сумњам да је случајно, део да се надлежности из Министарства привреде пребаце на Министарство рударства и енергетике, која се тичу пословања, припреме за избор управљачких органа

предузећа која се баве производњом, дистрибуцијом електричне енергије и природног гаса.

Кључна реч која је изостављена у овоме је надзор. Значи, надзор над овим предузећима је волшебно нестао у пребацивању надлежности из Министарства привреде у Министарство рударства и енергетике.

Зашто је то посебно важно? Зато што је одлазећи премијер, тада још само изабрани председник Републике, користећи овај закон и надлежности које има, неколико дана пред крај свог мандата организовао састанак са руководством ЕПС-а и вршиоцу дужности наложио да обустави све ремонте у ЕПС-у планиране за 2017. годину, из једног јединог разлога, да се недостатак у производњи електричне енергије из фебруара и марта ове године надокнади у наредним месецима.

Тиме је озбиљно угрозио пословање ЕПС-а у надолazeћој зими и у будућим годинама, јер постоји динамика ремонта која мора сваке године да се заврши да би тај систем функционисао. Ти редовни ремонти су сада одложени само да би се пуном паром радило, да би се производња електричне енергије надоместила, да бисмо дошли до фамозног раста од 3%. То ће имати дугорочно лоше последице и морамо да имамо механизам да неко из будуће владе реагује на то, а сумњам да ће било ко, и мандатарка и будући министар, имати ауторитет за то ако то не стоји у закону.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 6. амандман, у истоветном тексту, поднели су народни посланици Бојан Торбица, Дејан Шулкић, заједно Милорад Мирчић и Зоран Красић и заједно Зоран Живковић, Јован Јовановић, Мариника Тепић, Соња Павловић и Александра Чабраја.

Реч има народни посланик Зоран Красић.

Изволите.

ЗОРАН КРАСИЋ: Господине Маринковићу, све оно што будем причао дуже од два минута одбијте од времена овлашћеног представника.

Члан 6. Предлога закона о изменама и допунама Закона о министарствима односи се на одговарајућу измену у члану 8. основног текста, а тиче се Министарства трговине, туризма и телекомуникација.

Господине Маринковићу, да бисте били у теми, да не бисте погрешили са опоменама, ево једног доброг примера, а то је ово министарство. Видите, сродни, заједнички и поприлично истоветни и слични послови за један државни орган налазе се у трговини, туризму и телекомуникацијама. Може ли неко да каже каква је веза између телекомуникација, туризма и трговине? Једина веза јесте слово Т. Друга веза јесте Расим Љајић.

Откада је настала Република Србија увек су телекомуникације као област, као делокруг послова били у саставу Министарства за саобраћај и везе. Због јако израженог коалиционог капацитета јавило се Свето Тројство у виду „света три Т“: трговина, туризам и телекомуникације. Али онда су телекомуникације развлашћене, јер постоје парадржавни органи, парадржавне посебне организације којих нигде у Закону о министарствима нема, а то су ове независне регулаторне као што је Рател, да не ређам даље.

Значи, господине Маринковићу, када овде гласате о обједињеном дневном реду па 30 тачака ставите у једну расправу јер су наводно оне све сродне, то исто имамо и у овом закону о министарствима. Нешто што је неспојиво овде се спаја.

Ми морамо да подигнемо глас, да упозоримо јавност. Наравно да моја дискусија, будите спокојни, неће да утиче ни на једног посланика који подржава коалициону владу да промени своје мишљење. То је тако и то тако мора да буде и ја тај део не дирам.

Оно, господине Маринковићу, што ће бити узрок великих проблема и што је увек био узрок проблема у свим владама, па чак и оним које нису биле коалиционе, јесте то што се, када се крене у операцију доношења закона о министарствима или измена и допуна закона о министарствима, сва пажња сконцентрише на називе министарстава и број министарстава. Зашто? Зато што то представља основу за избор будуће владе и њен поприлично јасан састав. Ту се наставља својеврсна политичка трговина „ја теби, ти мени“.

Свака организација у неком цивилном друштву има четири врло важна фактора. Први, рекао бих чак и најважнији, фактор у било каквој организацији су људи. Људи у организацији, људи у Влади као организацији, људи у министарствима као организацији, људи у посебним органима као организацији, људи у органима управе у саставу министарстава као некој организацији. По мени други важан фактор јесте циљ због којег постоји нека организација. Циљ због којег постоје министарства јесте да се преко министарства врши део извршне власти, и ту су, пре свега, послови из надлежности органа државне управе.

Када погледате ове измене и допуне, чак ни у тексту измена и допуна нећете наћи нешто што је обавеза, што мора да се поштује а што је прописано, рецимо, Законом о државној управи. Закон о државној управи врло прецизно дефинише који су то послови и на тај начин нам сугерише како треба описати и дефинисати делатност. Тоба нема не само у овом предлогу закона него није присутно петнаестак година приликом дефинисања ових ствари.

Скренуо бих вам пажњу на један очигледан пример где се не води рачуна о обавезама које постоје по Уставу и по Закону о државној управи. Господине Маринковићу, најбољи пример јесте предлог да се формира министарство за европске интеграције. Свима је јасно да се ради о релацији, односу између Републике Србије и Европске уније. То би могло да буде министарство о ЕУ интеграцијама, то би могло да буде министарство о ЕУ фанатизму, то би могло да буде ЕУ министарство, али никако министарство које се тиче европских интеграција, тим пре што оно што је делокруг рада тог министарства не може да се дефинише ниједном речју која се користи приликом одређивања надлежности државних органа.

Овде је то намештено. Видели смо који су критеријуми. Постоје они коалиционо-феудални, а постоји и један други критеријум – чекају се долари, чекају се еври, само што нису стигли.

Тако је и Батић причао 2000. године – само ми да скинемо ове, а милијарде су ту на граници; чим нема Милошевића одмах упадају милијарде

овамо. Наравно, нису се десиле милијарде, десило се да су донатори омогућили људима на власти да мало крадуцају да би их имали под својом контролом, да увек могу да их контролишу. И то се није променило, то је и данас присутно.

Али они лепо бележе, као својевремено они бели шлемови када је Србија била Савезна Република Југославија под санкцијама. Није могао свако да пробија санкције, махом су пробијали криминалци. Додуше, једна група је очишћена после неколико година, да се приметну трагови злочиначког деловања оних који су нам увели санкције. У међувремену су се средства модернизовала. Логистика се променила, али то је то. То је тај принцип који постоји.

Даље, овим амандманом ми тражимо да остане оно што је било у закону, иако смо свесни свега онога што не ваља у том закону. Зашто? Зато што се од 2012. године, од када нас је заплуснула ова срећа, ништа није променило у законима који се тичу приватно-јавног партнерства и страних улагања, ништа се није променило што се тиче поступања надлежних државних органа. Пошто се ништа није променило, одакле идеја да се из Министарства за трговину први, други, трећи, у четвртном ставу члана 8. избаце неке речи које се тичу, рецимо, јавно-приватног партнерства?

Очекивао сам да, када неко предлаже неку измену, каже – мора због тога и тога. Овде би, рецимо, конкретан случај био – десила се промена у материјалном праву пре неколико година, та промена није спроведена кроз овај закон и користимо прилику да правно технички средимо овај пропис. Али то није та ситуација.

О чему се ради? Да вам кажем, јавно-приватно партнерство по надлежностима је много више у Министарству финансија него у Министарству трговине. По надлежностима. Ако је по надлежностима много више тамо, онда је и по делокругу превасходно тамо.

Али ви имате проблем да дефинишете, да дате месо, да дате суштину, да на неки начин делокругом оправдате постојање неких министарстава и у тој дијалектици сте – не тиче се само предлога овог закона него и основних текстова и оних, хајде да кажем, историјских из 2012. године – направили грешку што код неких министарстава исказујете у овом закону органе управе у саставу министарстава, а онда не дајете ниједан разлог зашто код других министарстава то исто не примените и не прикажете.

Ми смо поднели неколико амандмана да вам скренемо пажњу да морате да убаците у одговарајуће чланове и одговарајуће ставове – који су то органи управе у саставу министарства. Морам да вам скренем пажњу, органи управе у саставу министарстава формирају се законом. Постоје две врсте тих органа, неки су са својством правног лица, неки су без својства правног лица. Ви сте очигледно свесни ове обавезе и зато сте у изменама и допунама, рецимо, код Агенције за животну средину, то приметили и, када сте предлагали ово министарство екологије, онда сте из пољопривреде и ту агенцију преселили тамо.

Али код већине министарстава ви уопште нисте приказали органе управе, а та министарства у својој организационој шеми, у својој систематизацији радних места, на својој електронској презентацији хвале се да

имају своје управе као посебне органе управе у саставу министарства. Ви чак нисте хтели да погледате сајт па да оно што су сами органи написали пресликате у овај предлог закона, што све показује површност, неозбиљност и жељу да се ово преко колена што пре заврши.

Сада да вас вратим на још једну врло важну ствар. Не играјте се са нечим што се зове организација, јер организација зна сама себе да поједе – што кадрови, што лоша организациона шема, што поремећени односи и везе између послова и групе послова које се, на неки начин, групишу и дефинишу у оквиру нечега што се зове персонални састав.

Водите рачуна, нисте решили четврти фактор сваке организације, а то су материјална средства. Око материјалних средстава имаћете великих проблема. Зашто? Зато што онај ко формално правно стоји на челу, не верујем да ће бити способан и у могућности да у тако малој бари смири толики број крокодила.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, господине Красићу.

Реч има народни посланик Зоран Живковић.

Изволите.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Овом изменом закона се у члану 6. мења неколико речи и то делује доста наивно. Наравно, није наивно. Богами, члан има скоро две и по странице. Бришу се речи: „концесија и јавно-приватно партнерство“, али то није језичко усаглашавање, као што је рекао колега који сада не слуша, него је то суштинска ствар.

Ту се из Министарства телекомуникација, трговине и ово треће Т, туризма, вади једна област из надлежности, а то су концесије и јавно партнерство, и пребацује у Министарство привреде. Зашто? Да ли је то актуелни министар трговине, туризма и телекомуникација нешто згрешио па му се сад скида једна надлежност? Или је министар привреде нешто заслужио посебно па добија једну надлежност?

Она делује врло наивно – концесије и јавно-приватно партнерство. Али та област дефинише највеће дивље градилиште у овом тренутку у Европи, које се зове „Београд на води“. И пошто врховном вођи ваше коалиције не одговара да се Љајић бави тиме, онда је он то пребацио ближе себи, код министра привреде, не сећам се како се звахе... Кнежевић.

Ово је не само највеће дивље градилиште у Европи, него је ту и највеће прање пара тренутно на овом континенту. И зато је врло јасно зашто је дошло до ове измене. Ова измена је гурање Србије у организовани криминал.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 6. амандман су заједно поднели народни посланици Вјерица Радета и Наташа Јовановић.

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Члан 6. се односи на члан 8. основног закона. Заиста је важно да упозоримо пре свега јавност, поштоване грађане Србије, да ми данас расправљамо појединачно о сваком члану који говори о надлежности одређених министарстава, оних који ће ступити на снагу избором новог председника Владе.

Када се погледају ове измене, све су то чланови закона који у опису имају по неколико страна и, чини се, детаљно описану надлежност сваког министарства и онда се у скоро сваком министарству нешто врло мало мења. Али то „нешто врло мало“ никада није реда ради, него се иза свега заправо нешто озбиљно крије.

Ове измене закона изгледа и служе не само да се уведу ова два нова министарства, о којима се овде причало као о главној ствари, него да се заправо одређеним министрима дају неке надлежности, очигледно у зависности од тога колико Вучић у којег министра има поверења, коме може да да коју надлежност више или коме неку надлежност да узме. Ово је заиста филигрански рађено, што се тога тиче.

Када се погледа овако на први поглед, рекло би се – па шта, мењају људи Закон о министарствима, имају право, имају већину – што наравно није спорно, али ово шта се иза сваког овог члана крије, замислите, нисте се сетили а пет пута мењате овај закон, рецимо, да у оквиру надлежности Министарства трговине, туризма и телекомуникација бришете нешто што је предвиђено претходним законима – организовање финансијске и техничке контроле. Замислите, Министарство трговине, туризма и телекомуникација ће организовати финансијску и техничку контролу. Чију? Коју? Да ли је могуће да ће једно министарство контролисати нека друга министарства? Ово је непрецизно, али наравно, да би се заправо направио само привид.

Ми смо предложили да се ово брише, а у оном претходном је Красић објашњавао и ово везано за област страних улагања. Није добро, господо драга, ово што радите. И, овим законом чините медвеђу услугу Ани Брнабић, пошто сте очигледно ове измене закона радили без договора с њом. Али питаћемо је, кад дође, шта она о овоме зна. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 6. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Народни посланик Марко Ђуришић има реч.

Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: И наша интервенција иде у два правца. Први је да се обрише предложена измена од стране предлагача, јер нисмо чули ни један једини разлог зашто се област надлежности у изради прописа за јавно-приватно партнерство и концесије пребацује из надлежности Министарства за трговину, туризам и телекомуникације у Министарство привреде. Једино што можемо да разумемо јесте да је то део политичке трговине.

Наиме, Министарство привреде је „ослабљено“ изузимањем надлежности и надзором над предузећима у области трговине и производње електричне енергије и снабдевања гасом, и као једна врста компензације сада се овај део израде прописа пребацује тамо.

Нема никаквог образложења зашто је то урађено, на који начин ће то унапредити рад државне управе и евентуално подићи ниво инвестиција кроз концесије и јавно-приватна партнерства, што јесте једна од важних развојних

шанси Србије, коју ова влада апсолутно није искористила у претходних пет година.

И уместо да водимо аргументовану расправу на основу неких чињеница које ће доћи од стране предлагача, од стране посланика владајуће већине, имамо тишину. Тишину и никакво образложење.

Мени је жао што се показује да је цела ова халабука и прича о два нова министарства, на шта је највише времена потрошено, очигледно била димна завеса, да се сакрију ови трагови политичке трговине, да се један министар који се вероватно сматра оштећеним одузимањем надлежности сада награди давањем неких нових, без било каквих јасно наведених разлога.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 6. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Повлачим амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 6. амандман је поднео народни посланик проф. др Марко Атлагић.

МАРКО АТЛАГИЋ: Уважени потпредседниче, повлачим амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 7. амандман, у истоветном тексту, поднели су народни посланици Бојан Торбица, Дејан Шулкић, заједно Вјерица Радета и Миљан Дамјановић, заједно Зоран Живковић, Јован Јовановић, Мариника Тепић, Соња Павловић и Александра Чабраја и заједно Бошко Обрадовић, Срђан Ного, Марија Јањушевић, др Драган Весовић, мр Иван Костић, Зоран Радојичић и проф. др Миладин Шеварлић, са исправком.

Примили сте извештаје Одбора за правосуђе, државну управу и локалну самоуправу и Одбора за уставна питања и законодавство, као и мишљење предлагача о поднетим амандманима.

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Хвала.

Народни посланик и кандидат Српске радикалне странке за градоначелника Београда Миљан Дамјановић и ја поднели смо амандман и предложили брисање члана 7. Предлога закона о изменама и допунама Закона о министарствима.

Члан 7, чије смо брисање предложили, односи се на основни члан 9. Видите како се пробудише ови напредњаци, а мирно спавају цело по подне, вероватно су грађани Србије приметили да причамо о закону о министарствима а да се нико жив не јавља.

Надлежност Министарства правде регулисана је досадашњим чланом 9. Ви сте овде предвидели две интересантне измене. Уместо јавних бележника, у оквиру Министарства правде, чиме се све бави, ви сте увели неки нови термин – правосудне професије. Ово је заиста нешто што никада досад није виђено.

Ако сте посебно издвојили полагање стручног испита, полагање правосудног испита, зашто сте онда само јавног бележника прогласили правосудном професијом? Зар ово остало нису правосудне професије? Пошто је

око тих јавних бележника, сећате се, било много речи о томе како су се полагали ти испити, ко их је полагао, ко су све ти бележници, коме дају део своје зараде, колика им је зарада, све је то било актуелно, и сада се они одједанпут губе из овог закона. Нема их, сад су они правна професија, за разлику од свих других правних професија колико их има у Србији.

Али сте у овом закону још предвидели, као део надлежности, програмирање, спровођење и праћење спровођења пројеката који се финансирају из средстава претприступних фондова ЕУ, донација и других облика развојне помоћи итд. Ово је нешто о чему би требало посебно да се разговара – која су то средства, ко их добија, за шта их добија. Знате, ми то понекад прочитамо у медијима, ову зграду Суда је финансирао овај или онај фонд. Све је то, ипак, под велом тајни.

Боље би било да се у оквиру Министарства правде мало озбиљније позабавило стварним надлежностима Министарства правде, надзором Министарства правде над правосудним органима, пре свега над судовима. Не оног страначког позивања судија и захтевања да се нешто пресуди овако или онако, него оно што заиста јесте и уставна и законска обавеза, па да видимо колико нам то трају спорови у Србији и кривице и парнице, па да видимо шта сте ви то епохално урадили.

Дрвље и камење сте бацали на ону мрежу судова коју је својевремено министар правде Снежана Маловић предложила па је овде усвојен, а наравно и ми смо били апсолутно против тога. Ви сте ту нешто као мењали, реформисали реформисано и опет нисте урадили ништа. Опет имамо у Србији места која немају ни судове, ни судске јединице, немају ни ове ваше, како сте рекли, правосудне професије, односно нотаре. Сећате се колико је само било проблема око обезбеђивања тих службеника код избора, код овере потписа итд.

Дакле, постоје неки заиста озбиљни проблеми које би требало у ходу решавати, за шта вам не требају ни нови људи ни нека нова средства, поготово не ово што даје ЕУ па вам онда цртају како ћете укидати судове по Србији, како ћете на тај начин заправо уништавати. С једне стране причате о равномерном развоју Србије, с друге стране укидате школе, укидате судове, укидате прекршајне судове, на месне заједнице сводите неке локалне самоуправе по Србији, односно уместо да се и у том делу потрудите да се развију те средине, ви их убијате у појам, ионако неразвијене, ионако без икакве перспективе.

Предложили смо брисање зато што је потпуно непотребно да се то на овај начин регулише, и било би најбоље... Ионако сте чекали непримерено дуго на овај закон и не знамо због чега се он доноси и усваја минут пре него што нови мандатар крене са излагањем свог експозеа да би у законском року била изгласана Влада.

Дакле, зашто сте чекали последњи час? Знали сте да ћете ви формирати Владу, то је било очигледно. Што нисте једном урадили један људски закон, а не шести пут мењате закон. Свака нова влада, а у ствари иста влада, исти концепт, исти председник, макар се сад звао Ана Брнабић а до јуче Александар Вучић – све је то исто, све је то Александар Вучић. Ви се сад појављујете и са неким

новим министарствима и образложењем да би наступила велика штета ако ово хитно не усвојимо, зато што немамо ова министарства о којима сада говорите.

Је л' ви хоћете да кажете да Вучићеве досадашње владе нису добро радиле? Да су наносиле штету јер нису имале ова министарства за која пишете да ће, ако их не усвојимо по хитном поступку, настати штета?

Дакле, немојте да мислите да смо неозбиљни. Знамо шта говоримо, видимо шта радите и користићемо, колико нам то време дозвољава, ово место да о томе обавештавамо јавност. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има Александра Чабраја.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЧАБРАЈА: Хвала.

Ми смо својим амандманом такође предложили брисање ових измена којима се, између осталог, реч „јавних бележника“ из члана 9. Закона о министарствима, који иначе говори о надлежностима Министарства правде, замењује речима „правосудних професија“.

Знамо, наиме, да су управо јавни бележници, или нотари – колегиница Радета је малопре нешто говорила о томе и подсетила колико је о томе пуно било речи – нешто што је владајућа већина увела из неких својих потреба баш као и све ове измене о којима данас причамо, па се сад ова измена може тумачити двојако.

Ако сада више не помињемо јавне бележнике, већ помињемо некакве правосудне професије – иначе се у Уставу Србије не помињу нигде јавни бележници – да ли се то сада они изузимају из надлежности овог министарства или се, што је много вероватније, они сада на мала врата заправо уводе као правна или правосудна, како се овде каже, професија?

Пошто их Устав не познаје ни као правосудну функцију ни као правосудну професију, јер члан 194. Устава став 3. каже да сви закони и други општи акти морају бити сагласни са Уставом, да ли то значи да ће сада јавни бележници кроз ову измену постати некаква правосудна професија?

Уколико сте желели да мењате надлежности министарстава, мислим да би било далеко корисније, што је исто потреба ове владајуће већине ради међусобног поткусуивања, о чему читав дан причамо, мислим да би било далеко примереније да се, рецимо, увело министарство баштине, које имају многе земље које немају толико проблема са својом културном баштином и очувањем културне баштине које Србија има. Или пак да се Министарство културе развело од информисања, о којем се овде једино води рачуна. Култура је увек у свом министарству пасторче информисања, јер се о медијима и информисању и те како води рачуна а о култури никако, па да се, рецимо, култура повезала са туризмом, као што то чине земље које желе да унапређују свој туризам и своју културу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала вама.

Народни посланик Бошко Обрадовић.

Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани председавајући, наравно да и Српски покрет Двери тражи брисање ових нових додатака које доноси владајућа коалиција, где се помиње програмирање, спровођење и праћење спровођења пројеката који се финансирају из средстава претприступних фондова ЕУ, донација и других облика развојне помоћи из делокруга тог министарства.

Шта је развојна помоћ, а шта су институције за ЕУ? То је она кључна дилема око које ја желим да се задржим неки тренутак у образлагању нашег амандмана.

Лепо каже – претприступних фондова. Још нисмо ни близу приступања ЕУ, нисмо чак ни у чекаоници за улазак у ЕУ него у ходнику испред чекаонице. Седamnaест година путујемо у ЕУ и нисмо се приближили ни чекаоници. Добијање тих претприступних фондова најчешће је условљено неким другим врстама уцена од стране ЕУ.

Од 1. септембра ове године странци ће моћи да купују пољопривредно земљиште у Србији без икаквих законских ограничења. Бићемо једина држава у Европи која је то учинила пре уласка у ЕУ, док су многе друге и након уласка ЕУ ограничиле продају свог пољопривредног земљишта странцима.

Систем уцена из ЕУ увек је много скупљи од њихове развојне помоћи. Они и када нешто дају или поклоне, то вишеструко наплате пљачкајући државу Србију и грађане Србије преко својих монополских, западних, страних фирми које добијају помоћ из нашег буџета и које бивају привилеговане тиме што имају монопол на нашем тржишту.

Нема бесплатне помоћи из ЕУ, нема претприступних фондова који нам се дају да би нас подржали и помогли; увек нам дају искључиво да би нас довели у што већу зависност, да би нас опљачкали и изнели профит у иностранство.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 7. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Само да подсетим да је Влада Војислава Коштунице парафирала ССП, на основу којег је дозвољена продаја земљишта странцима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 7. амандман је поднео народни посланик проф. др Марко Атлагић.

Изволите

МАРКО АТЛАГИЋ: Поштовани потпредседниче, одустајем од амандмана. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 7. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Атлагић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Балша Божовић.

Изволите.

БАЛША БОЖОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Даме и господо народни посланици, уважени грађани Србије, када је у питању овај амандман који је поднео Марко Ђуришић заједно са својим колегама и малопређашња дискусија које су водиле друге колеге у Скупштини

Републике Србије, хтео бих само да прецизирам о чему је овде реч и једну бих ствар само допунио – поред тога што се бришу, јавни бележници се на мала врата, као што су моје колеге рекли, уводе као правосудне професије.

Дакле, Министарство правде обавља послове стручног усавршавања носилаца правосудних функција и правосудних професија. Да ли то значи да се на овај начин Министарство правде оспособљава да врши стручно усавршавање и адвоката? Јер и адвокатура је правосудна професија. Шта значи ово за адвокате и на који начин ће се стручно усавршавати од стране Министарства правде адвокатске канцеларије или адвокати који јесу или нису блиски власти и шта то значи? Када би могао предлагач да нам ово објасни, али верујем да ни он сам не зна шта је предложио, шта то значи за једну професију.

Да ли се на овај начин кажњавају они адвокати који су пружили организовани отпор правосудним реформама, које су више него скандалозне, у времену када се блокирао цео правосудни систем Србије а тадашњи министар правде Никола Селаковић није имао никакав одговор на стање које је произвео и које је трајало неколико месеци? Последице и дан-данас грађани осећају на својој кожи. Да ли се на овај начин кажњавају адвокати и да ли ће на овај начин Министарство моћи да их контролише? Због чега, како и на основу чега?

Дакле, хоћу да вам кажем да ово не може да прође. Искрено ме занима због чега извршна власт Републике Србије комплетну адвокатуру у Србији ставља под своју контролу. То је питање за предлагача овог закона. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 7. амандман су заједно поднели народни посланици Зоран Красић и Милорад Мирчић.

Народни посланик Зоран Красић.

Изволите.

ЗОРАН КРАСИЋ: Да не препричавам амандман, али мени је потпуно несхватљиво како је у оквиру члана 9. основног текста закона изостављено да се наведу као посебни органи управе у саставу Министарства правде Управа за извршење кривичних санкција и, рецимо, Дирекција за управљање одузетом имовином. Како је то могло да се деси? Ако се то десило приликом доношења закона, како је могло да се деси приликом ове квалитативне измене и допуне тог закона?

Молим вас, ова дирекција је главни хит. Сећате се, пре правоснажности Шарићу, продали ово, продали оно и рекламирају се на сајту Министарства правде да као своје органе управе имају то, то, али га нема у закону. У овом закону га нема. И постављају функционере на Влади, а тамо сте, рецимо, приказали неку другу управу као орган у саставу министарства, нећу да улазим у то да ли је велики значај или није.

Како овако значајне органе управе у саставу министарства не приказујете у Закону о министарствима? Молим вас, како је то могуће? Којим сте се критеријумом руководили када сте писали закон и ове измене и допуне? Сваки закон, када се пише, заснива се на неким начелима. Које је овде начело? Имамо 126, све ћемо да изгласамо, од 16 имаћемо 18 министарстава, завршен посао.

Али није то главни циљ овог закона. Овај закон треба да спречи да се посвађате и повадите очи када направите Владу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 8. амандман у истоветном тексту поднели су народни посланици Бојан Торбица, Дејан Шулкић, Владимир Ђурић, заједно Немања Шаровић и Зоран Красић, заједно Зоран Живковић и Јован Јовановић, Мариника Тепић, Соња Павловић и Александра Чабраја, заједно Бошко Обрадовић, Срђан Ного, Марија Јањушевић, др Драган Весовић, мр Иван Костић, Зоран Радојичић и проф. др Миладин Шеварлић и заједно Горан Ћирић, Гордана Чомић, Александра Јерков, Балша Божовић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, Весна Марјановић, Душан Петровић, Верољуб Стевановић, Дејан Николић, Горан Јешић, Душан Милисављевић и Драгољуб Мићуновић.

Реч има народни посланик Бојан Торбица.

БОЈАН ТОРБИЦА: Повлачим амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Повлачи амандман.

Реч има народна посланица Александра Јерков.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем.

Колега Мартиновићу, видим да имате стратегију да сада, после подне, ћутите и не укључујете се у расправу. Међутим, јако је важно да нам одговорите на ово питање. Ви сте Предлогом закона предвидели да престаје да постоји Дирекција за електронску управу као орган управе. Веома је важно да нам кажете због чега сте то предвидели.

У образложењу Предлога закона које сте нам доставили нисте рекли ниједну реч о томе због чега желите да се Дирекција за електронску управу укине, а у одговорима на питања новинара који су вас питали управо ово што вас ми питамо, због чега желите да се Дирекција за електронску управу укине, испоставило се да или не знате због чега сте то предложили или не говорите истину кад кажете због чега сте то предложили.

Један од ваших страначких колега је рекао да је то због тога што ће од сада сва министарства да се баве електронском управом и да нема потребе да постоји посебна дирекција. Други ваш колега, коалициони партнер, рекао је да је то због тога што ће ова управа сада да пређе у надлежност Министарства енергетике. Од будуће премијерке, из њеног кабинета смо могли да чујемо да је то због тога што ће се та дирекција сада преселити у кабинет председника Владе.

Јако је важно да нам кажете који је од ова три одговора истинит, зато што, уколико три упитане особе из владајуће коалиције на исто питање дају три одговора, можемо закључити да или не говоре истину или немају појма о чему причају. Мени је, знајући вас, тешко да одлучим који је од ова два сценарија у питању, можда и оба.

Премијерка је – уколико је тачно оно што је рекла, а надајмо се да зна макар како ће будућа влада изгледати – рекла нешто изузетно опасно. То значи да ви заправо мењате системска решења у односу на то ко седи на којој столици и ко тренутно заузима коју позицију и коју функцију, што заправо показује оно што говоримо од како је овај закон и ушао у скупштинску процедуру – да је он

плод једне свеопште трговине, ценкања, страначког намиривања и да ви заправо уопште немате план шта да радите ни са државом, ни са управом, ни са Дирекцијом за електронску управу.

Зато, колега Мартиновићу, молим вас да прекинете ову праксу коју имате по подне. Рекли сте три различите ствари у медијима. Молим вас, реците која је истинита. Реците због чега укидате Дирекцију за електронску управу! А када на то будете одговарали, молим вас, реците нам и ко од ваше троје колега не говори истину када нам даје лажне разлоге за то због чега се ова дирекција укида.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Владимир Ђурић.

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ: Хвала.

Предлогом закона о изменама и допунама Закона о министарствима предвиђа се брисање члана који регулише делатност Дирекције за електронску управу и она практично излази из надлежности Министарства државне управе и локалне самоуправе.

Колегиница је већ рекла, ја ћу поновити – добили смо предлог закона у чијем образложењу о укидању Дирекције за електронску управу нема ни речи, што је груба непажња од стране предлагача, да не употребим неку другу реч. Сматрам да је то заиста недостојно комуникације са народним посланицима, да се о једној оваквој ствари у образложењу предлога закона буквално не каже ни једна једина реч.

Да ли ће Дирекција за електронску управу, по речима заменика шефа највеће посланичке групе у Скупштини, бити издистрибуирана по свим министарствима или ће, по речима мандатарке, бити директно под њом па ће она, поред тога што ће бити премијерка, бити и својеврсни пројект менаџер свих ИТ пројеката у нашој јавној управи, електронској управи или ће, као што рече коалициони партнер јуче у медијима, Дирекција за електронску управу бити пребачена у Министарство енергетике као да није реч о електронској него можда електричној или енергетској управи – било би добро да сазнамо, пошто у образложењу о томе нема ни речи.

О томе каква нам је електронска управа потребна и о каквој есенцијалној ствари се ради говори овај пример. Ово је папир који смо сви добили пре пет минута. Овако дебео штос папира је дистрибуиран овде по сали. На овом папиру пише да наш колега посланик повлачи све своје амандмане које је на овај закон поднео.

Узгред, ти амандмани могу да се подносе и електронски, јер ми овде имамо апликацију е-парламент, али то из неких разлога не функционише. Дакле мора папир, печат, оловка, као што морате доказ о електронској уплати да носите у банку, да се лупе печат и потпис па да то онда носите у неку јавну установу као доказ да сте платили.

Дакле, колега и усмено цео дан понавља да повлачи амандмане. Ми смо све то чули. Могли смо то све видети у систему е-парламента, али наша електронска управа ипак функционише тако да се штос папира прво штампа да би се амандмани поднели, па се онда штос папира штампа да би се ти исти амандмани повукли.

Упркос таквом стању електронске управе у овој држави, упркос редовима грађана испред шалтера РФЗО, који месецима чекају своје електронске здравствене књижице и који и данас у Новом Саду стоје у вишесатним редовима испред СУП-а чекајући своје возачке дозволе и личне карте, нама се укида Дирекција за електронску управу без и једне једине речи образложења због чега се то ради и шта ће са тим пословима бити. То је заиста недопустиво. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Зоран Красић.

Изволите.

ЗОРАН КРАСИЋ: Господине Маринковићу, пошто је јасно о чему се ради, уопште није јасно на основу ког закона је формирана Дирекција за електронску управу као орган управе у саставу Министарства државне управе и локалне самоуправе. Као што не знамо на основу ког закона је формирана, тако не знамо на основу ког закона се она брише.

Има у Закону о државној управи једна одредба која каже да се органи управе у саставу министарства оснивају законом, али не кажу која је та врста закона – да ли је то основни закон, материјалноправни или баш овај закон о министарствима.

Не желим да отворим ту тему, међутим, зар је могуће да у члану 10. не постоји став о Управном инспекторату као органу управе у саставу Министарства државне управе и локалне самоуправе? То је шест хиљада пута важнији управни орган у односу на Дирекцију за електронску управу.

Ето како се прави, ето како се дефинише делокруг рада, ето на основу чега се бирају инокосни органи који треба да руководе министарствима. Шта ће он, јадник, када га изаберу? Он нема појма које су надлежности, какав је делокруг, где да погледа, где да се информише. Хајде што он не може да се снађе, али морају грађани да се снађу, а како они да се снађу кад се овде предлози закона пишу ногама а гласају рукама?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има народна посланица Мариника Тепић.

Изволите.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Захваљујем, председавајући.

Клуб самосталних посланика својим амандманом тражи да се брише члан којим се брише Дирекција за електронску управу, односно сматрамо да она треба да остане у постојећем формату, у оквиру Министарства државне управе и локалне самоуправе, не само због тога што не знамо шта ће са њом надаље бити или је тако наизглед само било до синоћ.

Дакле, ми од суботе покушавамо да сазнамо од предлагача, колеге Александра Мартиновића, шта ће бити са овом Дирекцијом за е-управу и то упорно не можемо да сазнамо.

Потпуно разумем да он након силног вређања госпође Брнабић крајем прошле године нема никакву комуникацију са њом ни као ресорном министарком у техничкој влади нити као будућом премијерком, али су могли обоје кроз неку бољу координацију, комуникацију да озбиљно наступе у Парламенту пред народном посланицима и отворено кажу шта ће се десити са овом заправо структуром која се у овом тренутку зове Дирекција за е-управу, а

не да ми надљудским напорима, у трпном стању, слушајући синоћ програм Телевизије Пинк и интервју мандатарке Брнабић сазнајемо шта ће се десити по овом питању.

Да нисам улагала надљудске напоре, кажем, да бих испратила њен интервју и да бих схватила, на своје дубоко разочарање и жалост, да се Парламент заправо преселио на Телевизију Пинк, да народни посланици који расправљају о овом закону и овим амандманима треба на ТВ Пинк од мандатарке да чују шта ће се десити са Дирекцијом за електронску управу.

То је највећи пораз који је овај парламент могао да доживи и, кажем, уз своје велико изненађење како је ова дама уопште пристала на тако нешто држећи се ипак неких етичких норми које заговара, синоћ сам од ње чула, ако то буде докраја испоштовано, да ће ово њено чедо, Дирекција за е-управу, да се сели заједно са њом, као нека кровна управа за сва министарства и вероватно ће добити нови правни статус у оквиру канцеларије, на пример, за електронску управу.

То је оно што ми треба да чујемо од предлагача. Волела бих да чујемо да ли је то тачно, да ли је информација са Пинка из уста мандатарке Брнабић тачна или је тачно то што смо ми добили у радном материјалу – да остаје лебдеће, да се заправо ова дирекција само гаси и да надаље не знамо шта ће са њом бити. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има народни посланик Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала.

Да резимирамо за грађане – као што се оснивају два министарства са по једном реченицом образложења, тако се овде укида једна дирекција без иједне реченице образложења.

Ово је у најмању руку неозбиљно. Заиста понижење за Народну скупштину, за све посланике и за све грађане Републике Србије. Ако се оснива неко министарство или се гаси неки део државне управе, требало би да постоји барем нека анализа досадашњег рада, разлози зашто се то дешава и шта ће бити са тим људима и надлежностима.

Ништа од тога немамо у овом на брзину склепаном образложењу за закон који је очигледно само део коалиционог договора. Нема ни жеље, ни намере; има само бахатости владајуће већине да на овакав начин, са оваквим образложењима усваја законе у Скупштини Републике Србије. Покрет Доста је било никада овакве ствари неће радити. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има народни посланик Горан Ћирић.

Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Мени је жао што нисмо чули ниједну реч посланика већине и предлагача који би дали одговор на, ево, десетак питања.

Посланица Александра Јерков је заједно са осталим посланицима посланичког клуба ДС дала овај амандман са циљем да Дирекцију за електронску управу одржимо у функцији, у оквиру и у саставу Министарства државне управе и локалне самоуправе.

Чули смо од мандатарке да ће кључни циљеви бити подизање нивоа електронске управе, инвестиције у ИТ сектор и да ће то бити велики замајац за подизање БДП-а. Данас видимо на који начин систематски радимо управо на том циљу.

Ми тај циљ нећемо спорити. Наравно да је неопходно и потребно подржати све талентоване младе људе који имају довољно потенцијала да развијају овај сектор у Србији, али у Скупштини данас видимо, као и јуче, три различите интерпретације о томе шта је будућност Дирекције за електронску управу.

Убеђен сам да је, пре свега, потребно одржати ниво интегративности у решавању потреба грађана Србије на тај начин што ће се интегрисати различите базе података у надлежностима различитих министарстава. Логично је да Дирекција остане у оквиру Министарства државне управе и локалне самоуправе, зато што је ту најразгранатија инфраструктура свих градова и општина, са целокупним потенцијалом – људским, комуникационим, телекомуникационим и просторним; да је потребно интегрисати базе података које имају Министарство унутрашњих послова, Министарство финансија, дати основне услуге свим грађанима Србије на ефикасан начин и, наравно, Министарство здравља.

Ми сада немамо одговор на питање шта је будућност ове дирекције, шта је будућност читавог овог сектора, шта је будућност овако важних функција потребних грађанима Србије.

Дакле, још једном вас позивамо да прихватите овај амандман иако га је поднела ДС, јер је то свакако добро за грађане Србије.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајућа.

Као подносилац амандмана желим, наравно, да га образложим.

Заиста, у више наврата смо то овде могли да чујемо, укидање Дирекције за електронску управу као органа управе у саставу Министарства државне управе и локалне самоуправе нема никакве логике.

Ево чиме се све бави ова дирекција: обавља стручне послове и послове државне управе који се односе на усклађивање и унапређивање развоја и функционисање информационих система инфраструктуре државних органа, органа аутономне покрајине, органа јединица локалне самоуправе и јавних служби; развој и примену стандарда у увођењу информационо-комуникационих технологија у државним органима, органима територијалне аутономије, органима јединица локалне самоуправе и јавним службама; примену и коришћење интернета у раду државних органа, територијалне аутономије, локалне самоуправе и јавних служби; друге послове одређене законом.

Дакле, која је логика укидања ове Дирекција за електронску управу?

Наравно да смо тражили да се брише овакво ваше решење, не само зато што нема никаквог образложења за укидање Дирекције за електронску управу, већ зато што не може мандатар Ана Брнабић са собом на место председника Владе да понесе и Дирекцију за електронску управу, која припада Министарству за државну управу и локалну самоуправу.

Она би требало да одговори на нека друга питања: зашто је смањила изворне приходе који би требало да слеђују локалним самоуправама, када ће доћи на ред коначно издавање различитих карти и картица, као и осталих докумената који никако да се издају и због којих се формирају редови у Србији, али и низ других аргумената који су били директно њен посао а тај посао није урађен.

Сада видимо да се укида чак и једна изузетно важна ствар за коју смо се годинама и деценијама борили у Србији, а то је електронска управа – олакшавање кроз информатичко-комуникациони систем којим грађани Србије долазе до разних докумената.

Просто је немогуће да ви већ сат времена избегавате да одговорите на питање зашто се укида ова дирекција. Зато позивам предлагача да нам образложи шта се десило и где нестаје Дирекција за електронску управу. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 8. амандман су заједно поднели народни посланици Вјерица Радета и Милорад Мирчић.

Реч има Вјерица Радета

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Члан 8. говори о надлежности Министарства државне управе и локалне самоуправе и овде у контексту свих ових досадашњих расправа везаних за укидање Дирекције за електронску управу треба напоменути да од када се појавило име Ане Брнабић као опције за мандатара Владе ви сте је представљали као некога ко је имао изузетне заслуге у овом министарству и, пре свега, као некога ко је направио револуцију у електронској управи. Некако сте електронску управу поистовећивали са њом, као да је то била лична карта Ане Брнабић, па вас сада питамо – зашто отимате жени личну карту?

Зашто? Шта је она урадила и шта је уопште урађено у овом министарству у оквиру те електронске управе да бисте сад ту дирекцију укидали? Није урађено ништа, поготово не оно чиме се хвалите да сте урадили. Да ли су умрежене локалне самоуправе? Нису. Да ли су људи који су још у децембру поднели захтеве за електронске здравствене књижице добили књижице? Нису. Да ли је, не дај боже, урађен јединствен бирачки списак по некој новој методологији? Није. Дакле, да сте ове битне послове завршили, па и да кажемо – ево, сад не морате више тим да се бавите у оквиру посебне дирекције него ће то бити део свакодневних послова и то може без посебно исказане надлежности. Али то једноставно не може, зато што нисте урадили ништа од онога што сте обећавали.

Наравно, ми ћемо детаљније и више о томе говорити када будемо говорили о Влади, јер је, као што рекох, то оно чиме се хвали Ана Брнабић и чиме се ви хвалите као њеним великим успесима, јединим што је урадила у оквиру свог рада у Влади Републике Србије.

Ми смо такође предложили, уз брисање овог члана, као другу варијанту, додавање новог става, где смо предвидели управни инспекторат као орган управе у саставу Министарства државне управе и локалне самоуправе и написали смо, наравно, прецизно које су то надлежности које су уобичајене и без којих, заправо, не може да се функционише.

Није нам баш најјасније због чега сте ви то пропустили, а са друге стране, зашто је проблем да усвојите неки амандман када видите да је очигледно добронамеран и стручан и да ће помоћи свима онима који користе услуге државне управе и локалне самоуправе. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 8. амандман су заједно поднели посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 8. амандман, у истоветном тексту, поднели су народни посланици Маријан Ристичевић и Марко Атлагић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Одустајем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 9. амандман, у истоветном тексту, поднели су посланици Бојан Торбица, Дејан Шулкић, заједно Вјерица Радета и Срето Перић, заједно Зоран Живковић, Јован Јовановић, Мариника Тепић, Соња Павловић и Александра Чабраја и заједно посланици ПГ Двери.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

Не, то је грешка. Извините.

Реч има народни посланик Срето Перић.

СРЕТО ПЕРИЋ: Даме и господо народни посланици, члан 9. Предлога закона о изменама и допунама Закона о министарствима односи се на члан 13. Закона о министарствима. Члан 13. регулише делокруг Министарства спољних послова. Интервенција предлагача се односи на одређене нове надлежности Министарства спољних послова.

Између осталог, каже се: „послове у вези са учешћем представника Републике Србије у мултинационалним операцијама – мисијама и организацију и обезбеђивање учешћа цивила у тим операцијама – мисијама, у сарадњи са другим надлежним државним органима, сагласно посебном закону; развојну сарадњу намењену иностранству и координирање упућивања хуманитарне помоћи, у сарадњи са другим надлежним органима, сагласно посебном закону“. То је интервенција у члану 13. Закона о министарствима.

За нас из СРС неприхватљиво је када се каже хуманитарна помоћ, јер се ми увек сетимо „Милосрдног анђела“ и за нас то није прихватљиво. Ми се опредељујемо према некој земљи, да ли нам је пријатељска или није, према томе да ли је она признала независност КиМ. То је за нас полазна тачка, на основу које градимо наш однос према тој држави. Ми изражавамо сумњу да на челу овог министарства може да се нађе неко као што је био Вук Драшковић, као што је био Горан Свилановић и ко зна где све то може да нас одведе.

Примарно се овде расправљало, када је овај закон у питању, углавном о додавању, односно увођењу нова два министарства, а онда се лагано неким министарствима одузимају неке надлежности, односно делокруг послова, неким се додају, али за ову интервенцију у члану 9. овог предлога закона не

може се рећи да је жеља коалиционих партнера да се усагласе и ускладе неки односи. Пре бих рекао да се овде ради о интервенцији НАТО-а. Ми овде покушавамо да будемо већи НАТО него што је сам НАТО, веће присталице ММФ-а него што је сам ММФ.

Ми бисмо потпуно разумели предлагача да је предложио интервенцију у ставу 2. Предлога закона, где се говори о управи која има за циљ да развија сарадњу наше дијаспоре, односно да пружи сваку неопходну помоћ пре свега Србима, а наравно и другим грађанима, односно држављанима Републике Србије који живе у иностранству.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Предложеним амандманом Српски покрет Двери заправо штити интересе безбедности Републике Србије и безбедности грађана Србије.

Наиме, имајући у виду чињеницу да се овим законским предлогом није на јасан начин дефинисало о каквим се мултинационалним цивилним операцијама ради и под окриљем које организације ћемо слати наше цивиле у неке мултинационалне организације, ми сматрамо да постоји опасност по држављане Републике Србије да цивили буду упућени у мултинационалне мисије ЕУ у ризична подручја.

Ми немамо никакав разлог да учествујемо у било каквим ризичним мултинационалним операцијама. Наши грађани и цивили посебно немају потребе да се излажу било каквом ризику. Ми нисмо чланица ЕУ, ми нисмо у обавези да се солидарисемо са било каквим мисијама ЕУ. Да не говорим о мисијама НАТО-а, које су увек освајачке, деструктивне, насилне и практично фашистичке.

Немамо ни један једини разлог да своје грађане стављамо у контекст било каквих ризичних мултинационалних операција. То је разлог зашто смо ми овим амандманом предвидели брисање оваквог члана док га ви мало не прецизирате, о каквим се мултинационалним операцијама ради, под окриљем којих међународних организација, колико је то ризично за наше грађане.

Ми не желимо да наши грађани, посебно цивили, буду изложени било каквом ризику. Нема разлога да учествујемо у било каквим мултинационалним операцијама које нису наш национални и државни интерес, које нису нешто што се нас тиче. Ако ЕУ има неке своје мисије и има неке своје ризичне мултинационалне операције, нека то ради без нас. Ми смо имали довољно и својих проблема, нема разлога да се мешамо у унутрашња питања других држава. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Драган Весовић.

Можете ли да приђете овде, само да видим за вас време? Имате нешто времена, само да знам колико.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Око шест минута.

ПРЕДСЕДНИК: Можете.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Хвала, председавајућа.

Дакле, око шест минута времена.

Да мало појасним ово што је господин Обрадовић причао.

Ако смо пажљиво читали образложење које се овде нуди, ове надлежности иду ка Министарству спољних послова, а оно ће, у сарадњи са подгрупом Министарства одбране и Војске Србије задуженом за обезбеђивање законских оквира и јавних институционалних капацитета за учешће Републике Србије у цивилним мисијама да усклађује питања везана са преговорима из Поглавља 31, а то Поглавље 31 треба да установи послове безбедности и одбрамбене политике.

Ми знамо ставове ЕУ у погледу безбедносне и спољне политике и врло се често у тим несретним преговорима које Влада Републике Србије води са ЕУ намеће питање нашег односа са Русијом. Да ли овакво образложење може да услови да цивилне мисије или војне мисије, јер видим да је предвиђена и сарадња са Министарством одбране, буду такве да, не дај боже, наши грађани иду на решавање сукоба које нпр. имају Русија и Украјина, јер је став ЕУ по томе познат?

Дакле, размислите. Врло је сврсисходно да овај предлог одбацимо, јер може да нас одведе у нешто што уопште није добро.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 9. амандман у истоветном тексту поднео је посланик Маријан Ристичевић и проф. Марко Атлагић је обавестио да је повукао амандман.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Одустајем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 9. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

На члан 9. амандман су заједно поднели народни посланици Зоран Красић и Немања Шаровић.

ЗОРАН КРАСИЋ: Просто је несхватљиво да је у члану 13, који објашњава делокруг послова којим се бави Министарство спољних послова у ставу 2. наведена као орган управе Управа за сарадњу са дијаспором и Србима у региону. И није неки проблем ако је то наведено. Међутим, изостављена је Дипломатска академија, а Министарство спољних послова се на свом сајту хвали како у саставу Министарства има и Дипломатску академију. Просто је невероватно да нисте макар таксативно навели шта се све налази у саставу Министарства спољних послова као управни орган.

Ми смо ове амандмане поднели једноставно да помогнемо, да исправимо. Можда се у брзини нешто заборавило па да се то исправи, да то буде комплетан закон. Међутим, ја сам јутрос чуо – и када цитираш оно што је у закону и када се позиваш на закон који је донела ова коалициона власт, или предложила, одмах те оптуже како мрзиш неког.

Ја не мрзим никога, само читам шта пише у законима. Када прочитам оно што је написано у закону а знам да је тај закон изгласала ова већина, која подржава ову владу, по логици ствари то треба да се угради. Међутим, они ти одмах кокну етикету „ти мрзиш“. Мрзим и кад читам оно што су они написали.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 10. амандман у истоветном тексту поднели су народни посланици Бојан Торбица, Дејан Шулкић, заједно Наташа Јовановић и

Зоран Красић, заједно Санда Рашковић Ивић и Ђорђе Вукадиновић и заједно Зоран Живковић, Јован Јовановић, Мариника Тепић, Соња Павловић и Александра Чабраја.

Наташа Сп. Јовановић није подносилац.

Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Ово се директно наслања на наш амандман на измене члана 1. и у том смислу добар део оне аргументације која је изложена у вези са чланом 1. стоји и овде, а тиче се министарства за европске интеграције и тиче се, по мени, погубног курса, независно од тога ко га је почео, независно од тога ко га је убрзао и радикализовао.

Предлагачи су јако неодређени и мало противречни. Они, са једне стране, наглашавају како је страховито важно да се усвоји овај закон, односно ове измене, и да се уведе министарство за европске интеграције, а истовремено наглашавају како се ту неће ништа битно променити – нити ће бити више трошкова, нити ће бити неких нових овлашћења, нити било чега другог. У том светлу се просто питам зашто им је толико стало да се то министарство уведе ако је, са друге стране, реч о томе да се ништа битно неће променити.

Наравно, ствар је симболичка и политичка. Као што се на други начин препоручују коалиционим партнерима, овим предлогом министарства се заправо препоручују Бриселу и бриселској администрацији шаљући поруку – ево видите како смо ми добри, ми радимо оно што претходници наши, некадашњи миљеници из ДС-а или ДОС-а нису радили, ми вам уводимо и министарство за европске интеграције. То је очигледно једина логика и једини смисао тога, а истовремено се жели добити нека врста политичке амнестије или бенефита у Бриселу за разне ауторитарне потезе и поступке који су на нивоу унутрашње политике, овде већ поменуте Савамале, односа према медијима и односа према опозицији.

Све у свему, завршавам са овим амандманом. Имам још нешто мало времена које ћу искористити касније. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Наташа Сп. Јовановић.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Дошли смо до оног кључног члана. Дакле, СРС је овим амандманом хтела да вам још једном стави до знања да је апсолутно непотребно увођење овог министарства за европске интеграције, а ја ћу то да образложим на још један додатни начин.

Наиме, поштоване колеге, кроз историју српског народа, вишевековну историју, показало се да је било различитих покушаја да се из састава Србије истргне КиМ. Увек смо томе одолевали и наш народ је чинио све да се заштити колевка српског народа.

Међутим, вама би требало да буде јасно, пре свега вама који нисте били ни политички активни, а тек вама као бившим члановима СРС-а ваљда је било јасно да ће, када је формирана међународна управљачка група за КиМ, коју су чиниле готово све чланице ЕУ, на челу са Америком, учинити све да нам КиМ истргну из нашег територијалног интегритета. Онда је уследило признавање од стране свих тих чланица, готово у једном дану или у неколико дана, те лажне шиптарске државе.

И не само то. Учлањење Србије у ЕУ, за које је високи гост, онај кога сте и ви позвали и који је велики пријатељ српског народа а и ваше странке, смем да кажем, потпредседник Владе Руске Федерације Дмитриј Рогозин јуче рекао у интервјуу за Спутњик да је апсолутно немогуће да очекујете да ће Србија, без притисака и без директног условљавања да се одрекне КиМ, бити примљена у чланство ЕУ. Још се уважени руски гост упитао зашто бисмо ишли тамо када сви из ње беже.

Наши радници, наши пољопривредници и те како имају штете. Иако сте покушали јутрос да прикажете грађанима Србије, што стално радите јер имате највише могућности и медијског простора, како је то и те како добро за нашу земљу, има велике штете – од момента када смо потписали ССП, јер је само по основу царина пола милијарди евра и више, не знам само колико је за прошлу годину, Србија изгубила.

Да не говоримо о томе да све те земље које имају непријатељски став према нама када је у питању очување наше територије имају благонаклон однос према Хашиму Тачију, који, са друге стране, на територији Републике Србије отима сваке године милијарде евра и на стотине хиљада хектара.

Према томе, госпођо Гојковић, даме и господо народни посланици, будућност и период који је пред нама, а у историји једног народа и 10 и 20 година је нешто што веома брзо прође и протрчи кроз политички ангажман многих, неки ће да опстану, неки неће на политичкој сцени. Шта ће све да се дешава, видећете да су српски радикали били у праву, када дође тај тренутак о којем је јуче говорио у интервјуу господин Рогозин.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Мариника Тепић.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Захваљујем, председнице.

Моје колеге и ја из Посланичког клуба самосталних посланика немамо ништа против препознавања интензивнијег активизма и деловања по питању евроинтеграција, али то није случај са овим чланом, којим се предлаже успостављање министарства за евроинтеграције. Односно, начин на који се то планира је веома дискутабилан и ја ћу образложити због чега.

Најпре морам да се осврнем на континуирану расправу по овом питању када су све заслуге приписиване још увек актуелној министарки за евроинтеграције у техничкој влади, госпођи Јоксимовић, нарочито по питању отварања преговарачких поглавља, а да нико, али нико од посланика већине није смогао снаге, храбрости, коректности, поштовања и свега што уз то иде према госпођи Тањи Мишчевић као шефици преговарачког тима, која заједно са бројним радним групама чини заправо кичму преговарачког процеса и, руку на срце, овај процес не би ни изгледао тако да нема госпође Мишчевић. Заиста сам дужна, као неко ко је са њом сарађивао, да скренем пажњу на то, а мислим да је изузетно некоректно од стране посланичке већине да се тог дела није сетио.

Оно што је додатно проблематично у успостављању овог министарства и начина успостављања рада овог органа државне управе у будућности, што је извесно, јесте третман стручних лица, односно професионалаца као што је, што сам малопре поменула, па и у пукој расправи, госпођа Мишчевић. Морам да

кажем да је изузетно велики проблем био тај што су до сада на челу више од половине преговарачких радних група министарстава били државни секретари који нити имају знања, нити имају квалификације за то, а више од половине њих не зна ни да бекне енглески језик.

То је нешто што је чињеница и што је представљало заиста интензивно спотицање у елементарним стварима са другом преговарачком страном, односно представницима ЕУ, о чему је тим госпође Мишчевић врло добро све знао и колико-толико успео да тај пут, трасиран још давне 2001. године, приведе оној правој намени. Такође и у ...

(Председник: Потрошили сте време.)

Користим и време заменице посланичке групе.

(Председник: Не, Јован Јовановић је ту присутан, тако да само он може да користи време овлашћеног, јер је он овлашћени.)

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајућа.

Поштовани грађани Србије, време је да објаснимо идеју Двери коју смо изнели у овом амандману за увођење министарства за европске дезинтеграције и за Европу после ЕУ.

Основна тенденција у савременој Европи нису више европске интеграције. Тренутно актуелна тема су европске дезинтеграције. Нема више проширивања ЕУ, креће скраћивање ЕУ. Велика Британија је већ изашла из ЕУ, а ево шта каже један од најугледнијих европских политичара, бивши председник Чешке, Вацлав Клаус, који пре неколико дана каже да је време, да је куцнуо час да Чеси почну да припремају излазак своје земље из ЕУ. Је л' сада, господо из власти, мало јасније колико је актуелно ово о чему Двери причају данима у Народној скупштини Републике Србије?

Каже даље Вацлав Клаус – не Бошко Обрадовић него бивши председник Чешке, Вацлав Клаус, обратите пажњу – поводом одлуке Европске комисије да тужи Пољску, Мађарску и Чешку јер одбијају да примају избеглице, оценио је да то јасно показује какве намере има Европа са Чешком. „Принципијелно и одлучно протестујемо против одлуке ЕУ да почне поступак због тзв. непримања имиграната на основу квота које је наметнуо Брисел“ и каже историјску реченицу: „Протестујемо због настојања да нас казне и натерају да будемо послушни.“

То је суштина онога о чему вам причам већ неколико дана – не дозвољавамо да нас натерају да будемо послушни. Не дозвољавамо да нам ЕУ и Брисел и бриселски комесари одређују како ћемо ми живети овде у Србији. Зато сматрамо да је веома важно да се актуелна власт окрене ка размишљању о времену Европе после распада ЕУ.

Овим амандманом заправо се ближе одређују надлежности министарства за европске дезинтеграције, чији је задатак да припреми комплетну државну управу за транзициони период и прекид даљих преговора о уласку Србије у ЕУ. Време је да почнемо да се бавимо билатералним односима са свим земљама Европе, али искључиво на равноправном основу и искључиво на обостраном интересу.

Ми немамо никакав интерес да идемо даље у ЕУ по сваку цену, у тренутку када озбиљне европске државе напуштају ЕУ и када не желе да буду малтретирани и уцењивани од стране бриселских комесара. Зато је изузетно важно да схватите значај министарства за европске дезинтеграције и Европу после ЕУ, јер је то данас најактуелнија тема у Европи. Као што сте видели, то мисле бројни, најугледнији европски политичари, као што је бивши председник Чешке, Вацлав Клаус, и то мисли огроман број најзначајнијих политичких организација широм Европе које су евроскептичне.

У том смислу политика Двери је данас најмодернија европска политика у Србији. Оно за шта се ми залажемо, за Европу после ЕУ, то је модерна европска политика, а Александар Вучић и Чедомир Јовановић су последњи еврофанатици у савременој Европи. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала.

Да поновим за грађане да се овде код нас у Србији, ако имате овакву владајућу већину, оснивају министарства са једним параграфом, односно са једном реченицом образложења.

За ово министарство за европске интеграције се у образложењу зашто се формира каже следеће: „Оснивање министарства за европске интеграције предлаже се услед значајно већих обавеза и обима послова у процесу придруживања ЕУ у односу на раније постојећи, а посебно имајући у виду све веће обавезе у погледу непосредне комуникације са самим институцијама ЕУ, на шта може боље одговорити министарство као самостални орган државне управе него што би то могла досадашња служба Владе – Канцеларија за европске интеграције.“

Значи, ово би требало можда да буде почетак образложења, међутим, ово је све што смо добили од образложења. Онда је то у контрадикцији са даљим образложењем које говори о финансијским средствима за спровођење овог закона, а тамо се каже: „За спровођење предложеног закона није потребно обезбедити додатна средства у буџету Републике Србије.“ То значи да ће људи који су били запослени у државној управи, који су се бавили овим питањем пре промене овог закона а били су у Канцеларији за европске интеграције и даље наставити да раде исти тај посао, тако да је потпуно нејасно како ће сада постојање министарства одговорити на значајно веће обавезе и обим послова. Очигледно је да ово образложење нема никакве везе са оним што је намера законописца.

Иначе, закон је писао уважени посланик Александар др Мартиновић, који је такође навео разлоге зашто се овај закон доноси по хитном поступку. Имамо троструку хитност. Седница Скупштине је хитно заказана 24 сата и 50 минута пре одржавања, закон је по хитном поступку и још треба да ступи на снагу хитно, даном објављивања у „Службеном гласнику“, уместо да прође нормалних осам дана. Па каже у образложењу зашто се доноси закон по хитном поступку: „Разлози за доношење предложеног закона по хитном поступку

садржани су у потреби да се спрече штетне последице по рад органа и организација.“

Значи, пет година нисмо имали ово министарство и сада одједном треба да уштедимо неколико дана да не би наступиле штетне последице, које су очигледно наступале, по предлагачу, претходних пет година. Мада није рекао које су последице у питању, колико их има и колико су нас коштале све те ствари.

Затим каже да би оснивање ових министарстава у знатној мери допринело унапређењу друштвених односа и да је то оцењено, при чему не каже ко је ово оценио, претпостављам да је оценио сам а да нам не говори како је оценио, којим мерилима и како ће то допринети унапређењу друштвених односа и, на крају крајева, којих друштвених односа.

На овакав начин се не би смели доносити закони у Србији. Значи, имамо министарства која се оснивају са једном реченицом образложења, која у себи никакво образложење не садрже. Управо сам то прочитао. У исто време се укидају дирекције без иједне реченице образложења. То је, на крају крајева, неозбиљно. Да не говорим о томе да је понижавање, вређање здравог разума и посланика и грађана Републике Србије.

Покрет Доста је било овакве ствари никада неће радити. У овоме и јесте разлика, због оваквих ствари људи мисле да су сви исти, пошто се овако у Србији увек радило. Партократија доноси законе без образложења, то је и разлог пропадања Србије.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има народни посланик Јован Јовановић.

ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се.

Један од истакнутих посланика владајуће странке пребацио је данас нама, посланицима опозиције, да никада не дајемо решења већ да увек изражавамо само противљење предлозима владајуће коалиције. Данашња расправа о амандманима, као и расправа у суботу, управо је показала супротно, односно да онај део опозиције којем припадају и посланици окупљени у Клубу самосталних посланика, у чијем саставу су и чланови Грађанске платформе, даје конкретна решења и разлоге за њихово прихватање.

Главни разлог због којег смо против оснивања министарства за европске интеграције је тај што је веома неуобичајено да се усред процеса приступања мења институционална структура учесника у том процесу, односно концепт преговарања са ЕУ. Оснивање овог министарства, односно укидање Канцеларије за европске интеграције негативно ће утицати на ефикасност процеса приступања, односно смањити оперативност институција које се баве европским интеграцијама, између осталог и због тога што министарство има много компликованије и временски захтевније процедуре него канцеларија. Министар једног ресора, такође, не може да координира рад других министарстава, већ у складу са Законом о Влади, чланом 13, то може да чини овлашћени потпредседник Владе и то би био много бољи модел.

Утапање Канцеларије за европске интеграције у министарство довешће до политизације стручних послова и самим тим до даљег одлива стручних

кадрова из ове институције, што ће имати додатни негативан утицај на процес европских интеграција. На основу недавног истраживања Центра за европске политике, приближно 50% државних службеника који су укључени у рад на процесу европских интеграција планира да напусти посао јер су незадовољни условима рада, а побољшање положаја државних службеника је важан услов за улазак у ЕУ.

Да поновим оно што сам навео у свом прекјучерашњем излагању, Грађанска платформа залаже се за европске интеграције под условом да обе стране имају искрен однос према овом питању, односно да у средишту овог процеса буде поштовање и заштита темељних европских вредности, владавине права, слободе говора и заштите људских и мањинских права. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани грађани Србије, колеге народни посланици, поштована председавајућа, у преосталом времену посланичке групе Двери желео бих да искористим прилику да још једном потцртам значај и делокруг рада министарства за породицу и популациону политику, које смо предвидели овим амандманом на закон о министарствима.

Од уласка Двери у политику и објављивања Новог народног договора 2011. године инсистирамо на томе да један од државних приоритета мора бити брига о породици, рађању, подршци младим брачним паровима, породицама са више деце и, свеукупно гледано, борби против беле куге у нашем народу и друштву у целини.

То је једна тема по којој су Двери најпрепознатљивије и, заиста, ако хоћете у једној реченици да кажемо дефиницију Двери, онда је то политички покрет породичних људи који инсистира на томе да породична политика треба да буде политика број један у 21. веку. Да би та породична политика добила своје пуно институционално утемељење, она мора имати министарство за породицу и популациону политику и то смо ми предвидели овом нашом амандманском интервенцијом.

Чиме би све требало да се бави ово министарство? Верујте, од оних најмањих а много важних питања, рецимо да у Србији треба вратити радно време од 07.00 до 15.00 сати, да недеља мора да буде нерадан дан и да то сви морају да поштују, до неких много сложенијих и озбиљних питања какво је, рецимо, питање пореске реформе у Србији, која треба да буде стављена управо у функцију породице. Дакле, за свако новорођено дете ви као породица добијате одређене пореске олакшице...

ПРЕДСЕДНИК: Хвала, потрошили сте време ваше групе и као овлашћени.

На члан 10. амандман, са исправком, поднела је Посланичка група Двери. Реч има Мариника Тепић, по амандману.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: По амандману, и искористила бих радо остатак времена да укажем на још неке ризике који су до сада били озбиљна нота у преговарачком процесу, критичка нота, наравно, и због чега ми не можемо да подржимо увођење министарства за европске интеграције на овакав начин.

Као што сам рекла у првом делу излагања, када сам истеком тог дела времена прекинута, оно што се испоставило као врло велики проблем у досадашњем раду а сада делује да ће се та координација само наставити, то је да су на челу преговарачких радних група министарстава државни секретари, од којих више од половине нити говори енглески језик нити су стручно оспособљени – ни капацитетима, ни образовањем, ни искуством за посао који је пред њима.

У том смислу желим посебно да скренем пажњу, надам се да се никада више неће догодити ситуација какву смо имали на последњој међувладиној конференцији када су се расправљала отварања последња два преговарачка поглавља, када се нико од стручних лица која су писала преговарачко поглавље није нашао у делегацији Републике Србије. Дакле, нити смо имали представника или директора Завода за интелектуалну својину, нити било кога из Управе царина. То су стручна лица која су писала преговарачка поглавља која сутра треба имплементирати и припремити сва акта ради хармонизације, али они нису, нажалост, нашли место у делегацији Републике Србије, што је недопустиво.

Тај однос, позитиван према нестручним лицима награђеним тако што су шефови преговарачких радних група а ненаграђивање, кажњавање, изолација и сакривање стручних лица која заправо раде евроинтеграцијски посао у најозбиљнијем делу тог посла, јесте нешто са чим Влада Републике Србије, нарочито овај будући сазив који се очекује за неколико дана, треба да се суочи и призна да нема капацитета ни знања за то.

Оно што сам још при крају свог излагања дужна да напоменем, из простог разлога што смо слушали у претходним излагањима похвале на рачун ове и претходне владе, односно истог састава, јесте да се оставља утисак да је процес евроинтеграција започео доласком Александра Вучића на чело Владе као главног преговарача.

Морам, ради јавности, да подсетим да се до отварања преговарачких поглавља не би ни дошло да Република Србија најпре није стекла статус кандидата. То се догодило почетком 2012. године, дакле пре него што је Александар Вучић уопште дошао на власт. Да би Република Србија уопште стекла статус кандидата, такође јавности ради, важно је да напоменем да је претходно требало да се испуни низ врло тескобних услова, између осталог и сарадња са Хашким судом. Тако да је влада Александра Вучића и цео овај преговарачки процес практично дошао на готово, на спреман терен и на решена најтежа питања од 90-их година до 2012. године.

Јако је важно рећи да је отварање преговарачких поглавља признање свим владама од 2001. до 2012. године, када су се стекли услови за отварање преговарачких поглавља, а не да се „новија историја“ или историја приближавања Европској унији броји од 2012. године и Александра Вучића. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 10. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић. Хвала.

На члан 10. амандман је поднео народни посланик Марко Атлагић, који је писмено обавестио да одустаје.

На члан 10. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

На члан 10. амандман су заједно поднели народни посланици Вјерица Радета и Немања Шаровић.

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Члан 10. је заправо новододати члан 13а и говори о надлежностима новоформираног министарства за европске интеграције. Ми у СРС, што се европских интеграција тиче, имамо јасан и недвосмислен став од почетка и мислимо да Србија не треба да иде у Европску унију и да треба да се прекину преговори са Европском унијом, али чак и ви који сте за европске интеграције требало би да знате да је ово министарство потпуно сувишно. Чули смо и у петак у начелној расправи и данас од ових који се такмиче са вама, ових који су били пре вас и који се такмиче ко има веће заслуге за европске интеграције, да су и они, а и ви све до сада радили у складу са вашом политиком на тим пословима европских интеграција, кроз сва друга министарства.

Заиста, ово посебно министарство је нешто што није у складу ни са нашим правним системом, нити је могуће да овакав организациони облик постоји за надлежности које сте ви предвидели. Највише како је ово могло да се организује јесте на нивоу неког, било ког, организационог облика у оквиру министарстава које се иначе бави тиме. Не може на начин да ви овде нама често предлагате законе, односно углавном предлагате законе на основу захтева Европске комисије, и онда предлагате неко ресорно министарство. Не може сада ово министарство да буде неки надорган који ће предлагати, рецимо, законе у име свих министарстава и да тај министар буде неки супермен који ће бити у стању да у име Владе овде представља закон из било које области.

Дакле, потпуно је непотребно, а нисам сигурна и да има баш уставног основа за овако нешто, али једноставно немате потребе да на овај начин показујете своју велику љубав према Европској унији. Показивали сте је и без овог министарства. То што је госпођи Јадранки Јоксимовић сметало што се зове министар а нема портфељ, то вероватно јесте проблем, али могли сте то и другачије да решите. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Потрошили сте време посланичке групе.

На члан 10. амандман су заједно поднели народни посланици Милорад Мирчић и Миљан Дамјановић.

Реч има народни посланик Зоран Красић.

ЗОРАН КРАСИЋ: Као овлашћени представник? Колико имам времена отприлике?

ПРЕДСЕДНИК: Три минута и 26 секунди.

ЗОРАН КРАСИЋ: Врло брзо ћу да причам.

Значи, 13а односи се на став 2. Морам да вам скренем пажњу на то да је 12. септембра 2008. године Србија донела Закон о ратификацији ССП и оног прелазног споразума и никоме ко је од тада био на власти није пало на памет да формира посебно министарство за неке интеграције. Зашто никоме није пало на

памет? Па било је неких идеја, али био је проблем како дефинисати тај државни орган, шта би тај државни орган радио.

Додуше, неких идеја на ту тему било је још и 2004. године, али никада та идеја није дигнута на ниво посебног државног органа. Та идеја није дигнута на тај ниво ни када су се, сећате се, 2012. године у једној телевизијској емисији Божидар Ђелић и Јоргованка Табаковић изљубили као рођени зато што је Србија добила статус кандидата. Ни тада није била идеја да се формира посебно министарство.

Замислите шта је написано у ставу 2 – да ово министарство сарађује са Мисијом Републике Србије при ЕУ. Сарађује са Мисијом, само због тога постоји став 2. Делокруг министарства – сарадња са Мисијом Републике Србије. Парадоксална ствар. Шта све папир трпи, шта је све неко морао да напише да би створио привид како је то нешто озбиљно.

Морам да вам скренем пажњу, независно од тога да л' неко прати овај пренос или не, од 2012. године су сви који су на власти у Републици Србији у фази мониторинга и скрининга. Значи, пријатељи из ЕУ вас посматрају, а сад су у другој фази – прегледају вас, да не забрљате нешто.

Мене просто запрепашћује чињеница да у условима британског егзита неко гура прст у очи нашим традиционалним пријатељима, а драго ми је што напослетку грађани Републике Србије схватају где се налазе еврофанатици, ко је преузео фењер од Демократске странке и где се налази последња линија одбране Брисела. Последња линија одбране Брисела налази се на Андрићевом венцу.

ПРЕДСЕДНИК: Амандман којим предлажу додавање новог члана 10а заједно су поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Одбор за уставна питања и законодавство одбацио је овај амандман, а одбачени амандмани не могу бити предмет расправе.

Амандман, са исправком, којим после члана 10. предлажу додавање члана 11. заједно су поднели народни посланици Санда Рашковић Ивић, Дијана Вукомановић, Ђорђе Вукадиновић и Славиша Ристић.

Одбор за уставна питања и законодавство одбацио је овај амандман, а одбачени амандмани не могу бити предмет расправе.

На члан 11. амандман, у истоветном тексту, поднели су посланици Бојан Торбица, заједно Вјерица Радета и Милорад Мирчић, заједно Санда Рашковић Ивић, Дијана Вукомановић, Ђорђе Вукадиновић и заједно Зоран Живковић, Јован Јовановић, Мариника Тепић, Соња Павловић и Александра Чабраја.

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Члан 11. Предлога закона односи се на члан 25. основног закона, који се мења и допуњује овим новим предлогом а односи се на надлежности Републичке дирекције за робне резерве.

Овде је заиста, али заиста било апсолутно непотребно мењати овај члан, јер је већ било предвиђено да надзор над радом Републичке дирекције за робне резерве врши Министарство трговине, туризма и телекомуникација и Министарство пољопривреде и заштите животне средине, а ви сада предлагате све исто, само уместо везника „и“ стављате везник „а“ и кажете: „а

Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде – у делу пословања Дирекције са основним пољопривредно-прехранбеним производима“. Дакле, апсолутно непотребно.

Чак није ни козметички битна измена. Али можда проблем Републичке дирекције за робне резерве није везан само за овај везник „и“ или „а“, него за суштину функционисања Републичке дирекције за робне резерве, за све афере које прате рад ове дирекције већ низ година и никако да надлежни органи кажу о чему се ту заправо заиста ради – да ли о томе можемо само да читамо у медијима или стварно постоји извештај криминал у Републичкој дирекцији за робне резерве.

Знате, помињали су се и неки народни посланици везано за те афере, неке велике фирме које су у међувремену, изгледа, морале и у стечај итд. Много је овде тема које би било интересантно расправити, много битније него да ли је везник „а“ или „и“ а у суштини се не мења ништа. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 11. амандман је поднео посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Одустајем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 11. амандман је поднео посланик проф. др Марко Атлагић, који је обавестио да одустаје од амандмана.

На члан 11. амандман су заједно поднели Зоран Красић и Миљан Дамјановић.

Реч има народни посланик Зоран Красић.

ЗОРАН КРАСИЋ: Ми смо амандманом тражили само да се из текста избаци нешто што не сме да стоји у тексту. Значи – надзор над радом Републичке дирекције за робне резерве врши Министарство трговине, туризма и телекомуникација. Све оно што следи после тога треба да се избаци. Не могу надзор над пословањем посебне организације, а то је та Дирекција за робне резерве, да врше два министарства. Министарство пољопривреде, водопривреде и шумарства ионако је укључено. По ком основу? По основу инспекцијског надзора и инспекцијске контроле.

Републичка дирекција за робне резерве је поприлично самостална управна организација, односно посебна организација. Она самостално прописује своје услове пословања, уз накнадну сагласност, или претходну сагласност директно Владе Републике Србије. Очигледно да неко не зна како функционише државна управа па је за исте ствари одредио надлежност два државна органа.

Не може Министарство пољопривреде да буде надлежно за ове ствари. Оно може само да врши инспекцијску контролу каквог су квалитета резерве пољопривредно-прехранбених производа који се налазе на складиштењу или под контролом Републичке дирекције за робне резерве. Али овде очигледно имамо ситуацију да је пропис написао неко ко стварно није у материји и мисли да папир може све да трпи, а очигледно ово убацивање јесте коалициони договор да се међусобно контролишу. Јер без међусобне контроле у оквиру сваког министарства не може да функционише било која коалиција.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 11. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

На члан 12. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Одустајем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 12. амандман је поднео проф. др Марко Атлагић, који је одустао од амандмана.

На члан 12. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

На члан 12. амандман су заједно поднели народни посланици Вјерица Радета и Срето Перић.

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Члан 12. односи се на члан 27. основног закона и говори о Републичком хидрометеоролошком заводу.

Ми смо поднели амандман и стварно нам није јасно због чега овај амандман предлагач није усвојио.

У претходном, односно у још увек актуелном закону стоји да надзор над радом Републичког хидрометеоролошког завода врши Министарство пољопривреде и заштите животне средине. Е сад, кад сте раздвајали ово министарство, у овим изменама кажете да надзор над радом РХМЗ-а врши Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде.

Ми смо вам скренули пажњу да то није добро решење и да овај надзор треба да врши Министарство унутрашњих послова и врло прецизно смо образложили због чега мислимо да би то било боље, корисније, целисходније.

Републички хидрометеоролошки завод је посебна организација и не припада ниједном министарству, али имамо Министарство унутрашњих послова, за које мислимо да треба да врши овај надзор, које у свом саставу има Сектор за ванредне ситуације. И не постоји нико у овој држави ко је заинтересованији за што је могуће ближу сарадњу са Хидрометеоролошким заводом него што је то Сектор за ванредне ситуације Министарства унутрашњих послова Републике Србије. Зато би било добро да се прихвати овај амандман, да Министарство унутрашњих послова врши надзор над радом Републичког хидрометеоролошког завода и да се на тај начин успостави та комуникација између Сектора за ванредне ситуације и РХМЗ.

Знате, имали смо ситуацију у животу да су се дешавале те временске непогоде и да је Хидрометеоролошки завод заиста имао значајну улогу у предвиђањима, у најавама будућих догађаја и не видимо стварно ниједан разлог зашто овај врло користан и конструктиван амандман није прихваћен, осим ако вам не смета што смо га предложили ми.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 12. амандман, у истоветном тексту, поднели су народни посланици Бојан Торбица, заједно Миљан Дамјановић и Зоран Красић, заједно

Санда Рашковић Ивић, Дијана Вукомановић и Ђорђе Вукадиновић, заједно Зоран Живковић, Јован Јовановић, Мариника Тепић, Соња Павловић и Александра Чабраја.

Реч има народни посланик Зоран Красић.

ЗОРАН КРАСИЋ: Ми смо тражили да се овај члан предлога закона о изменама и допунама брише. Зашто смо тражили да се брише? Видите и сами, откад је Хидрометеоролошки завод на неки начин стављен под надзор Министарства пољопривреде, ми имамо елементарне непогоде. Зашто имамо елементарне непогоде? Нико у Министарству пољопривреде не чита онај жути аларм, црвени аларм, нити нека упозорења, а видели сте и сами 2014. године да је дошло до беса, хтели су да убију онога што води водопривреду јер није припремио Србију да се брани од поплава.

Ја мислим да ми треба да применимо немачки систем. Немци свој спорт имају у Министарству унутрашњих послова. Кад полицајац крене са пендреком, онда атлетичари постигну светске рекорде.

И овде, пошто су противградне ракете у надлежности ексклузивних елемената, то треба да се стави под контролу МУП-а па да видим да ли ће неко да слуша оно што каже Хидрометеоролошки завод или неће да га слуша. Нема ништа док се не стави под контролу неког државног органа који располаже физичком силом. Јер, очигледно, када се примени сила, овде се поштује закон. Ако се не примени сила, онда се не поштује закон и онда имамо ситуацију да по овим чукама широм Србије неке пензионерке у 80. години испаљују ракете и јуре облаке. Видели сте и сами, телекомуникациони системи нам функционишу по аналогном принципу. Ако то желите да уозбиљите, под контролом Министарства унутрашњих послова, може САЈ, може Сектор за ванредне ситуације, а најбоље жандармерија из Ниша.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Хвала.

Само да подсетим. Републички хидрометеоролошки завод је референтна установа са пуном одговорношћу за израду и презентовање прогнозе времена и вода, даје упозорење и најаву за ванредне опасне метеоролошке и хидролошке прогнозе.

РХМЗ је једна веома значајна установа и она је на неки начин сервис свих грађана Србије. Сматрам да не треба да буде у надлежности Министарства пољопривреде, јер сматрам да шумарство и водопривреда треба да се пребаце у министарство за заштиту животне средине. Значи, ако то буде једно озбиљно министарство, онда може и РХМЗ да се бави свим оним природним ресурсима, да се бави метеоролошким прогнозама, хидролошким прогнозама, да се бави климатским променама, јер, између осталог, РХМЗ се бави климатским променама.

Пројекти хидрометеоролошког завода су мање-више у највећем делу финансирани од ЕУ и веома су значајни. У протеклом периоду под окриљем Министарства пољопривреде дата им је и противградна одбрана као један од ресурса о ком су бринули. То је било веома лоше, самим тим што им је дат врућ

кромпир, јер Министарство пољопривреде није определило довољна средстава за ту област.

У том смислу заиста сматрам, уколико ово није подела између коалиционих партнера где Министарство пољопривреде припада СНС-у а министарство заштите животне средине припада СПС-у, у том смислу...

ПРЕДСЕДНИК: Немате времена више.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Молим.

На члан 13. амандман је поднео посланик Дејан Шулкић. (Не.)

На члан 13. амандман у истоветном тексту поднели су Бојан Торбица, заједно Вјерица Радета и Немања Шаровић и заједно Зоран Живковић, Јован Јовановић, Мариника Тепић, Соња Павловић и Александра Чабраја.

Реч има Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Члан 13. заправо резимира сав бесмисао овог закона. У члану 13. је написано шта се све дешава даном ступања на снагу овог закона са министарством, овим или оним, у којима се нешто мењало, са канцеларијама итд.

Онда имате став који каже – министарства којима је овим законом промењен делокруг ускладиће правилнике о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места са одредбама овог закона у року од 30 дана од дана његовог ступања на снагу, а тражите да ступи на снагу одмах. Шта ће вам? Шта ће вам кад вам треба месец дана да ускладите ове акте?

Министарства која почињу да раде даном ступања на снагу овог закона, тако кажете, такође ће донети правилнике о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места, опет у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона.

Дакле, потпуно непотребно се то радило на овај начин и опет сам говорила данас да је ваш проблем то што овај посао нисте урадили на време. Ако сте хтели да новог мандатара и, евентуално, председника Владе изненадите неким министарствима за које она можда и не мисли да треба да постоје, али чућемо то када она буде овде...

Све у свему, и овим чланом 13 сте показали да вам је предлог неозбиљан и неусклађен, да није добар и да не значи ништа. Једном речју – какав предлагач такав предлог. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 13. амандман је поднео посланик Ристичевић, који је повукао амандман писмено.

На члан 13. амандман је поднео посланик Марко Атлагић, који је писмено повукао амандман.

На члан 13. амандман су заједно поднели Сандра Рашковић Ивић и Славиша Ристић.

Реч има Славиша Ристић.

СЛАВИША РИСТИЋ: Захваљујем се, госпођо председавајућа.

Овај амандман је само логична последица амандмана на члан 1. којим предлагемо прерастање Канцеларије за Косово и Метохију у министарство за

Косово и Метохију и односи се конкретно на прелазне и завршне одредбе Предлога закона о министарствима.

Не бих даље да улазим у образлагање овог нашег предлога, уз опрез да не покварим вољу владајуће већине да гласа о овом нашем предлогу јер сам схватио да ће они за овај предлог гласати, а тај утисак сам стекао пошто сам их позвао и замолио да гласају за овај предлог, а они су ћутали. Ћутање је знак одобравања и ја дубоко верујем да ће они гласати за овај предлог закона. Наравно, морам рећи да се председник СПС-а успротивио том предлогу, али за предлог закона је довољно 128 посланика, не требају нам гласови СПС-а овај пут.

Дакле, још једном вас молим да гласате за овај закон и то ће бити прави разлог да уз трубу на Тргу Шумадија и уз песму „Српска се труба с Косова чује“ заједно то прославимо. Хвала вам још једном.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 13. амандман су заједно поднели Дијана Вукомановић и Ђорђе Вукадиновић.

На члан 13. амандман су заједно поднели народни посланици Зоран Красић и Срето Перић.

Реч има Зоран Красић.

ЗОРАН КРАСИЋ: Ми смо овим амандманом само показали доследност у односу на амандмане које смо поднели а тичу се овог новог министарства за европске интеграције. Онда је, по логици ствари, потребно да у свим одредбама где се помињу те речи тражимо да се то брише.

Морам да скренем пажњу да оснивање оваквог министарства може да се протумачи као погрешна ствар, у погрешно време и на погрешном месту. Мислим да је ово закаснило, да више није модерно. Британци су рекли шта су рекли, видели сте и сами да има пуно држава које нису у ЕУ – Русија, Белорусија, Норвешка. Норвешка је ипак развијена држава. Традиционално, Швајцарска није ту. Турска је у дуготрајном трпном транзиционом стању, већ 40 година; они путују али од тог пута очигледно нема ништа.

Видите и сами, простор бивше СФРЈ поприлично није интегрисан и никада неће бити интегрисан, па ако сви знамо да од овог посла нема ништа, нема потребе да трошите снаге... Негде сам прочитао да је 3.000 државних службеника укључено у овај процес преписивања хрватских прописа, поглавља, наводно иде се тамо, нешто се разговара, непотребно се троше емоције, непотребно се троше паре, а од ЕУ тешко да можемо да добијемо неку корист с обзиром да нам отимају Косово и Метохију, да су најавили и Војводину, ако не овако онда кроз куповину земљишта, а будите уверени, као еврофанатици, на крају ће се демократе извући из тог процеса и сва беда има да падне на вас, а ви ни криви ни дужни. Криви и дужни само зато што волите власт.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Захваљујем.

Пошто је потрошено време које је наша посланичка група имала, само бих хтео да објасним, за оне који нису схватили, да се колега Ристић данас шалио. Он зна да владајућа већина неће подржати амандман о оснивању

министарства за Косово и Метохију, да на тај начин бар колико-толико спасе образ и барем задржи барем тај формални...

ПРЕДСЕДНИК: Није о томе овај амандман.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Није, знам да није.

С друге стране, довољно је пута речено, и то не само од стране нас евроскептика него и колега из опозиције који подржавају европске интеграције – да не подржавају предлог увођења новог министарства јер, с обзиром на све аргументе, чак и оних који подржавају идеју о европским интеграцијама, не могу да подрже овај и овако формулисан предлог.

Што се тиче нас који смо против, то је потпуно јасно.

Само да нагласим, не ради се овде само о Косову и Метохији, не ради се само о томе што данас Дмитриј Рогозин, а он је вероватно ауторитет и за представнике владајуће већине, потпредседник Владе Русије, каже – у Европску унију вас никада неће примити. Понављам: „У Европску унију вас никада неће примити“. А ми правимо министарство за европске интеграције и тиме испадамо неозбиљни и пред својим традиционалним савезницима, и пред Русијом, и пред самом том Европском унијом и бриселском бирократијом.

У том смислу је мало сувишно да сада, усред процеса евроинтеграција улазимо у ту причу само да бисмо се препоручили, односно да би се актуелна власт препоручила бриселској бирократији као бољи извођачи радова од претходника. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Ово ништа није било о амандману.

На члан 13. амандман у истоветном тексту поднели су Владимир Ђурић и заједно посланичка група Демократске странке.

Реч има народни посланик Владимир Ђурић.

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ: Хвала.

Дакле, по хитном поступку се укида Дирекција за електронску управу. Ја сам амандманом предложио да се то не ради. Хитни поступак образложен је потребом да се отклоне штетне последице. Претпостављамо онда да су те штетне последице проузроковане досадашњим постојањем Дирекције за електронску управу. Грађани који на 36 степени стоје у редовима испред СУП-а и Републичког фонда за здравствено осигурање чекајући електронске возачке дозволе, личне карте, пасоше, здравствене књижице најбоље на својој кожи на овој врућини осете те штетне последице досадашњег рада Дирекције за електронску управу.

Међутим, уместо да то подигнемо на мало бољи ниво, ми ту дирекцију укидамо без и једне једине речи образложења шта ће са тим пословима надаље бити и ко ће их надаље преузети. Склони смо веровати најпре мандатарки да ће она то преузети код себе у Немањину 11, у зграду Владе или под своју надлежност као премијерка и да ће она руководити ИТ пројектима.

Дакле, живо ме занима да видим, и све нас, претпостављам, а нарочито грађане који стоје у редовима, хоће ли мандатарка као ИТ пројект-менаџер свих пројеката електронске управе у Србији успети да оствари да грађани од куће поруче и на кућну адресу добију пасош тако што ће поруџбину извршити електронски, тако што ће таксе платити електронски, тако што ће држава

извршити електронски у базама података проверу да су те таксе плаћене, од Топчидера наручити израду тог документа и, када тај документ буде готов и оверен, исти бити послат грађанину на кућну адресу – онако како то, рецимо, у Словенији функционише већ неких десетак година.

Знајући какве су штетне последице настале па их сада хитним усвајањем и хитним ступањем на снагу отклањамо, чисто сумњам, али ево, грађани ће, док буду стајали у редовима и кували се на сунцу чекајући документа, барем моћи, а то смо данас сазнали, да посматрају јарбол са заставом за који ће Скупштина града Београда издвојити – грађани, пазите добро – три милиона евра! То ће вероватно бити певајући јарбол, као што је и певајућа фонтана. Па нека грађани чују шта им спрема ова власт, па нека о томе воде рачуна када буду излазили на следеће изборе. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Александра Јерков.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем.

Као што је колега Ђурић рекао, ви овим чланом предлагате престанак рада, престанак постојања Дирекције за електронску управу. Ми вас, колега Мартиновићу, опет питамо – зашто?

У оном образложењу које сте као предлагач овог закона потписали нисте ни једном једином речју рекли зашто се укида Дирекција за електронску управу, али уместо вас је то урадило неколико других људи. Најпре је то урадио ваш колега који седи са ваше леве стране, наш колега Орлић, који је рекао да је то због тога што ће се од сада сва министарства бавити електронском управом и да због тога постојање једне овакве дирекције није потребно. Након тога је то урадио наш колега из СПС-а, Јовановић, који је рекао да је то због тога што ће ова дирекција сада прећи у надлежност Министарства енергетике.

Након ове двојице наших колега то је урадила и сама мандатарка за састав будуће владе, која је рекла да је то због тога што ће ова дирекција сада прећи у надлежност кабинета председника, зато што је она лично заинтересована да води тај пројекат.

Уз питање коме од ово троје људи да верујемо, с обзиром на то да ниједан баш не улива неко велико поверење, узмимо, рецимо, да је истина ово што је премијерка рекла, мада то у закону не пише, да ће та дирекција убудуће прећи у њену надлежност, сада, дозволите, колега Мартиновићу, да вас опет питамо – зашто? Зашто бирате да Дирекција за електронску управу пређе у директну надлежност председника Владе, који, ми у ДС-у верујемо, баш и нема времена да се бави Дирекцијом за електронску управу?

Ту се сада намећу два одговора: први је да будућа премијерка Брнабић, ето, баш воли да се бави електронском управом па се овим законом сада већ удовољава неким њеним хировима итд., а друга могућност је да ви сматрате да је она једина способна да обавља тај посао и да онај који ће доћи на њено место као министар државне управе и локалне самоуправе неће моћи добро да обавља овај посао, где нам се опет намеће треће потпитање – зашто? Зашто министарка која за време свог министарског мандата, где је као свој циљ поставила увођење електронске управе, није остварила ни један једини резултат у том подручју?

У Новом Саду, колега Мартиновићу, устаните једно јутро раније да видите како стотине људи свакога дана чека у реду здравствене књижице, како људи морају да узимају слободне дане и годишње одморе зато што када дођу у пет ујутру не могу да стигну на ред до осам сати када треба да оду на посао.

То није једини проблем који мучи наше грађане када је у питању електронска управа, у коју очигледно будућа премијерка није у стању да уведе ред. Дакле, под условом да она говори истину а да колеге Орлић и Јовановић говоре неистину, ви бирате да жени која, када јој је то био посао, није успела да уведе ред у то подручје, сада дате да то ради и када јој то није посао.

Дајте, колега Мартиновићу, трепните ако разумете о чему се говори, пошто делује да сад заиста више не пратите о чему разговарамо на седници, будући да већ четири или пет сати нисте дали никакве знаке разумевања да схватате о чему говоримо.

Одговорите зашто укидате Дирекцију за електронску управу. Зашто ваше и наше колеге говоре неистину? Због чега три особе дају три различита одговора због чега се та управа укида? Одговорите зашто га дајете премијерки, уколико је истина оно што она каже и, зашто, за име света, мислите да је она способна да реши то питање када га није решила у претходном времену.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: Колегиница Јерков је дала пуно аргумената због чега је Посланички клуб ДС поднео овај амандман. Понављамо, Дирекција за електронску управу треба да остане у надлежности Министарства државне управе и локалне самоуправе.

Нисмо добили ниједан одговор, ниједан аргумент у току данашње расправе. Јасно је, а чули смо и кључне аргументе. Најважнији су грађани који чекају у редовима за здравствене књижице, за личне карте, за возачке дозволе и за многа друга документа, али су важне и друге ствари. Важна је оптимизација рада свих локалних самоуправа, свих капацитета државне управе. Јасно је да 175 општина и градова врло често имају некомпатибилне информационе системе и да је потребно имати јединствен приступ електронске управе која ће интегрисати све те системе.

Шта то значи? Ефикасније коришћење, компатибилност свих система значи и уштеду новца, значи много бржи одзив и много бржи рад читавог тог система. Због тога ми предлажемо један овакав амандман, који ће бити користан за функционисање овако важних циљева, које је истакла и мандатарка за председницу Владе говорећи о томе да ће ИТ, да ће електронска управа бити један од њених приоритета.

Заиста је позив, или дајте одговор, а мислим да имате прилику да сада на гласању прихватите овај амандман, да прихватањем тог амандмана, нашег амандмана са свим овим аргументима просто изађете из ових немушних одговора које смо чули протеклих дана о томе где ће бити у будућности координација овако важног посла у Србији. Прихватите овај амандман, изађите из овог проблема на елегантан начин, без обзира на то што је ДС понудила ово решење. Мислим да је то важно за све грађане Србије, важно је и за ефикасну

управу, и локалну самоуправу, и државну управу. Понављам, најважније је за све грађане Србије.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Да ли имам времена од овлашћене? Не знам да ли имам.

ПРЕДСЕДНИК: Не.

На члан 13. амандман, са исправком, заједно су поднели посланици Посланичке групе Двери.

Реч има народни посланик Марија Јањушевић.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Захваљујем, председавајућа.

Овде се заправо ради о прелазним и завршним одредбама како би могла да почну да раде министарства која смо предложили, а то су министарство за породицу и популациону политику, министарство за Србе у региону и расејању, министарство вера, министарство за КиМ и министарство за европске дезинтеграције. Разуме се, и обавеза да Дирекција за електронску управу настави са радом.

Посебно би за грађане било добро и могли би да у кратком року осете позитивне ефекте по питању министарства за породицу и министарства за европске дезинтеграције.

Ми смо данас од председавајуће могли да чујемо да су највеће вредности Европске уније ЛГБТ вредности. Међутим, потпуно то одбацујем. То можда јесу вредности у ЕУ, али једине вредности које су заједничке за сваку европску државу, без обзира да ли је она чланица ЕУ или није, јесу хришћанске вредности, и то је непобитна чињеница која заиста тера на размишљање.

Ако бисмо увели министарство за породицу и министарство за европске дезинтеграције, потпуно би се променили приоритети о нашој држави па то више не би биле ЛГБТ вредности ЕУ, већ би била породица, деца, особе са инвалидитетом. Такође, то министарство утицало би на рад осталих министарстава, пре свега Министарство просвете, да напokon добијемо породично оријентисано образовање а не све оне скандале које смо имали прилике да видимо због баштињења ЛГБТ вредности, а поред тога сигурно...

ПРЕДСЕДНИК: Потрошили сте време. Хвала вам.

Не, нећу тражити реплику, нисте ништа разумели шта сам говорила. Касно је сад.

На члан 14. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Ви сте повукли писмено.

На члан 14. амандман је поднео народни посланик проф. др Марко Атлагић.

Ви сте исто писмено повукли.

На члан 14. амандман, у истоветном тексту, поднели су заједно народни посланици Вјерица Радета и Наташа Јовановић и заједно Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала.

Овај закон, поред тога што је дошао у Скупштину по хитном поступку, предвидео је и ступање на снагу даном објављивања у „Службеном гласнику“. Наравно, Устав говори да закони у Републици Србији, члан 196, ступају на снагу најраније осмог дана од дана објављивања, а могу да ступе раније ако за то постоје нарочито оправдани разлози који се утврђују у Предлогу закона.

Шта је предлагач навео као те разлоге за ступање на снагу пре осмог дана? Каже да је оцењено да би то у знатној мери допринело унапређењу друштвених односа у областима за које се два министарства овим законом образују, као и ефикаснијем раду државне управе.

Значи, по мом мишљењу и по мишљењу моје посланичке групе, за то не постоји разлог и једини разлог због којег владајућа већина ово ради је манир бахатости, манир непоштовања и константног гажења Устава и правног система Србије, где је владајућа већина својим нечињењем у претходна три месеца, колико има да су одржани избори у Републици Србији, довела саму себе у временски цајтнот да не може да донесе овај закон који би онда требало да сачека осам дана да ступи на снагу а онда по том закону да изабере Владу.

То више није могуће, искључиво због неспособности владајуће већине, и онда она прибегава злоупотреби уставне норме – један закон за који апсолутно није било потребе да се доноси по хитном поступку и ступа на снагу наредног дана по објављивању у „Службеном гласнику“, она то ради. То је још један разлог због којег не можемо да подржимо овај закон и да решавамо о њему.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Предложено је да овај закон ступа на снагу даном објављивања у „Службеном гласнику“. То правно свакако јесте могуће и потребно је одређено образложење зашто се тако предлаже. Ви сте образложили да закон треба да ступи на снагу даном објављивања како би се што пре стекли услови за почетак рада министарства животне средине и министарства за европске интеграције, јер је оцењено да би то у знатној мери допринело унапређењу друштвених односа у областима за које се та два министарства образују, као и ефикаснијем раду државне управе.

Ако добро читам, а добро читам, ви сте овде рекли да државна управа у досадашњем периоду није била довољно ефикасна. Дакле, са једне стране сте нас обавестили да владе Александра Вучића, ове претходне, нису добро радиле. Са друге стране, да није била довољно ефикасна државна управа, а данима нас убеђујете да је највећа вредност Ане Брнабић као мандатара и препорука за председника Владе то што је направила неки бум и неко чудо управо у државној управи и локалној самоуправи.

Дакле, нисте баш начисто сами са собом када сте ово предвиђали и заправо показује да вас баш брига и шта сте написали и шта ћете да кажете. Ви сте се овде окупили да гласате, има вас довољно да ово изгласате и баш вас брига како је дошло до овога, да ли сте учествовали у расправи, да ли сте конструктивно учествовали. Када је требало да вређате народне посланике и посланичке групе, онда сте учествовали у расправи, а када треба да се расправља о овом предлогу, онда вас нигде нема. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 14. амандман, у истоветном тексту, поднели су народни посланици Бојан Торбица, са исправком, заједно Срето Перић и Зоран Красић и заједно Зоран Живковић, Јован Јовановић, Мариника Тепић, Соња Павловић и Александра Чабраја.

Реч има народни посланик Зоран Красић.

ЗОРАН КРАСИЋ: Члан 14. се односи на ступање на снагу овог предлога закона, а то је даном објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“.

Имали смо две дилеме: да предложимо да не ступи даном објављивања него осмог дана од објављивања и да прославимо да је Народна скупштина за протеклих годину дана донела један закон где је поштовала уставну одредбу; пошто је досада било или дан објављивања или сутра. Рачунали смо да може да се направи грешка па да у складу са Уставом ступи осмог дана. Знали смо, спрам свеца и тропар иде, јасно нам је с ким имамо посла, па смо поднели други амандман, где тражимо да се брише. Сад ће неко да постави питање – какав је то предлог закона ако се избрише одредба о ступању на снагу? Какав закон, таква и одредба.

Шта нам је циљ? Да овај закон никада не ступи на снагу. Зашто? Па с којим правом мењате најбољи закон, Закон о министарствима, са којим су претходна и она претпоследња влада постигле епохалне резултате? Све прелива, не само у фонтани него свуда. Пензије више, плате више, ЕПС 500 милиона, шта беше?

Овај предлог закона је против председника Републике Србије и ми чувамо наш кадар, председника Републике Србије – њ.е. господин председник Србије, са супругом – да га не упропасти овај Мартиновић; он је све урадио против њега. Ево и овај предлог закона може да иде у ону лепу књигу, са оном лепом сликом. Све је против председника Републике, а народ га изабрао са 56%.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Ђорђе Милићевић): Захваљујем, господине Красићу.

Да ли још неко од подносилаца амандмана жели реч? (Не.)

Реч има народни посланик Александар Мартиновић.

Користите време посланичке групе, је ли тако?

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, мислим да су грађани Србије који су пратили ток данашњег радног дана у Народној скупштини врло јасно могли да закључе зашто су сви они који су против овог предлога закона тако лоше прошли на изборима одржаним 2. априла, зашто су лоше прошли на изборима и 2014. и 2016. године. Могу да закључим – да неким случајем они воде ову државу, мислим да би Република Србија пропала за 24 сата.

Ако сте могли да приметите, посланици СНС-а и наших коалиционих партнера су цело по подне ћутали и покушали да чују неки аргумент против овог предлога закона. Чули смо само много буке, много хистерије, много политичке мржње. Чули смо много тога што никакве везе нема са изменама и допунама Закона о министарствима.

Чули смо неке који кукају за електронском управом, а док су били на власти нису били у стању чак ни матичне књиге да преведу у електронски облик. Чули смо неке који су два дана причали о томе како су највећи противници ЕУ, само нису противници европских пара, и који се финансирају из фондова ЕУ и преко пројеката које финансира ЕУ.

Чули смо о неким хиљадама и десетинама хиљада грађана који наводно чекају у неким редовима за издавање личне карте, саобраћајне дозволе итд. Знате, кад улазите у Нови Сад преко Моста слободе, одмах са десне стране налазе се канцеларије МУП-а Републике Србије за град Нови Сад, где се издају лична документа за грађане, и тамо нема, апсолутно, било каквих редова.

(Владимир Ђурић: Нека чују још једном.)

Сви грађани Новог Сада могу и да чују и да виде да тамо никаквих редова нема.

Слушали смо у суботу, и данас, од неких који су, наводно, доктори правних наука а који су критиковали овај предлог закона, да не знају да Република Србија од 2005. године има Закон о државној управи, који прописује који су послови државне управе.

Чули смо да неки правни експерти не разликују делокруг од надлежности. Чули смо много оних који бране Косово и Метохију одавде из круга двојке а деца им се школују у Лондону, Паризу и неким другим европским престоницама. Својевремено су били амбасадори у државама чијој се политици, наводно, противе, куповали бунде, накит, узимали велике паре, наводно за Србе на КиМ, а Срби на КиМ нису видели ни једног јединог динара.

Све оно што смо чули мене као предлагача овог закона наводи само на један закључак – овај закон ће омогућити новој влади Републике Србије, која ће бити формирана у наредних неколико дана, да настави исту ону политику коју је водила и влада Александра Вучића, а то значи отварање нових фабрика, отварање нових радних места, реалан раст пензија и плата у јавном сектору, то значи даљи раст БДП-а, смањивање буџетског дефицита, наставак борбе, бескомпромисне борбе против криминала и корупције, даље унапређивање нашег образовног и здравственог система, даљи скок на Дуинг бизнис листи, даље привлачење инвестиција, и домаћих и страних, и наравно бољи живот за све оне, укључујући наравно и њихове породице, којима ми из СНС-а желимо све најбоље, као и за оне који су два дана ударили по Александру Вучићу и по СНС-у.

Ми ћемо се борити да и њима буде боље, јер нас на то обавезују, пре свега, резултати избора. Резултати избора обавезују све нас који ћемо данас гласати за предлог овог закона и све оне који ће гласати за нову владу Републике Србије да се боре за интересе свих грађана Републике Србије, укључујући наравно и оне колеге народне посланике који о нама из СНС-а и Александру Вучићу мисле све најгоре. Њихово је да мрзе, њихово је да не поштују изборну вољу, а наше је да се боримо за Србију, наше је да учинимо све да Србија буде напредна, пристојна и уређена држава, да је потомцима оставимо у много бољем стању него што смо је затекли од оних који су је 12 година систематски

уништавали и политички, и економски, и безбедносно и на сваки други могући начин.

Желим да се захвалим свим народним посланицима из СНС-а и нашим пријатељима из других посланичких група који ће гласати за овај предлог закона на борбености, на томе што смо показали да смо другачији од оних који не умеју да воде никакву другу политику сем политике мржње, да можемо да саслушамо свачије мишљење. Никома данас нисмо добацивали, никога нисмо вређали ни на којој основи, ни националној, ни верској, ни полној, нити било којој другој.

Имали смо довољно стрпљења да саслушамо свачије мишљење и схватили смо да је једини пут који се налази пред Србијом пут рада, упорности, марљивости и бриге за све грађане Србије. Све друго није пут него странпутица, а ми да идемо странпутицом једноставно немамо право. Сувише дуго је Србија ишла странпутицом. Сада је време да је вратимо на прави пут, да грађанима Србије обезбедимо нормалан и пристојан живот, да им обезбедимо мир, да им обезбедимо стабилност, да живе исто онако као што живе грађани у свим нормалним државама света.

Хвала вам још једанпут и хвала вам што ћете гласати за нову владу Републике Србије, зато што ћете гласати за политику човека који је ударио темеље једној јачој, бољој, снажнијој и праведнијој Србији, зато што ћете гласати за политику Александра Вучића, који је добио убедљиву подршку грађана Србије. Могу они који су изгубили изборе да кажу да Александар Вучић треба да иде у музеј воштаних фигура, али грађани су рекли другачије. Грађани су рекли да хоће и да подржавају његову визију модерне, демократске и пристојне Србије. Хвала вам још једанпут.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Пошто смо завршили претрес о амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и у појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и у целини.

Поштовани народни посланици, с обзиром на то да је Народна скупштина завршила расправу о јединој тачки дневног реда ове седнице, сагласно члану 87. став 5. Пословника Народне скупштине, одређујем понедељак, 26. јун 2017. године, са почетком у 20.15 часова као дан за гласање о тачки дневног реда седнице Другог ванредног заседања Народне скупштине Републике Србије у Једанаестом сазиву. Захваљујем.

(После паузе – 20.15)

ПРЕДСЕДНИК: Поштовани посланици, пре него што пређемо на одлучивање, потребно је да утврдимо кворум.

Молим народне посланике да убаце своје идентификационе картице у посланичке јединице електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 147 народних посланика и да имамо услове за ГЛАСАЊЕ.

Прелазимо на 1. тачку дневног реда – **ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О МИНИСТАРСТВИМА.**

Стављам на гласање Предлог закона о изменама и допунама Закона о министарствима, у начелу.

Закључујем гласање: за – 154, против – седам, уздржаних – нема, нису гласала два посланика.

Констатујем да је Скупштина прихватила Предлог закона у начелу.

Прелазимо на одлучивање о амандманима.

На члан 1. амандман, у истоветном тексту, поднели су Ђорђе Вукадиновић и заједно Вјерица Радета и Милорад Мирчић.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – два, против – нико, уздржаних – нема, није гласало – 163 посланика.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 1. амандман, са исправком, поднела је ПГ Двери.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – пет, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 1. амандман је поднела Посланичка група СДС – Народни покрет Србије.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – два, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 1. амандман је поднела ПГ Клуб самосталних посланика.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – троје, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 1. амандман су заједно поднели Санда Рашковић Ивић и Славиша Ристић.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – шест, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 1. амандман су заједно поднели народни посланици Зоран Красић и Немања Шаровић.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – нико, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 1. амандман је поднео посланик Дејан Шулкић.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – нико, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 2. амандман, у истоветном тексту, поднели су Дејан Шулкић, заједно Миљан Дамјановић и Зоран Красић и Посланичка група Клуб самосталних посланика.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – два, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 2. амандман је поднела Посланичка група СДС – Народни покрет Србије.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – нико, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 2. амандман су заједно поднели народни посланици Милорад Мирчић и Вјерица Радета.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – нико, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 3. амандман у истоветном тексту поднели су Дејан Шулкић, Вјерица Радета, Немања Шаровић, Санда Рашковић Ивић, Дијана Вукомановић и Ђорђе Вукадиновић.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – троје, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 3. амандман је поднела ПГ Клуб самосталних посланика.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – троје, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 3. амандман је поднела Посланичка група СДС – Народни покрет Србије.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – један, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 3. амандман је поднела Посланичка група Двери.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – пет, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 3. амандман су поднели народни посланици Милорад Мирчић и Зоран Красић.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – нико, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 4. амандман у истоветном тексту поднели су Дејан Шулкић, заједно Срето Перић и Зоран Красић и заједно др Санда Рашковић Ивић, др Дијана Вукомановић и Ђорђе Вукадиновић.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – шест, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 4. амандман је поднела ПГ Клуб самосталних посланика.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – троје, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 4. амандман су заједно поднели народни посланици Вјерица Радета и Миљан Дамјановић.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – нико, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 4. амандман је поднела ПГ СДС – Народни покрет Србије.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – један, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 4. амандман је поднела посланичка група ДС.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – шест, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 5. амандман у истоветном тексту поднели су Дејан Шулкић, заједно Наташа Јовановић и Зоран Красић и Посланичка група Клуб самосталних посланика

Стављам на гласање.

Закључујем гласање: за – нико, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 5. амандман су поднели народни посланици Срето Перић и Вјерица Радета.

Стављам на гласање.

Закључујем гласање: за – нико, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 5. амандман је поднела ПГ СДС – Народни покрет Србије.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – двоје, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 6. амандман у истоветном тексту поднели су Дејан Шулкић, заједно Милорад Мирчић и Зоран Красић и Посланичка група Клуб самосталних посланика

Стављам на гласање.

Закључујем гласање: за – троје, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 6. амандман су поднели народни посланици Вјерица Радета и Наташа Јовановић.

Стављам на гласање.

Закључујем гласање: за – нико, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 6. амандман је поднела ПГ СДС – Народни покрет Србије.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – двоје, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 7. амандман у истоветном тексту поднели су Дејан Шулкић, заједно Вјерица Радета, Миљан Дамјановић, Посланичка група Клуб самосталних посланика и Посланичка група Двери.

Стављам на гласање.

Закључујем гласање: за – девет, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 6. амандман је поднела ПГ СДС – Народни покрет Србије.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – двоје, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 7. амандман су поднели народни посланици Зоран Красић и Милорад Мирчић.

Стављам на гласање.

Закључујем гласање: за – нико, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 8. амандман у истоветном тексту поднели су народни посланици Дејан Шулкић, Владимир Ђурић, Немања Шаровић, Зоран Красић, Посланичка група Клуб самосталних посланика, Посланичка група Двери и Посланичка група Демократска странка.

Стављам на гласање.

Закључујем гласање: за – девет, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 8. амандман су поднели народни посланици Вјерица Радета и Милорад Мирчић.

Стављам на гласање.

Закључујем гласање: за – нико, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 8. амандман је поднела Посланичка група СДС – Народни покрет Србије.

Стављам на гласање амандман.

Закључујем гласање: за – двоје, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 9. амандман су поднели народни посланици Дејан Шулкић, Вјерица Радета и Срето Перић, Посланичка група Клуб самосталних посланика и Посланичка група Двери.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – осам, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 9. амандман је поднела ПГ Социјалдемократска странка – Народни покрет Србије.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – два, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 9. амандман су заједно поднели народни посланици Зоран Красић и Немања Шаровић.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање и саопштавам да нико није приступио гласању.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 10. амандман су заједно поднели: Дејан Шулкић, Наташа Јовановић и Зоран Красић, заједно Санда Рашковић Ивић и Ђорђе Вукадиновић и Посланичка група Клуб самосталних посланика.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – девет, против и уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 10. амандман, са исправком, поднела је ПГ Двери.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – пет, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 10. амандман је поднела Посланичка група Социјалдемократска странка – Народни покрет Србије.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – један, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 10. амандман су заједно поднели народни посланици Вјерица Радета и Немања Шаровић.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање и саопштавам да нико није приступио гласању.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 10. амандман су заједно поднели народни посланици Милорад Мирчић и Миљан Дамјановић.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање и саопштавам да нико није приступио гласању.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 11. амандман, у истоветном тексту, поднели су народни посланици: заједно Вјерица Радета и Милорад Мирчић, заједно Санда Рашковић Ивић, Дијана Вукомановић и Ђорђе Вукадиновић и Посланичка група Клуб самосталних посланика.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – седам, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 11. амандман су заједно поднели народни посланици Зоран Красић и Миљан Дамјановић.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – нико, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 11. амандман је поднела ПГ Социјалдемократска странка – Народни покрет Србије.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – три, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 12. амандман, у истоветном тексту, поднели су народни посланици заједно Миљан Дамјановић, Зоран Красић, заједно Санда Рашковић Ивић, Дијана Вукомановић и Ђорђе Вукадиновић и посланичка група Клуб самосталних посланика.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – девет, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 12. амандман су заједно поднели народни посланици Вјерица Радета и Срето Перић.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – нико, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 12. амандман је поднела ПГ Социјалдемократска странка – Народни покрет Србије.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – два, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 13. амандман у истоветном тексту поднели су заједно народни посланици Вјерица Радета и Немања Шаровић и Посланичка група Клуб самосталних посланика.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – два, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 13. амандман су заједно поднели народни посланици Санда Рашковић Ивић и Славиша Ристић.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – шест, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 13. амандман су заједно поднели народни посланици Дијана Вукомановић и Ђорђе Вукадиновић.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – шест, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 13. амандман су заједно поднели народни посланици Зоран Красић и Срето Перић.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – нико, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 13. амандман је поднео посланик Дејан Шулкић.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање и саопштавам да нико није приступио гласању.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 13. амандман у истоветном тексту поднели су заједно народни посланик Владимир Ђурић и Посланичка група ДС.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – два, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 13. амандман, са исправкама, поднела је ПГ Двери.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – шест, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 14. амандман у истоветном тексту поднели су народни посланици: заједно Срето Перић и Зоран Красић и Посланичка група Клуб самосталних посланика.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – четири, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

На члан 14. амандман у истоветном тексту поднели су народни посланици: заједно Вјерица Радета и Наташа Јовановић и Посланичка група Социјалдемократска странка – Народни покрет Србије.

Стављам на гласање овај амандман.

Закључујем гласање: за – један, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није прихваћен амандман.

Стављам на гласање предлог да се утврди постојање нарочито оправданих разлога да закон ступи на снагу раније од осмог дана од дана објављивања.

Закључујем гласање: за – 157, против – 12, уздржаних – нема.

Констатујем да је Скупштина посебно одлучила да постоје нарочито оправдани разлози за ступање закона на снагу у року крећем од осам дана од дана његовог објављивања.

Пошто смо завршили одлучивање о амандманима, стављам на гласање Предлог закона о изменама и допунама Закона о министарствима, у целини.

Закључујем гласање: за – 157, против – 11, уздржаних – нема, нису гласала два посланика.

Констатујем да је Народна скупштина усвојила Предлог закона о изменама и допунама Закона о министарствима.

Прелазимо на ПОВРЕДЕ ПОСЛОВНИКА.

Народни посланик Немања Шаровић, на седници 24. јуна 2017. године, у 10 часова и 38 минута, указао је на повреду члана 106. Пословника.

Молим да Народна скупштина одлучи да ли је повређен наведени члан Пословника.

Закључујем гласање: за – нико, против – један, уздржан – један.

Констатујем да није повређен наведени члан.

Народни посланик Радослав Милојичић, на седници 24. јуна 2017. године, у 10 часова и 40 минута, указао је на повреду члана 100. Пословника.

Молим да Народна скупштина одлучи да ли је повређен наведени члан Пословника.

Закључујем гласање: за – нико, против – три, уздржан – један.

Констатујем да није повређени наведени члан.

Народни посланик Немања Шаровић, на седници 24. јуна 2017. године, у 10 часова и 43 минута, указао је на повреду члана 103. ставови 4, 5. и 6. Пословника.

Молим да Народна скупштина одлучи да ли је повређен наведени члан Пословника.

Закључујем гласање: за – један, против – нико, уздржан – један.

Констатујем да није повређени наведени члан.

Народни посланик Зоран Живковић, на седници 24. јуна 2017. године, у 12 часова и 40 минута, указао је на повреду члана 108. Пословника.

Молим да Народна скупштина одлучи да ли је повређен наведени члан Пословника.

Закључујем гласање: за – три, против – три, уздржан – један.

Констатујем да није повређени наведени члан.

Народни посланик Марко Ђуришић, на седници 26. јуна 2017. године, у 10 часова и 22 минута, указао је на повреду члана 103. Пословника.

Молим да Народна скупштина одлучи да ли је повређен наведени члан Пословника.

Закључујем гласање: за – три, против – нико, уздржан – један.

Констатујем да није повређени наведени члан.

Народни посланик Немања Шаровић, на седници 26. јуна 2017. године, у 11 часова и 58 минута, указао је на повреде чланова 27. и 106. Пословника.

Молим да Народна скупштина одлучи да ли је повређен наведени члан Пословника.

Закључујем гласање: за – нико, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није повређени наведени члан.

Народни посланик Мирослав Алексић, на седници 26. јуна 2017. године, у 12 часова и 27 минута, указао је на повреду члана 107. Пословника.

Молим да Народна скупштина одлучи да ли је повређен наведени члан Пословника.

Закључујем гласање: за – три, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није повређени наведени члан.

Народни посланик Немања Шаровић, на седници 26. јуна 2017. године, у 12 часова и 33 минута, указао је на повреду члана 27. Пословника.

Молим да Народна скупштина одлучи да ли је повређен наведени члан Пословника.

Закључујем гласање: за – нико, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није повређени наведени члан.

Народни посланик Немања Шаровић, на седници 26. јуна 2017. године, у 12 часова и 49 минута, указао је на повреду члана 107. Пословника.

Молим да Народна скупштина одлучи да ли је повређен наведени члан Пословника.

Закључујем гласање: за – нико, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није повређени наведени члан.

Народни посланик Соња Павловић, на седници 26. јуна 2017. године, у 17 часова и 19 минута, указала је на повреду члана 108. Пословника.

Молим да Народна скупштина одлучи да ли је повређен наведени члан Пословника.

Закључујем гласање: за – три, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да није повређени наведени члан.

Пошто је Народна скупштина обавила разматрање и одлучивање о јединој тачки дневног реда ове седнице, сагласно члану 102. Пословника, закључујем седницу Другог ванредног заседања Народне скупштине Републике Србије у Једанаестом сазиву.

(Седница је завршена у 20.35 часова.)